

Trùng Sinh Không Cưng Chiều Em Thì Cưng Chiều Ai

Contents

Trùng Sinh Không Cưng Chiều Em Thì Cưng Chiều Ai	1
1. Chương 1: Mồ Mịt	2
2. Chương 2: Giải Thoát	5
3. Chương 3: Đường Nham	7
4. Chương 4: Dịu Dàng	10
5. Chương 5: Trùng Sinh	14
6. Chương 6	18
7. Chương 7	28
8. Chương 8	34
9. Chương 9	36
10. Chương 10	39
11. Chương 11	43
12. Chương 12	47
13. Chương 13	52
14. Chương 14-1	57
15. Chương 14-2	61
16. Chương 14-3	64
17. Chương 15	71
18. Chương 16	80
19. Chương 17	85
20. Chương 18	88
21. Chương 19	90
22. Chương 20	92
23. Chương 21	95
24. Chương 22	99
25. Chương 23	104
26. Chương 24	111
27. Chương 25	114
28. Chương 26	118
29. Chương 27	124
30. Chương 28	130
31. Chương 29: Hai Ba Chuyện Lời Cuối Sách – Hoàn	133

Trùng Sinh Không Cưng Chiều Em Thì Cưng Chiều Ai

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, trùng sinh, dục vọng chiếm hữu cường công x dính người thụ, công sủng thụ, HE...Editor: Camellia W

1. Chương 1: Mờ Mịt

Đầu phố nước ngoài, mọi thứ đập vào mắt đều là những khuôn mặt phương tây xa lạ.

Hoàng hôn phủ xuống quảng trường đầy bồ câu, rất nhiều người kết bạn đi dạo bên trong quảng trường, còn có vài cha mẹ dẫn theo con mình cho bồ câu ăn trên quảng trường, người khác nhau, giống nhau chính là trên gương mặt họ đều nở nụ cười.

Kiều Tuyên, một mình chiếm một cái ghế ngắn, yên tĩnh nhìn mọi thứ trước mắt, trên mặt cũng là một mảnh mờ mịt, xa lạ với khung cảnh yên bình ấm áp xung quanh.

Một thằng bé tóc vàng năm sáu tuổi đuổi theo một con bồ câu nhảy tới nhảy lui chạy đến trước mặt Kiều Tuyên, bồ câu nhảy vài cái rồi vỗ cánh bay lên. Thằng bé kia cũng không buồn bã, nhìn bầu trời ha ha ha cười khanh khách.

Thằng bé không sợ người lạ, xoay người chạy về phía ghế Kiều Tuyên đang ngồi, leo lên, sau đó thấy người khuôn mặt phương đông bên cạnh.

Kiều Tuyên nhìn nó nhưng không nói lời nào.

Về mặt thằng bé vô cùng nghi hoặc nghiêng đầu hỏi một câu, Kiều Tuyên vẫn không trả lời.

Thằng bé nghĩ có lẽ chú phương đông này nghe không hiểu mình nói gì, nó đã từng thấy trên ti vi, nó cũng nghe không hiểu những thứ của những chú đáng yêu không giống bọn họ nói.

Thằng bé ngồi trên băng ghế nghịch ngợm lắc chân, thỉnh thoảng quay đầu liếc mắt nhìn Kiều Tuyên im lặng bên cạnh.

Trên quảng trường có người gọi thằng bé, thằng bé nhảy xuống ghế, nói tạm biệt với Kiều Tuyên, nghĩ rằng Kiều Tuyên nghe không hiểu, vừa cười vừa vẫy vẫy tay nói gì đó với cậu, xoay người lắc lư tay nhỏ chân nhỏ chạy về phía một đôi vợ chồng trên quảng trường, một trái một phải nắm tay hai người, vừa đi vừa lúi rúi gì đó, cha mẹ nó yêu thương nhìn nó.

Thằng bé kia rời khỏi, cả người cứng ngắc của Kiều Tuyên mới bình tĩnh lại, cười khổ với bản thân, quả nhiên, cậu vẫn gặp trở ngại.

Kiều Tuyên nghe hiểu đứa bé kia nói gì, đã từng, nguyện vọng lớn nhất của cậu là ra nước ngoài, lại bởi vì bình thường những chuyện có thể làm quá ít, nhiều năm như vậy, thứ duy nhất đáng giá để cậu kiêu ngạo là biết sáu thứ tiếng, đáng tiếc chưa bao giờ có cơ hội thật sự nói chuyện với người khác.

Thằng bé nói: “Chú, đáng vẻ của chú không giống với con.”

“Chú, chú không hiểu lời nói của con sao?”

“Chú, vì sao chú không cười vậy?”

“Chú, tạm biệt, cha gọi con về nhà.”

“Chú, chú cũng phải về nhà sớm đó!”

Về nhà?

Kiều Tuyên mê man, nhà của cậu ở đâu?

Đèn nê ông sáng lên, trên quảng trường ngày càng nhiều người, có người đi tới ghé của Kiều Tuyên.

Kiều Tuyên bỗng đứng lên, cả người cứng ngắc nhanh chóng xuyên qua đám người rời khỏi, cho đến khi xung quanh yên tĩnh lại mới dừng bước chân dồn dập, cả người mềm nhũn dựa vào tường mới không để bản thân ngã sấp xuống.

Không được, vẫn không được!

Kiều Tuyên run rẩy, vì sao? Vì sao? Rõ ràng, rõ ràng đây là cuộc sống mà cậu vẫn luôn nằm mơ cũng muốn! Không có giam cầm, không có giám thị, không có kiềm nén, không có... Đường Nham!

Hiện giờ không có người khóa cậu trong lồng, không có người khống chế cuộc đời cậu, không có người vì cậu nói một câu với người khác mà giam cậu lại, cậu có thể làm tất cả những gì cậu muốn!

Ra nước ngoài, thoát khỏi Đường Nham, tự do, đã từng là chuyện duy nhất cậu muốn làm, hiện tại mọi thứ đều thực hiện được, cậu ra nước ngoài, Đường Nham chết, cậu tự do.

Nhưng, nhưng, vì sao cậu ngay cả một câu cũng không nói được!

Tay Kiều Tuyên run rẩy đau đớn che khuôn mặt, Đường Nham, tôi hận anh!

“Ngài Kiều, không sao chứ?” Khẩu âm Trung Quốc chính gốc lo lắng hỏi, thấy Kiều Tuyên không có phản ứng, lấy điện thoại di động ra chuẩn bị gọi điện thoại.

Kiều Tuyên bỗng nhiên thả tay ra, không phản ứng chút nào trực tiếp đi về phía trước.

Người phía sau để điện thoại di động xuống, không xa không gần theo sau, một chiếc xe màu đen cách đó không xa chậm rãi đi theo.

Bọn họ là người Đường Nham trước khi chết đã sắp xếp tốt, đưa Kiêu Tuyên ra nước ngoài, nhà cửa, vệ sĩ, tài xế, giúp việc, bác sĩ tư nhân, còn cả một khoản tài sản lớn không thể tưởng tượng được trong ngân hàng Thụy Sĩ, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, cho dù Kiêu Tuyên mỗi ngày nằm trên giường cũng có thể an ổn sống cả đời.

Dục vọng chiếm hữu Kiêu Tuyên của Đường Nham không phải mạnh mẽ bình thường, khi anh còn sống nếu Kiêu Tuyên liếc mắt nhìn người khác lâu một chút thì anh sẽ tức giận, nổi giận. Kiêu Tuyên hận anh, đối chọi với anh, đến cuối cùng, Đường Nham thật sự khóa cậu trong phòng, người có thể gặp, nói chuyện mỗi ngày cũng chỉ có anh, thậm chí còn tiêm thuốc cho cậu, ngay cả cậu tự sát cũng không cho phép, đến trước khi Đường Nham chết, đã hơn hai năm Kiêu Tuyên chưa từng nhìn thấy bầu trời, chưa từng nói câu nào với người khác rồi.

Bây giờ, không thể không phải nhiều người đến bên cạnh Kiêu Tuyên như vậy, khi Đường Nham ra quyết định này nhất định là cần rằng nghiêng lợi. Từ trước đến nay anh luôn hận không thể biến Kiêu Tuyên thành con chim trong túi áo anh, chỉ mình anh có thể nhìn thấy, mà Kiêu Tuyên cũng chỉ có thể nhìn anh. Bây giờ lại bị buộc phải để mọi người đến thưởng thức con chim này.

Nghĩ đến đáng về phần nợ dữ tợn của Đường Nham, Kiêu Tuyên có loại khoái cảm trả thù! Đường Nham, cả đời cậu bị phá hủy bởi Đường Nham!

Sau đó lại là một trận mê man, vì sao, Đường Nham ngay cả cậu cũng không đưa theo?

Khiến cho cậu càng mờ mịt hơn là, vì sao sau khi Đường Nham chết, cậu có loại cảm giác thế giới sụp đổ?

Trở về thành phố quen thuộc lần nữa, Kiêu Tuyên có loại ảo giác giống như đã trải qua mấy đời, nơi này đã từng là ác mộng của cậu, nằm mơ cũng muốn trốn thoát. Bây giờ tự nguyện trở về, ngược lại có loại quyền luyến không diễn tả được.

Chỗ đầu tiên Kiêu Tuyên tới là một nghĩa trang, cậu gần như run rẩy đi về phía bia mộ kia.

Trên bia mộ, người đàn ông kiêu căng tà mị khóe môi cong lên, vẻ mặt hơi sâu xa, giống như coi rẻ mọi thứ trên đời.

Khuôn mặt trong hình vừa xa lạ nhưng cũng vừa quen thuộc đến sâu tận xương tủy khiến Kiêu Tuyên suýt chút nữa không thở nổi, Đường Nham, cậu cho là cậu hận thấu xương, đến cuối cùng mới phát hiện ra bản thân không thể rời khỏi người đàn ông đó.

Đã từng, lúc gặp mặt Đường Nham lần đầu tiên chính là đáng vẻ như vậy, đại thiếu gia nhà họ Đường ngông cuồng tự cao tự đại, nói thẳng ra là nhìn bằng nửa con mắt, tuần mỹ không bị gò bó, có đôi khi lại vô lại giống như một tên lưu manh. Bắt đầu từ lúc nào, giữa bọn họ đã thay đổi, cậu chỉ còn chửi rủa mắng chửi với Đường Nham, mà thứ cậu nhìn thấy chỉ còn là đáng vẻ kiêu chể phức tạp, giận dữ và phần nộ của Đường Nham.

Không biết đã ngồi trước mộ Đường Nham bao lâu, Kiều Tuyên chẳng muốn nghĩ tới, bởi vì cậu không biết muốn đến nơi nào, trước đây, mọi thứ của cậu đều do Đường Nham chuẩn bị, cậu giống như con búp bê của Đường Nham, thứ duy nhất cậu có thể làm là bị sắp đặt. Bây giờ Đường Nham chết, cậu cho là cậu đã tự do, cuối cùng mới phát hiện chỉ còn một mình trống rỗng, cuộc sống lập tức biến thành một mảnh mờ mịt.

Camellia W: mấy chương đầu truyện này trước khi Kiều Tuyên trùng sinh thì khá buồn, nhưng cũng nhờ vậy mới phần nào hiểu được cuộc sống trước đây của thụ thể nào, cũng như hiểu được tình cảm và tâm tư cẩn thận mà công dành cho thụ. Kể cả đến lúc chết, anh cũng dành cho em một cuộc sống vô ưu vô lo, chỉ tiếc là mất anh, mọi thứ đều trở nên vô nghĩa!

2. Chương 2: Giải Thoát

Đau đớn trên bụng khiến cả người Kiều Tuyên run rẩy, cậu mờ mịt nhìn người muốn đẩy cậu vào chỗ chết.

Mơ hồ nghe hắn nói:

Đường Nham yêu mày như vậy, nhất định rất nhớ mày, hay là mày xuống dưới với anh ta đi!!

Hừ! Đường Nham đã chết rồi mà còn giấu mày kỹ thế, tao phải nhiều người như vậy lại không tìm được mày! Chẳng qua tự mày lại tìm tới cửa!

Kiều Tuyên, muốn trách thì trách Đường Nham, là anh ta ép tao!

...

Những câu còn lại Kiều Tuyên không nghe rõ, đau nhức trên bụng khiến tinh thần cậu mơ hồ, cả người bắt đầu rét run, mơ mơ màng màng lại thấy Đường Nham vẻ mặt táo bạo quát to về phía cậu, “Kiều Tuyên, em sống là người của anh, chết là quỷ của anh! Em cho rằng chết là có thể thoát khỏi anh sao? Nằm mơ! Nằm mơ cũng không được!” sau đó bá đạo ôm cậu.

Kiều Tuyên nở nụ cười, có chút đắc ý, Đường Nham lại nổi giận vì cậu! Hừ, cậu hận anh, nên liền chọc tức anh! Nhìn anh nổi trận lôi đình, nhìn anh phần nộ táo bạo, cố chấp chịu đựng đấm tay giơ lên của anh, Kiều Tuyên không sợ anh, mặc dù bên ngoài đều loan truyền rằng đại thiếu gia nhà họ Đường thủ đoạn âm ngoan, không ai dám trêu chọc, nhưng Kiều Tuyên lại không sợ anh!

Kiều Tuyên muốn nói: Khốn nạn, anh đi chết đi, để tôi một mình, không quản lý tôi được nữa!

Nhưng đến bên miệng lại hô câu: “Đau... Đường Nham... Em đau...”

Sau đó quay lại ôm bàn tay để xuống của Đường Nham.

Sau khi Đường Nham chết ba tháng, Kiều Tuyên gặt vệ sĩ Đường Nham sắp xếp một mình về nước, sau một ngày thì thi thể được vệ sĩ phát hiện trong nhà ở trước đây của cậu và Đường Nham.

Bọn vệ sĩ dựa theo yêu cầu trước đây của Đường Nham, đem tro cốt của hai người cùng hợp táng, sau đó truy xét hung thủ.

...

Đau, bụng đau không ngớt, cả người đau đớn khiến Kiều Tuyên mở mắt ra, ánh sáng mờ ảo khiến cậu không biết cậu đang ở đâu.

Cậu nhớ rằng cậu đến mộ Đường Nham, sau đó Đường Mục đến tìm cậu, cậu và Đường Mục đến chỗ cậu và Đường Nham ở chung, Đường Mục nói Đường Nham có để đồ lại cho cậu. Kết quả quay người lại đâm cậu một dao, sau đó...

Kiều Tuyên nằm trên một cái giường, giơ tay lên sờ ngực một cái. Trống không — cơ thể trần trụi khiến cậu biết rõ chỗ chạm lên không có vết thương, hơn nữa dường như đau đớn trên người bắt nguồn từ chỗ khiến người ta lúng túng phía sau kia!

Chăn dưới người cũng đồng thời nhắc nhở Kiều Tuyên đây là phòng ngủ cậu không thể quen thuộc hơn nữa kia, cậu từng bị Đường Nham nhốt ở chỗ này ba năm, không có chuyện làm, mỗi một mảnh gạch gạch men trong này cậu đều có thể phân biệt được.

Kiều Tuyên vô cùng kinh ngạc! Đây là xảy ra chuyện gì?

Mất thích ứng với tối mờ, Kiều Tuyên chuyển động đầu mới phát hiện chỗ cửa sổ kéo rèm ra hiện ra một điểm lúc sáng lúc tối.

Hô hấp Kiều Tuyên hơi chậm lại, một loại cảm giác quỷ dị xông lên đầu, nơi bởi vì Đường Nham mà trống rỗng bỗng nhiên nhảy lên thật nhanh, cậu gần như run rẩy nhìn về phía kia.

Nếu đó là Đường Nham*, hiện tại nhất định anh đang nhìn thẳng vào cậu, ánh mắt sắc bén giống như thợ săn. (*chỗ này trong raw là Kiều Tuyên, mình nghĩ chắc do tác giả nhầm)

“Đường... Đường Nham?”

Biết rõ Đường Nham đã chết, nhưng trực giác lại nói cho cậu biết đó chính là Đường Nham! Quỷ hồn của Đường Nham đã trở về?

Cảm giác đầu tiên của Kiều Tuyên không phải sợ, mà là kích động!

Giọng nói Kiều Tuyên trong tối mờ lộ ra trống trải xa xôi.

Thân hình bên cửa sổ dừng một chút, đứng dậy, dập tắt tàn thuốc, bóng đen cao lớn đi về phía giường, dừng lại bên cạnh giường.

— • • • • • —

Camellia W: vì cái chương hai chưa tới 1k chữ nữa nên hôm qua tui không đăng, hôm nay đăng gộp với chương chương 3 luôn. Tự nhiên đọc lại thấy tội anh Nham dễ sợ, lo cho người ta đủ đường mà tình cảm còn bị người ta xem thường, phải kiếp trước em Tuyên không về nước mà sống như cuộc sống anh Nham sắp đặt sẵn thì chắc em cũng không chết sớm thế!

3. Chương 3: Đường Nham

Tách, đèn sáng lên.

Cuối cùng Kiều Tuyên cũng thấy rõ người tới, là Đường Nham.

Thân dưới Đường Nham chỉ mặc quần ngủ, thân trên trần trụi có cơ bụng hoàn mỹ cường tráng tương xứng với khuôn mặt tuấn mỹ của anh, lúc này trên mặt lại đầy vết cào và vết cắn. Râu ria trên cằm và đáy mắt hiện rõ máu thể hiện người đàn ông này đang uể oải, nhưng ánh mắt anh lại kiên nghị chăm chú nhìn về mặt của Kiều Tuyên, nặng nề muốn bao phủ Kiều Tuyên.

Kiều Tuyên còn chưa nói một câu, chợt nghe thấy Đường Nham dùng giọng điệu thâm trầm trong đó mang theo kiên nghị chỉ có khi nói chuyện với cậu mở miệng: “Kiều Tuyên, đừng nghĩ đến chuyện rời khỏi anh! Nếu không, anh cũng không biết anh sẽ làm ra chuyện gì đâu.”

Giọng của Đường Nham có phức tạp chật vật, thậm chí là mang theo âm ngoan, nhưng lời nói bá đạo này trong nháy mắt lại khiến Kiều Tuyên muốn khóc, thậm chí có chút tủi thân, cậu muốn mắng người: Khốn nạn, rõ ràng là anh rời khỏi em trước!

Ánh mắt nhìn về phía Đường Nham sâu sắc kiên định, Kiều Tuyên rốt cuộc bật khóc, nhưng không chớp

mắt, cố chấp nhìn Đường Nham chăm chăm.

Thấy cậu khóc, ánh mắt Đường Nham lóe lên một cái, trong suy nghĩ chợt có gì đó hiện lên nhanh chóng, cuối cùng biến thành cay nghiệt.

Kiều Tuyên không phát hiện đau đớn trong mắt anh, lần đầu tiên muốn làm nũng với người đàn ông này.

Kiều Tuyên vươn tay về phía anh, hai mắt đăm lẹ mông lung, cuối cùng cũng nói ra câu trước nay cậu không nói: “Đường Nham, em đau.”

Cả người Đường Nham cứng lại một chút, hơi kinh ngạc với hành động của Kiều Tuyên. Trước đây, Kiều Tuyên luôn làm ra dáng vẻ hận anh đến tận xương, sao lại chủ động làm nũng với anh như vậy? Nhưng nhìn thấy vẻ mặt ủy khuất của Kiều Tuyên nhìn anh, không phải là gương cung bạt kiếm, không mang theo ý hận, giống như lại trở về lần đầu tiên gặp mặt.

Lòng Đường Nham run lên, mềm nhũn ra, ngồi sát mép giường, ôm Kiều Tuyên vào ngực, động tác nhẹ gíong như Kiều Tuyên là búp bê.

Được Đường Nham ôm, từ sau khi Đường Nham chết, lần đầu tiên, Kiều Tuyên cảm thấy mình lại trở về dương thế, có cảm giác còn sống.

Đường Nham. Kiều Tuyên vẫn tự nói với mình, cậu hận người này lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn, chiếm đoạt cậu, người đàn ông khổng chế cậu! Nhưng bây giờ lại không thể không thừa nhận, cậu ngày càng ỷ lại vào người đàn ông này, người đàn ông vì cậu mà chuẩn bị xong tất cả.

Trước đây cậu cảm thấy tình cảm của Đường Nham đối với cậu không phải là tình yêu mà giống như là chiếm hữu hơn, tựa như một món đồ chơi. Mà cậu, vẫn luôn ghi phần hận sỉ nhục vì tiền đặt cọc cho phẫu thuật của mẹ mà bán mình cho Đường Nham năm đó, sau này mẹ cậu không còn nữa, nhưng đến kỳ hạn sau ba năm Đường Nham vẫn cương quyết giữ cậu bên cạnh.

Hai người vẫn luôn cãi nhau nhiều năm như vậy, Đường Nham biến thái muốn chiếm cậu làm của riêng, lòng tự trọng giả dối của cậu, kết quả hai người đều khiến đối phương chồng chất vết thương. Cho đến khi Đường Nham chết, cậu mới nhận ra, mặc dù cậu nghìn phòng vạn phòng, cuối cùng vẫn thua rồi. Đường Nham cuối cùng cũng thành công chiếm giữ cả thế giới của cậu, nhưng, Đường Nham cũng không thắng, bởi vì anh đã chết.

Hiện tại, Kiều Tuyên chỉ muốn ôm người này thật chặt, không muốn buông ra nữa!

“Đường Nham, em đau!” Trong lời nói của Kiều Tuyên tràn đầy tủi thân.

Cậu bị Đường Nham bao dưỡng lúc vừa tròn mười tám tuổi, mười năm sau vẫn bị Đường Nham bảo vệ trong lồng gióng như một con chim hoàng yến, gần như ngoại trừ làm ảm ỉ với Đường Nham ra, căn bản

không bị tổn thương gì, mà mặc dù Đường Nham tức giận nhưng chưa từng động tay động chân với cậu, ngoại trừ cương quyết dày vò cậu trên giường, không cho phép cậu rời khỏi anh ra, Đường Nham đối xử với cậu có thể nói là nâng niu trong lòng bàn tay, cũng không cho phép người khác làm gì cậu.

Nhưng lòng tự trọng buồn cười của Đường Nham vẫn chỉ coi thứ này là giao dịch bản thủ, quay đầu ngẫm lại, là Đường Nham hành hạ cậu, hay là cậu đang hành hạ Đường Nham? Căn bản không có cách nào nói rõ.

Kiều Tuyên nhớ đến việc Đường Mục đâm cậu một dao, thật đau, bây giờ nhìn thấy Đường Nham, Kiều Tuyên giống như tìm được chỗ dựa vững chắc, nói hết ủy khuất của mình ra, khi Đường Nham còn sống, có ai dám bắt nạt cậu? Càng nghĩ càng tủi thân, cánh tay ôm chặt hông của Đường Nham, khuôn mặt Kiều Tuyên cọ sát trong cổ anh, lại la hét “Đường Nham, em đau!”

Đường Nham bị động tác gần như nũng nịu này của cậu quây đến mềm lòng thành một cục, cho là cậu nói phía dưới đau, đêm qua anh bị chuyện Kiều Tuyên muốn rời khỏi khiến cho hơi mất khống chế, cường bức Kiều Tuyên, quả thật thô lỗ, Kiều Tuyên ngắt giữa đường.

Lúc này nghe Kiều Tuyên kêu đau có chút không nỡ, hơi luống cuống vỗ lưng Kiều Tuyên, giống như vỗ trẻ con, “Không sao, không sao!” không ngừng cúi đầu mổ hôn đầu lỗ tai của cậu.

Kiều Tuyên được anh dỗ dành ngược lại càng ủy khuất hơn, trong lòng oán giận không nói lý lẽ. Khốn nạn, đều do anh bỏ em ở lại mới có thể bị Đường Mục đâm một dao! Lại không suy nghĩ thêm một chút là chính bản thân cậu nhiều năm như vậy vẫn luôn muốn rời khỏi Đường Nham!

Ở trước mặt Đường Nham, từ trước tới nay Kiều Tuyên đều không chút kiêng kỵ, cậu chắc chắn Đường Nham sẽ không làm cậu tổn thương. Mà Đường Nham không ai bì nổi, đối với cậu đúng là cực kỳ nhẫn nại và bao dung, nhiều năm như vậy mặc kệ cậu quậy như thế nào đi nữa, chơi đùa như thế nào đi nữa, cho tới bây giờ chưa từng thả cậu ra khỏi cửa.

Hơi thở quen thuộc vây quanh, Kiều Tuyên không còn bài xích chán ghét như lúc trước, ngược lại giống như trẻ con về lại cơ thể mẹ, không khỏi cảm thấy an tâm hơn, thân thể trống rỗng từ sau khi Đường Nham chết cuối cùng cũng tìm được người đáng tin cậy, tìm được người để dựa dẫm. Người đàn ông này, chỉ cần người đàn ông này còn sống, cậu cái gì cũng không cần phải suy nghĩ!

“Em đau!” Kiều Tuyên quen được Đường Nham bao lấy, lúc này trở lại cái ôm bá đạo ấm áp quen thuộc, gần như bốc đồng trút hết ám ức của bản thân, nép vào cổ Đường Nham mở miệng gặm gặm, cậu đau, cậu cũng muốn Đường Nham đau theo.

Cơ thể Đường Nham cứng đờ một chút, cũng không đẩy cậu ra, tay vỗ lưng cậu chuyển lên đầu, dịu dàng vuốt tóc của cậu. Kiều Tuyên vùi trong cổ Đường Nham không nhìn thấy giấy dựa trong mắt anh, không đành lòng, điên cuồng, cuối cùng biến thành sự ám ảnh kiên định.

Cho đến khi trong miệng có mùi máu tươi, Kiều Tuyên mới nhả ra, lúc trước khi Đường Nham dùng sức mạnh với cậu cậu cực kỳ vùng vẫy, tay chân bị trói chặt, bình thường cần người Đường Nham ra máu ào

ào. Chỉ là lần này miệng không dùng sức độc ác như trước.

Sau khi khóc lóc âm ỉ xong Kiều Tuyên mới thật sự bình tĩnh trở lại, cậu không hề cảm thấy khó chịu, dù sao, đáng về chặt vật nào của cậu mà Đường Nham chưa từng nhìn thấy!

Kiều Tuyên nép trên vai Đường Nham như cũ, ôm chặt lấy anh, hiện tại, cậu không muốn lo lắng điều gì nữa, thậm chí muốn ôm chặt người đàn ông này, mặc kệ anh là người hay quỷ!

4. Chương 4: Dị Dàng

Cảm nhận được Kiều Tuyên từ căn biến thành liếm, cảm giác tê tê đau đau từ cổ truyền tới. Ánh mắt Đường Nham u ám, đẩy Kiều Tuyên ra, trong ánh mắt nghi hoặc của Kiều Tuyên đề cậu trên giường, “Anh sẽ thoa chút thuốc cho em.”

Sau đó chặn trên người Kiều Tuyên bị xóc lên, hai chân trần trụi bị Đường Nham nhấc lên, chỗ phía sau đối diện với mặt của Đường Nham.

Kéo đến đau đớn khiến Kiều Tuyên hít một hơi, Đường Nham nhíu mày lại, động tác trên tay càng nhẹ nhàng, tay bóp một đồng thuốc mỡ cẩn thận xoa xoa chỗ miệng huyết bị xé nứt sưng đỏ kia.

“Hít — đau!” Kiều Tuyên theo phản xạ muốn đá anh, bị Đường Nham nắm mắt cá chân lại.

“Dừng nhúc nhích.”

Từ nhỏ Kiều Tuyên đã không có cha, cậu và mẹ sống nương tựa lẫn nhau, trước khi gặp được Đường Nham cũng chịu không ít đau khổ, làm sao lại sợ chút đau đó? Chỉ là sau đó bị Đường Nham cầm tù trong mười năm cũng không còn chịu khổ nữa, Đường Nham sẽ không đánh cậu, nhưng lúc trên giường cậu không phối hợp sẽ thô bạo cứng rắn, nhưng có thể vì khiến Đường Nham phần nộ mà cậu từng nhiều lần dằn vò bản thân, cậu đã từng dùng dao cắt cổ tay mình, sau đó bị Đường Nham trói lại ba tháng, về sau trong nhà không nhìn thấy các loại đồ đạc như nữa.

Vậy nên, Kiều Tuyên không sợ đau!

Chỉ là nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Đường Nham lộ ra đáng về đau lòng, Kiều Tuyên liền không nhịn được kêu lên, trước đây có đau hơn nữa cậu cũng cắn răng sống chết chịu đựng, gặp lại Đường Nham, Kiều Tuyên cảm thấy mình trở nên yếu ớt rồi!

Tuy Đường Nham cảm thấy có chút khác biệt nhưng cảm giác đau lòng càng nhiều hơn, động tác nhẹ nhàng trên tay khiến người ta không thể tin được đây là người khiến người ta nhìn lên đại thiếu gia nhà họ Đường kia.

Ngón tay Đường Nham cẩn thận chen vào tiểu huyết sưng đỏ, Kiều Tuyên nhìn anh nhũn mảy và trán hiện ra mồ hôi mỏng, giống như còn đau hơn cậu, Kiều Tuyên nhin đau không muốn lên tiếng nữa, trong lòng khó chịu.

Trước đây cậu luôn cảm thấy Đường Nham chỉ muốn chiếm cậu làm của riêng, thỏa mãn dục vọng biến thái của anh, nhưng chưa bao giờ chú ý tới dịu dàng trên mặt Đường Nham.

Trước khi Đường Nham gặp chuyện không may đã từng hỏi cậu: “Kiều Tuyên, bây giờ em có còn muốn rời khỏi anh không?”

Câu trả lời của cậu là gì?

Cậu dữ tợn trừng mắt với Đường Nham: “Anh cảm thấy là gì? Biến thái, không có giây phút nào tôi không muốn rời khỏi anh! Ngày nào tôi cũng hy vọng anh chết đi, anh tên khốn kiếp này, ác ma! Sao anh không đi chết đi!”

Sau đó cậu nhìn thấy ánh mắt Đường Nham tối sầm lại, trong lòng có loại khoái cảm trả thù.

Có lẽ, Đường Nham đã sớm dự đoán tất cả, trước khi chết mới trở về chuẩn bị mọi thứ, để cậu tự do.

Mọi thứ trước kia đều hiện lên trong đầu.

Lần đầu gặp mặt cậu là một học sinh nghèo khổ sở gặp phải khách trong quán bar, vừa ra xã hội, bản khoản không biết nên làm gì. Đường Nham từ trên trời giáng xuống, lưỡi biếng mang theo cao quý, bắt cánh tay của người muốn chạm vào mặt cậu lại, thản nhiên mở miệng: “Có muốn tôi giúp ông chặt móng vuốt xuống không?”

Sau khi người nọ chạy trốn chết thì anh lại giống như du côn bóp mặt của cậu, trên mặt nở nụ cười tà mị, “Em trai, khuôn mặt thật mềm, có muốn theo anh trai hay không, đảm bảo không ai dám bắt nạt em.”

Cảm kích trong lòng trong nháy mắt biến mất, đẩy tay anh ra, trừng mắt nhìn người đàn ông trước mặt, “Đồ thần kinh!” Lại nhìn mắt anh, cố ý nói thêm một câu, “Ông chú!”

Người phía sau đi cùng Đường Nham cười ha hả, “Đường thiếu gia, bị bạn nhỏ gọi là ông chú ha!”

Đường Nham cũng không tức giận, dùng sức xoa nhẹ vài cái trên đầu Kiều Tuyên, cười nói, “Tiểu xấu xa. Sau này nhớ kỹ phải gọi là anh, kêu ông chú nữa sẽ đánh mông!”

Kiều Tuyên lùi về sau một bước, né khỏi tay anh, vừa cào tóc bị anh vò rối, vừa liếc anh một cái.

Năm đó, Kiều Tuyên mười bảy tuổi, Đường Nham cũng chỉ mới hai mươi ba tuổi.

“Ừm...” Kích thích bất ngờ khiến suy nghĩ Kiều Tuyên trở về, trong miệng phát ra tiếng rên rỉ, bởi vì ngón tay của Đường Nham trong cơ thể cậu vừa đúng đè vào điểm nhạy cảm của cậu.

Động tác Đường Nham bỗng nhiên dừng lại chỗ đó, ánh mắt dừng lại trên mặt Kiều Tuyên.

Kiều Tuyên hiềm thấy bị anh nhìn có chút ngượng ngùng, dù sao hiện tại cậu không mặc gì trên người, cả người đầy dấu vết hoan ái đã qua, một ngón tay Đường Nham còn đè xuống điểm nhạy cảm trong cơ thể cậu.

Điều này cũng không thể trách cậu, để không cho cậu phản kháng, Đường Nham dạy dỗ cơ thể cậu không ít, bây giờ dưới tình huống như vậy, nhất là cậu đã bỏ xuống cảnh giác và hận thù với Đường Nham, có phản ứng không phải là rất bình thường sao?

Vì vậy, theo lỗ tai Kiều Tuyên từ từ trở nên đỏ ửng, tiểu Kiều Tuyên ở thân dưới dưới ánh mắt của Đường Nham run rẩy “đứng” lên!

Ánh mắt Kiều Tuyên lấp lánh tránh né ánh mắt nhìn tới của Kiều Nham, cho dù cậu và Đường Nham chuyện gì cũng đã từng làm, bây giờ cậu vẫn muốn tìm một chỗ để trốn.

Kiều Tuyên xoay người muốn ngồi dậy, lại bị Đường Nham giữ lại, tiếng cười của Đường Nham truyền đến.

Kiều Tuyên xấu hổ muốn đá văng anh ra, quay mặt một cái đã thấy nụ cười của Đường Nham, không nhịn được hơi sững sờ. Nụ cười của Đường Nham rất vui vẻ, không phải cười nhạt, không phải ngoài cười nhưng trong không cười, mà là loại cười phát ra từ trong lòng, tuy trong đó mang theo trêu tức, Kiều Tuyên lại nhớ nhung chết tiệt. Thật sự, đã nhiều năm rồi không nhìn thấy anh nở nụ cười như vậy.

Lúc Kiều Tuyên đang sững sờ thì ngón tay của Đường Nham lại cố ý nặng nề nhấn xuống chỗ đó một cái, thân thể Kiều Tuyên bắn ra rồi hạ xuống, đổ ứng từ lỗ tai lan khắp người.

“Đường Nham, anh tên khốn kiếp này!” Kiều Tuyên xấu hổ nhìn anh chằm chằm, tiếng gào lên mắng chửi mang theo khàn khàn và mềm mại, một chút lực uy hiếp cũng không có, ngược lại giống như con mèo ngạo kiều.

Đường Nham cười, bàn tay ban đầu nắm lấy tay chân của cậu bỗng che lên tiểu bảo bối đã có phản ứng, nắn bóp có kỹ xảo.

“A... ừm...”

Sau lưng bị đè một chút, bảo bối trước mặt được đối xử dịu dàng, Kiều Tuyên làm sao chịu được, ánh mắt

nhANH chóng mê ly, nắm chặt drap giường dưới người, trong miệng phát ra tiếng rên rỉ mê tình.

Ánh mắt Đường Nham kiên quyết khóa trên thân thể động tình vụn vụn của Kiều Tuyên, ánh mắt càng thâm trầm hơn.

Bỗng nhiên, Đường Nham dừng động tác trên tay lại, đứng dậy phủ lên cả người Kiều Tuyên, nắm cằm của cậu để hai người đối mặt.

“Kiều Tuyên, anh là ai?”

Lúc này Kiều Tuyên đang động tình, rất bất mãn đối với việc anh đột nhiên dừng lại, trong miệng phát ra tiếng khe khẽ khó nhin, muốn cọ về phía thân thể anh. Nghe thấy âm thanh trầm thấp của Đường Nham, có chút khó hiểu, lại có chút tức giận, giơ tay lên tát mặt Đường Nham một cái, không vừa ý không nhẽ hừ một tiếng: “Đường Nham... Nhanh lên đi... khó chịu!”

Nhận được câu trả lời mong muốn, trong mắt Đường Nham nổi lên ý cười, sau đó càng trở nên u ám.

“Kiều Tuyên, anh sẽ không để em bỏ đi!” Cúi đầu hung hăng hôn lên môi Kiều Tuyên.

Kiểu Tuyên giống như một con cá rời khỏi mặt nước vụn vụn thở dốc dưới người Đường Nham, môi Đường Nham một mạch xuống phía dưới, hôn lên tiểu Kiều Tuyên một cái, Kiều Tuyên nảy người lên kêu một tiếng chói tai.

“Đường Nham... Khó chịu...”

Đường Nham mở miệng, ngậm tiểu Kiều Tuyên vào, dịu dàng chăm sóc.

Kiểu Tuyên mềm nhũn trên giường, kích thích mãnh liệt khiến cậu quên suy nghĩ, theo bản năng miệng kêu tên Đường Nham, mà mỗi khi cậu kêu một tiếng, ánh mắt Đường Nham càng tối hơn một phần.

Trong khoảnh khắc bắn ra trong miệng Đường Nham kia, đầu óc Kiều Tuyên trống rỗng, ánh mắt mê ly há miệng thở dốc, trên người hiện lên dấu vết xanh xanh tím tím xấu hổ, Đường Nham nhìn thấy không chỗ nào là không cảm dỗ trí mạng.

Đường Nham hít sâu một hơi, kìm nén dục vọng muốn chiếm giữ nghiêm trọng của anh, giúp Kiều Tuyên đắp chăn, cho Kiều Tuyên một cái hôn nồng nàn rồi vội vã đi đến phòng tắm. Thân thể Kiều Tuyên vẫn còn bị thương, anh chỉ có thể dùng tay trái cô nương trợ giúp!

Camellia W: bản chuyện ngoài lề một chút thì lúc đọc QT bộ này mình đã định edit thành cậu cả nhà họ Đường (aka Đường gia đại thiếu), vậy mà cuối cùng lúc bắt tay vào làm thì lại quên mất. Thôi lần sau rút kinh nghiệm vậy chứ lười sửa quá (

5. Chương 5: Trùng Sinh

Một lát sau, Kiều Tuyên mới trở lại bình thường từ trong dư âm, cửa phòng tắm phản chiếu ra bóng dáng và tiếng nước ào ào cho cậu biết Đường Nham đang ở trong đó.

Lúc này Kiều Tuyên mới cảm thấy dường như có chỗ nào đó không bình thường.

Rõ ràng Đường Nham đã chết, tuy cậu chưa kịp thấy thi thể đã bị người khác vội vàng đưa ra nước ngoài, nhưng cậu biết Đường Nham đã mất, nếu không, anh sẽ không dễ dàng tha thứ cho mình thoát khỏi lòng bàn tay anh. Vậy Đường Nham kia là sao?

Mơ à?

Người dưới đau đớn và khoái cảm tình dục cao trào chân thật như vậy, thậm chí hiện tại vẫn còn mùi vị tình dục do Đường Nham hôn cậu mang tới.

Hơn nữa cậu nhớ rõ Đường Mục đã đâm cậu một dao, mà bây giờ, vị trí vết dao trơn bóng một mảnh, ngoài trừ một chuôi vết hôn tím bầm.

Chuyện gì đã xảy ra?

Kiều Tuyên quay đầu đánh giá mọi thứ trong phòng, không bình thường, thiết bị lắp đặt trong phòng này vừa quen thuộc vừa xa lạ, đây cũng không phải phòng của cậu, cậu nhớ rõ đầu giường này phải có một chuỗi xiềng xích, là sau khi cậu chạy trốn bị Đường Nham bắt lại đã tìm người gắn lên, cậu bị khóa trên giường gần một năm!

Mà bây giờ, trên tường không có gì cả!

Trong phòng ngoại trừ cái giường này coi như nguyên vẹn ra, những thứ khác lộn xộn thành một đống, đồ đạc vỡ đầy đất, gần như không có thứ nào còn nguyên, hiển nhiên là đã trải qua một trận ác chiến.

Vật trên đất khiến Kiều Tuyên hơi mờ mịt. Đó là một cái mô hình máy bay, chính xác mà nói thì nó đã trở thành cái xác rồi.

Cậu nhớ mô hình này rất rõ, trước đây cậu xem ti vi, thuận miệng nói mô hình này đẹp, không tới vài ngày đã có người tặng đến nhà.

Đương nhiên là Đường Nham lấy cho cậu, khi đó cậu vui vẻ vài ngày, nhân tiện cho Đường Nham vài ngày được sắc mặt tốt. Cậu căn bản không phải người kiên nhẫn, mới vài ngày đã không còn hứng thú không

biết đã ném nó ở góc nào.

Cậu có ấn tượng sâu sắc với thứ này là bởi vì sau đó cậu tình cờ biết cái mô hình này là do Đường Nham dùng mấy triệu mua về từ một hội đấu giá ở Đức, cậu lục vài căn phòng tìm thứ này ra, dọn dẹp sạch sẽ, yêu quý treo trên tường phòng ngủ, yêu quý của cậu đương nhiên không phải dành cho tâm ý của Đường Nham, mà là mấy triệu.

Chỉ là mô hình này nhiều năm trước đây đã bị Đường Nham ném vỡ, hình như là bởi vì cậu muốn bỏ đi.

Một suy nghĩ kỳ lạ hiện lên trong đầu Kiều Tuyên, Kiều Tuyên có chút kích động, không để ý vết thương bị xé rách phía dưới, lục lọi trên đầu giường.

Đường Nham từ phòng tắm bước ra chỉ thấy Kiều Tuyên chống hông tìm gì đó trên tủ đầu giường, nhàu mảy lại.

“Em đang tìm gì vậy?”

“Điện thoại di động! Điện thoại di động của em đâu?” Kiều Tuyên vội vàng muốn kiểm chứng suy nghĩ của mình, không thấy gương mặt trầm xuống của Đường Nham, vẻ mặt vội vã nhìn Đường Nham, “Quên đi, anh nói cho em biết bây giờ là lúc nào rồi?”

Khuôn mặt Đường Nham hoàn toàn trầm xuống, không trả lời, trầm mặc đi về phía cậu.

Kiều Tuyên vẫn chưa biết sống chết nói: “Bây giờ là lúc nào? Anh nói cho em biết đi!”

“Em vẫn muốn rời khỏi anh!” Đường Nham đè Kiều Tuyên lên giường, chặt chẽ nhìn cậu, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Kiều Tuyên không rõ ý tứ của anh, cậu chỉ muốn biết hiện tại là lúc nào, năm nào, sao lại muốn rời khỏi anh chứ? Cậu không nghĩ đến chuyện rời khỏi anh, cũng không nghĩ đến cuộc sống không có anh!

“Em chỉ muốn biết bây giờ là năm nào tháng nào! Đường Nham, anh nắm đau em!” Kiều Tuyên vùng vẫy nắm cổ tay anh, bất mãn dùng chân đá Đường Nham.

Đường Nham dùng chân khóa chân cậu lại, một tay đè hai tay Kiều Tuyên trên đỉnh đầu, một tay dùng sức nắm cằm cậu, ánh mắt nguy hiểm nhìn cậu, “Em yên tâm, em bị anh đè trên giường ba ngày, chuyến bay đã sớm bay rồi! Kiều Tuyên, chỉ cần anh còn sống một ngày, em đừng nghĩ đến chuyện bỏ đi! Nếu có lần sau nữa, anh sẽ khóa em trong phòng này, cả đời! Kiều Tuyên, đừng nghi ngờ lời của anh, anh nói được thì làm được!”

Kiều Tuyên đảo mắt trong lòng một cái, cậu không nghi ngờ lời nói của anh chút nào!

“Bá đạo!” Đôi mắt to trên gương mặt búp bê của Kiều Tuyên trừng Đường Nham một cái, miệng nhỏ bé bất mãn hơi chu, ngược lại càng giống như con nít đang cáu kỉnh.

Đường Nham nhớ tới lần đầu tiên hai người gặp mặt chính là như vậy, thuần khiết đặc biệt trên người Kiều Tuyên khiến mình và mấy người bạn đến quán bar họp mặt liếc mắt cái liền chú ý tới cậu, nhìn thấy cậu bị người khác khi dễ rõ ràng vô cùng sợ lại cứng cổ giống như một con gà trống nhỏ kiêu ngạo, không nhịn được cười khế, không nhịn được ra tay giúp cậu, không nhịn được trêu đùa cậu, sau đó, Kiều Nham liền giống như bây giờ, mắt to sáng ngời nhìn anh chăm chăm, môi nhỏ đầy đặn, lập tức khiến đáy lòng anh mềm nhũn một cái.

Đường Nham nở nụ cười, cúi đầu dán lên môi Kiều Tuyên nhẹ nhàng cọ cọ, “Không phải bá đạo, là điên rồi. Bảo bối, đừng nghĩ đến việc rời khỏi anh, nếu không, anh cũng không biết anh sẽ làm ra chuyện gì.” Dừng một chút, nói thêm: “Em muốn đi học, mấy trường học trong thành phố Z tùy em chọn, nhưng không được ra nước ngoài.”

Kiều Tuyên bất mãn hừ một tiếng, mở miệng cắn cắn môi dưới của anh, dùng sức cắn một cái rồi lại lè lưỡi liếm, cậu muốn, cậu thật sự đã trả lời bảy năm trước rồi!

“Tay em đau!” Kiều Tuyên oan ức bất mãn trừng mắt nhìn Đường Nham.

Lòng Đường Nham mềm nhũn, buông tay cầm lấy tay cậu ra, đau lòng hôn nhẹ lên cổ tay bị anh nắm đến đỏ ra.

“Bảo bối, chỉ cần em không bỏ đi, em muốn cái gì anh cũng đồng ý với em.” Đường Nham mềm giọng xuống nói, đưa ra thỏa hiệp lớn nhất.

Về mặt Kiều Tuyên hoài nghi nhìn anh, “Vậy em muốn trọ ở trường!”

Mặt Đường Nham lại trầm xuống, nguy hiểm nhìn cậu, cắn răng phun ra hai chữ: “Không được!”

Kiều Tuyên đã sớm biết là vậy, cũng không thất vọng, bấu môi, liếc anh một cái, “Tên lừa gạt!” đẩy anh ra trở mình, đưa lưng về phía anh, ở nơi Đường Nham không nhìn thấy cười cong mắt, thật sự trùng sinh!

Đường Nham thở dài, nằm xuống bên cạnh lật người cậu lại kéo vào lòng, hôn lên đỉnh đầu cậu, “Kiều Tuyên, anh yêu em, em đừng bỏ rơi anh.”

Nếu là Kiều Tuyên lúc trước, nhất định sẽ châm chọc nói móc: Yêu? Tôi chỉ là món đồ chơi của anh thôi! Kể điên!

Mà bây giờ, Kiều Tuyên lại nằm trong lòng Đường Nham đỏ mắt, đúng vậy, Đường Nham từng nói yêu cậu, nhưng cậu không tin, từng lần một dùng ngôn ngữ ác liệt đâm anh bị thương, đến sau này Đường Nham cũng không nói nữa, nụ cười trên mặt cũng không còn.

May mắn, may mắn, trời cao lại cho cậu một cơ hội!

Kim nén nghẹn ngào trong cổ họng, Kiều Tuyên véo lưng Đường Nham một cái, giả bộ hung tợn nói: “Khốn nạn, anh ném vỡ máy bay mô hình của em! Anh đền cho em đi!”

Đường Nham vì sự khác thường của Kiều Tuyên mà nghi hoặc, Kiều Tuyên vậy mà lại không giống như mèo bị giẫm vào đuôi xù lông mắng anh? Trong lòng vui vẻ, ý của Kiều Tuyên có phải là...

Đường Nham đẩy Kiều Tuyên chôn mặt trong lòng anh ra, vẻ mặt mong đợi nhìn chăm chăm khuôn mặt của Kiều Tuyên, cẩn thận từng li từng tí mở miệng thăm dò: “Bảo bối, em có đồng ý không rời khỏi anh không?”

Kiều Tuyên chống đối anh mười năm rồi, cũng từ chối anh mười năm, lần này nếu cậu đồng ý thì không phải sẽ vả vào mặt bom bóp sao? Kiều ngạo nho nhỏ trong lòng khiến Kiều Tuyên mất tự nhiên không mở miệng nói, lỗ tai cũng bắt đầu phấp phồng, nhưng nhìn thấy ánh mắt mong đợi của Đường Nham lại có chút mềm lòng. Đời này trừ người trước mặt ra cậu không muốn gì cả, chút lòng tự trọng ấy thì có gì quan trọng? Hơn nữa, cậu nghĩ, nếu Đường Nham dám cười nhạo cậu, cậu sẽ đá anh xuống giường!

Kiều Tuyên giống như đà điểu ôm hông Đường Nham chui vào trong ngực anh, cho đến khi không nhìn thấy mặt anh nữa mới giả bộ hung ác hừ một tiếng, “Đầu tiên anh phải đền máy bay cho em thì em mới suy nghĩ có nên đồng ý với anh hay không!”

Đường Nham nở nụ cười, ngực phập phồng dữ dội, Kiều Tuyên rất xấu hổ không muốn ngẩng đầu.

Đường Nham biết cậu có chút kiêu ngạo, như vậy đã là cực hạn của cậu, cũng không ép cậu. Mặc dù không biết vì sao Kiều Tuyên đột nhiên đồng ý với anh, nhưng anh rất vui vẻ, mấy năm nay, lần đầu tiên anh vui vẻ như vậy. Anh không muốn hỏi Kiều Tuyên nguyên nhân, chỉ cần Kiều Tuyên bằng lòng không rời khỏi anh, bọn họ có nhiều thời gian.

“Không được cười nữa!” Kiều Tuyên xấu hổ đập anh một cái.

Đường Nham cười ôm người sát lại, hai chân quăn quýt lấy chân Kiều Tuyên ở giữa, không ngừng hôn đỉnh đầu cậu, “Kiều Tuyên, bảo bối!”

Kiều Tuyên kim nén đến đỏ bừng cả mặt, lòi ra từ ngực anh, trừng mắt nhìn Đường Nham, “Em mặc kệ, em muốn cái máy bay mô hình này, anh phải tự mình dán lại tốt, không được tìm người giúp!”

“Được! Anh dán!” Cúi đầu hôn môi Kiều Tuyên.

Kiều Tuyên trừng anh, nhưng không đẩy anh ra. Ý cười trong mắt Đường Nham càng sâu, cạy môi cậu ra, đầu lưỡi xông vào.

Hôm nay trải qua nhiều chuyện, mí mắt Kiều Tuyên cũng không nhin được nữa, nửa người ghé lên người Đường Nham, khuôn mặt dán vào ngực Đường Nham, mơ mơ màng màng hừ một tiếng, “Đường Nham... Đau thắt lưng...”

Đường Nham cúi đầu hôn hôn lên đỉnh đầu cậu, nhẹ giọng vỗ về, “Ngoan, anh xoa xoa sẽ không đau nữa, ngủ đi.” Một tay nắm cả lưng Kiều Tuyên, một tay đặt ngang eo cậu, bắt đầu nhẹ nhàng xoa bóp.

Kiều Tuyên thoải mái hừ một tiếng, giống như con mèo nhỏ lưỡi biếng bình thường, ghé vào ngực Đường Nham, hô hấp dần dần bắt đầu kéo dài.

Đường Nham nhìn gò má cậu, khóe môi cong lên, rạng rỡ dịu dàng.

Camellia W: công quân diên lên thì thật đáng sợ nhưng bình thường thì cực kỳ dịu dàng. Mà tính cách của mấy công độc chiếm dục biến thái nếu không xây dựng tốt thì tui rất khó để đồng cảm, đến bây giờ vẫn thấy công quân khá ổn, chưa phát hiện có chỗ nào khiến tui ghét.

p/s: bộ này tui không chắc lịch up thế nào nữa, chắc khoảng 1 – 2 ngày/chương, phòng ngừa hôm nào tui lười hoặc bận việc.

6. Chương 6

Kiều Tuyên nằm trên giường ba ngày, Đường Nham đã ở nhà theo cậu ba ngày, cậu biết cậu trùng sinh về bảy năm trước, lúc này cậu chỉ mới hai mươi một tuổi, mà Đường Nham thì hai mươi sáu, đã tiếp quản nhà họ Đường hai năm rồi.

Tuy không biết có phải ông chủ khác cũng không cần đến công ty hay không, nhưng Đường Nham không nói, cậu cũng không để ý, ngược lại cậu cũng muốn Đường Nham ở bên cạnh cậu.

“Không phải chỗ đó! Cánh, cánh trên!” Kiều Tuyên bấu môi trần trụi nằm lỳ trên giường gấp đến mức đập giường, vừa nghĩ tới một thứ mấy triệu bị Đường Nham quảng hồng đã cảm thấy nhức nhối, tuy cậu bị Đường Nham cầm tù nên không có khái niệm về tiền bạc, vẫn hằm hừ tức giận mắng: “Ngu ngốc, tên ngu si, nào tàn! Kẻ phá cửa, phần tử bạo lực!”

Đường Nham bị cậu mắng cũng không tức giận, tâm trạng rất tốt hôn lên môi Kiều Tuyên một cái, ai có thể ngờ rằng người đàn ông khoanh chân ngồi dưới đất dán mô hình này là người nắm quyền nhà họ Đường chứ!

“Bảo bối thật thông minh. Không thì bảo bối giúp anh đi?” Đường Nham cong môi, ánh mắt dừng trên đôi chân nhỏ lắc lư của Kiều Tuyên, cặp mông vểnh lên, còn cả cái lưng mảnh mai trơn nuột trắng trẻo kéo dài, ánh mắt tối sầm một cái.

Kiều Tuyên vô cùng may mắn vì thời điểm sống lại đủ sớm, lúc này bọn họ vẫn chưa dày vò lẫn nhau, lúc này Đường Nham vẫn cười, thuyết phục cậu không rời khỏi, Đường Nham sẽ không trưng gương mặt lạnh với cậu.

Kiều Tuyên hằm hừ một tiếng tức giận, nằm xuống giường, Đường Nham đưa tay ôm người vào lòng, Kiều Tuyên không khách sáo dựa vào ngực của anh rồi ngồi xếp bằng xuống, trong miệng lầm bầm: “Khốn nạn, ném đồ của em còn không biết dán lại!”

Cả người Đường Nham dán lên, đặt cằm trên vai cậu, cánh tay quấn lấy eo thon của Kiều Tuyên, trên mặt lộ ra ý cười, không có chút nào để ý chuyện Kiều Tuyên quên thứ mà cậu nói tới là do anh mua.

“Cái này là cánh, cái này là đầu máy, hai cái này với nhau. Keo đâu?”

Đường Nham đưa tới.

Kiều Tuyên nhận lấy, cẩn thận dán hai mảnh nhỏ với nhau, trong lòng tự nhủ, đây đều là tiền đó.

Đường Nham có chút bất mãn nhìn dáng vẻ nghiêm túc cậu, anh không thích những thứ có thể thu hút sự chú ý của Kiều Tuyên ngoại trừ anh ra, nhưng anh không thể hiện ra ngoài. Kiều Tuyên vừa đồng ý ở bên cạnh anh, tất cả mọi thứ hiện tại quá tốt đẹp, anh không muốn vì chút chuyện nhỏ này khiến Kiều Tuyên không vui. Ít ra hiện tại Kiều Tuyên ở trong ngực anh, nghĩ như vậy, Đường Nham chôn mặt trong cổ Kiều Tuyên hít sâu một hơi.

“Anh xem em dán được một phần rồi nè, lợi hại không!” Về mặt Kiều Tuyên đặc ý quay lại nhìn Đường Nham, giống như một đứa trẻ đợi khen ngợi vậy.

Đường Nham thích nhất chính là phần quạt cường nho nhỏ và một chút kiêu ngạo trên người Kiều Tuyên, cò cả đôi mắt to lóe sáng này nữa, trong nháy mắt, hồn nhiên như lần đầu gặp gỡ.

“Ừa, bảo bối thật lợi hại, anh cũng không làm được!” Đường Nham rất nể mặt khích lệ, còn hôn lên môi cậu một cái giống như phần thưởng.

Kiều Tuyên giống như một con gà trống chiến thắng, đặc ý nâng cằm, không cảm thấy một người hai tám hai chín tuổi làm loại động tác này mất mặt chút nào, bởi vì mặt cậu vốn non nớt như mặt con nít, trong mười năm từ mười tám tuổi đến hai mươi tám tuổi gần như được Đường Nham nuôi như trẻ con, được Đường Nham bảo vệ cẩn thận, tính tình cẩn bản dừng lại ở thiếu niên mười tám tuổi ngang ngược kiêu ngạo, bây giờ sống lại một đời trở lại bên cạnh Đường Nham, dường như cậu còn nhỏ hơn! Không phải, cậu chỉ càng hưởng thụ che chở của Đường Nham hơn mà thôi.

Cảm nhận được bàn tay trên người lộn xộn, Kiều Tuyên vốn không để ý tới, sau đó lại nắm chắc trực tiếp trượt xuống vật mềm phía dưới của cậu. Bởi vì phía sau bị thương, Kiều Tuyên cẩn bản không mặc quần áo, cậu và Đường Nham có chuyện gì chưa từng làm, Đường Nham cũng sẽ không cho phép có người đi lên, vậy nên cậu trắng trợn khỏa thân, hiện tại bàn tay cũng dễ dàng đốt lửa trên người cậu.

“Ừm...”

Phía dưới bị Đường Nham đùa giỡn nhanh chóng đứng lên, đầu đổ trên ngực bị tay kia chọc ghẹo, Kiều Tuyên không nhịn được lên tiếng rên rỉ, mảnh nhỏ mô hình trên tay không cầm được rớt xuống.

“Bảo bối...” Thanh âm Đường Nham mòng theo tình dục trầm thấp vang lên bên tai, phía sau bị một vật cứng chĩa vào.

Thân thể Kiều Tuyên bị xoay đến đối diện Đường Nham, môi Đường Nham hạ xuống.

“Ừm... Em đau...” Không Tuyên không phải là bài xích chuyện làm tình với Đường Nham, chỉ là chỗ đó của cậu vẫn chưa hoàn toàn khỏi hẳn, nếu như hiện tại Đường Nham tiến lên, Kiều Tuyên sẽ cảm thấy Đường Nham không thương cậu.

Mắt Kiều Tuyên hiện lên hơi nước yếu ớt liếc mắt trừng Đường Nham một cái, không sai, quả thật cậu đang quyến rũ đó!

Đường Nham nắm tay cậu vói vào trong quần, đặt lên vật cứng đã sớm có phản ứng, giọng nói khàn khàn: “Ngoan, không làm đến cuối cùng. Bảo bối, giúp anh.”

Kiều Tuyên được Đường Nham ôm lên giường, hơi thở hòa vào nhau.

Đường Nham đang ở độ thanh niên khí thịnh, mấy ngày nay vì cậu bị thương nên mỗi ngày ôm cậu ngủ cũng không chạm vào cậu.

Thấy khuôn mặt tuấn mỹ kìm nén của Đường Nham tràn đầy tình dục và ánh mắt thâm trầm mang theo xâm lược nhìn vào mặt cậu, Kiều Tuyên cảm thấy tim đập nhanh hơn.

Đúng vậy, cậu không tin Đường Nham yêu cậu, một nguyên nhân khác là bởi vì Đường Nham ưu tú như vậy, người đẹp trai, gia cảnh tốt, sao lại thích cậu một người không có gì tốt, học sinh nghèo không có gì cả được? Vậy nên cậu cho rằng Đường Nham chỉ coi cậu là sủng vật do con nhà giàu chợt nổi hứng giam cầm mà thôi.

“Bảo bối, nhanh lên một chút!”

Thanh âm Đường Nham tràn đầy kìm nén, lại đè nén không muốn thương tổn Kiều Tuyên.

Kiều Tuyên có chút không nổi, dường như vẫn luôn như vậy, ngoại trừ cậu cố ý khiêu khích, từ trước tới nay Đường Nham chưa từng làm tổn thương cậu. Mặc dù khoảng thời gian đó cậu bị nhốt lại, Đường Nham cũng đuổi việc nữ giúp việc trong nhà, tự mình nấu cơm, mỗi bữa đều cưỡng ép đút cậu ăn, thậm chí một khoảng thời gian rất dài chưa từng đến công ty, cùng cậu ở lại trong căn phòng âm u, còn phải chịu cậu

chửi bới.

Rõ ràng cả trai lẫn gái trên thế giới tốt hơn cậu, thích Đường Nham nhiều như vậy, nhưng Đường Nham vẫn cùng cậu dày vò lẫn nhau, vì sao nhiều năm như vậy, cậu luôn cảm thấy đó không phải là yêu?

Kiều Tuyên thả vật cứng của anh ra, đẩy ngực Đường Nham ra, khi Đường Nham nhúu mày xoay người đè lên người anh.

“Bảo bối...”

“Không được nhúc nhích!” Kiều Tuyên đỏ mặt vỗ lên cơ bụng tinh xảo trắng kiện của anh một cái, ánh mắt chợt lóe, cắn răng quyết định, cúi đầu thử thăm dò liếm vật cứng của Đường Nham một cái.

“Kiều Tuyên!” Đường Nham quát một tiếng, cổ nén dục vọng bị động tác của cậu kích thích vỡ òa, hít một hơi, “Bảo bối, không cần làm vậy!”

Kiều Tuyên không thích như vậy, Đường Nham chưa từng miễn cưỡng cậu.

Kiều Tuyên mất hứng hừ hừ, cậu thương hại anh, rất vất vả lấy can đảm làm việc này, anh lại không cảm kích!

(Kiều Tuyên, cậu là một kẻ không biết điều, đây là Đường Nham thương tiếc cậu đó!)

Kiều Tuyên trả thù kéo bộ lông xung quanh vật cứng của Đường Nham một cái, trong tiếng hít hơi của Đường Nham mở miệng ngậm vật cực đại.

“Bảo bối!”

Kiều Tuyên đẩy tay Đường Nham giữ cậu ra, nhúc nhích miệng nghiêm phạt nặng nề hút một cái.

“Kiều Tuyên!” Kích thích mãnh liệt khiến Đường Nham gần như tan vỡ, hai tay chặt chẽ siết lại kiềm chế dục vọng muốn ngược đãi Kiều Tuyên.

Động tác Kiều Tuyên rất lạ lẫm, đụng đụng chạm chạm khiến Đường Nham hít vài ngụm khí lạnh, hít sâu một hơi ngồi dậy xoa đỉnh đầu Kiều Tuyên đang ghé vào giữa hai chân anh, “Bảo bối, liếm liếm nó, nhẹ một chút.”

Kiều Tuyên hừ một tiếng, thử nghe theo dặn dò của Đường Nham, lè lưỡi.

“Đúng vậy, bảo bối giỏi quá. Di chuyển miệng lên xuống một chút.” Tay Đường Nham vuốt nhẹ xuôi theo tóc Kiều Tuyên, cưng chiều nhìn tình nhân nhỏ đang cố gắng hạ thứ của anh, nếu như không phải vào giây phút này vành mắt của anh hiện lên đỏ ửng để lộ nhãn nại, căn bản không nhìn ra lúc này anh khó chịu bao nhiêu.

Thứ gì đó của Đường Nham quá lớn, Kiều Tuyên phồng hết cả má cũng không thể ngậm hết, khó chịu chống đỡ thứ phình to trong miệng lại không định nhả ra. Nhớ đến trước đây Đường Nham luôn lấy lòng cậu như vậy, Kiều Tuyên cảm thấy, chuyện cậu làm cho Đường Nham thật sự quá ít.

Ra sức phun ra nuốt vào thứ gì đó của Đường Nham, Kiều Tuyên cảm thấy miệng sắp bị căng đến hỏng.

Bỗng nhiên, Kiều Tuyên mất hứng, bởi vì cậu nhớ đến trước đây Đường Nham thường làm như vậy cho cậu, chưa từng thấy anh khó chịu, lẽ nào thứ của cậu thật sự quá nhỏ sao!

Tuy thứ kia từ khi cậu theo Đường Nham đã trở thành đồ trang trí, nhưng thân là đàn ông, nói cậu nhỏ không phải là làm tổn thương lòng tự trọng của cậu hay sao? Đặc biệt là người lòng tự trọng cao như Kiều tuyên!

Hừ hừ! Cậu muốn phản công!

Kiều Tuyên tự mình hạ quyết tâm, cậu nhất định phải để Đường Nham biết cậu cũng rất lớn!

Đường Nham đắm chìm trong sự sung sướng bị Kiều Tuyên mạnh mẽ hút một hơi không phòng bị bắn ra.

Kiều Tuyên không kịp tránh, một nửa bắn vào miệng cậu một nửa bắn lên mặt, bị sắc đến ho khan kịch liệt.

Đường Nham vội vàng kéo người lên vỗ lưng, không biết hoa cúc của mình đã bị người ta nhò thương chút nào.

Kiều Tuyên ho đến nước mắt tràn ra, lên án trừng mắt nhìn Đường Nham, Đường Nham đáng ghét lại để cậu nuốt toàn bộ thứ của anh vào, nhất định là anh cố ý!

Đường Nham xé giấy giúp cậu lau thứ gì đó dính trên mặt, hơi tiếc nuốt vút vào thùng rác, thật ra anh muốn nuốt toàn bộ vào miệng của bảo bối hơn, chẳng qua bây giờ vẫn không thể nuốt, nếu không Kiều Tuyên biết được sẽ xù lông.

“Bảo bối!”

Đường Nham ôm người vào lòng, lần đầu tiên thâm tình vui sướng trong mắt không giữ lại chút nào phơi bày trước mặt Kiều Tuyên.

Tổ cáo của Kiều Tuyên bị thỏa mãn sâu đậm thay thế, cậu có thể cảm nhận được sự vui vẻ của Đường Nham, Đường Nham vui vẻ, cũng là cậu vui vẻ. Dưới cái nhìn chăm chú của Đường Nham trái tim tràn đầy một chút, đây chính là hạnh phúc sao? Thì ra hạnh phúc đơn giản như vậy!

Về lên án ban đầu biến thành đòi dõ dành, Kiều Tuyên ôm hông Đường Nham, phồng má giả bộ đáng thương nhìn anh, “Đường Nham, miệng đau.”

Động tác không khác gì làm nũng kết hợp với khuôn mặt trẻ con của Kiều Tuyên khiến lòng Đường Nham tan thành một vũng, anh cực kỳ yêu hồn nhiên kiêu ngạo ngang ngược của Kiều Tuyên, càng yêu làm nũng không muốn rời xa hôm nay của cậu muốn chết, như vậy khiến anh nhận ra Kiều Tuyên quan tâm anh!

“Bảo bối vất vả rồi! Ngoan, anh xoa xoa.” Đường Nham cúi đầu đau lòng摸摸 hôn cái miệng nhỏ bé mუმ mუმ của cậu, vừa nhẹ xoa hai má cậu.

Kiều Tuyên thoải mái dựa vào ngực anh, giống như con mèo ăn no uống đủ.

Đường Nham cười khẽ, nhớ lại lúc mới quen nhau.

Khi đó Kiều Tuyên chỉ mới mười tám tuổi, giúp cậu giải vây đúng là nỗi húng trong chốc lát, chỉ cảm thấy nam sinh nhỏ này đơn thuần đáng yêu. Anh ở nước ngoài mấy năm, bên cạnh không bao giờ thiếu người, nữ có nam có, khi đó cố ý đùa giỡn cậu cũng không còn tâm tư khác.

Sau đó bọn họ lại cùng đến quán bar mấy lần, lần nào cũng thấy bóng dáng bận rộn cả tối của vật nhỏ này, trốn trong góc phòng dọn dẹp khay chén đĩa khó chịu trên vai, cười đến mức khiến gương mặt cứng đờ, trợn trắng mắt mũi ương ngạnh với bóng lưng của đốc công, mỗi động tác đều mang theo linh khí và đáng yêu, khiến anh không nhịn cười được, ánh mắt càng thường xuyên dõi theo cậu.

Sau đó bạn thân đi cùng phát hiện ánh mắt của anh, chế giễu anh, còn bảo đại thiếu gia nhà họ Đường không bắt được người.

Anh không phản ứng lại, cười cười cầm ly rượu lên, đúng lúc đó bên cạnh anh không có ai, nhưng lại nổi lên chút tâm tư với thằng nhóc kia. Nhưng trực giác nói cho anh biết thằng nhóc đó không phải cong, nhưng vậy thì sao, anh không tin có người anh không bắt được.

Vậy nên khi bạn thân cố ý gọi Kiều Tuyên vào phòng riêng phục vụ anh cũng không phản đối.

Kiều Tuyên vẫn nhớ rõ anh, vừa vào cửa liền trừng đôi mắt to, kinh ngạc nhìn anh, trong miệng phần nộ phun ra hai chữ: “Ông chú!”

Lại khiến bạn tốt đi cùng cười nhạo một trận.

Khi đó anh cũng không tức giận, ngược lại vì Kiều Tuyên nhớ kỹ mình mà có chút vui vẻ mơ hồ, càng muốn chiếm lấy Kiều Tuyên hơn.

Chẳng qua anh giả bộ giận tái mặt, nhú mày nhìn Kiều Tuyên.

Kiều Tuyên bĩu môi, trong miệng lẩm bẩm: “Thật nhỏ mọn!” Buông mồm trái cây rồi rời khỏi.

Bị anh gọi lại, “Đứng lại, xúc phạm khách, không sợ tôi khiêu nại cậu sao?”

Kiều Tuyên quay đầu, buồn bực trừng anh, “Anh nói thật vô lý? Tôi xúc phạm anh lúc nào!”

Anh cong môi, “Em gọi tôi là ông chú, tôi nhớ tôi đã từng nói nếu gọi tôi là ông chú nữa phải bị đánh đòn.”

Kiều Tuyên tức giận hai má phồng lên như cái trống, giống như chưa từng gặp người vô lý như vậy, nặng nề hừ một tiếng, xoay người tiếp tục đi.

“Thái độ của tên phục vụ này quá tệ, kêu ông chủ tới, tôi muốn khiêu nại! Mẹ kiếp, ông xài nhiều tiền như vậy là tới thả lỏng!”

Quả nhiên Kiều Tuyên dừng lại, xoay người căn răng nhìn anh và bạn tốt chăm chăm, “Các người cố ý tới quấy rối! Rốt cuộc muốn thế nào!”

Cho bạn thân ánh mắt làm rất tốt, anh ho khan một tiếng, nói, “Không muốn tôi khiêu nại cũng được, giống như tôi nói, để tôi đánh đòn.”

“Anh! Tên thần kinh!”

Nhú mày, nói với bạn thân: “Có nhân viên mắng chửi khách, gọi ông chủ của bọn họ tới.”

Bạn thân phối hợp đứng dậy.

“Được!” Kiều Tuyên hung hăng liếc mắt nhìn anh, “Tôi để anh đánh là được!”

Anh nhướn mày, ý bảo bạn thân ra ngoài, bạn thân làm vẻ mặt cười xấu xa với anh, anh cong môi cười.

Trong phòng riêng chỉ còn lại hai người bọn họ.

Anh cầm ly rượu, chỉ chỉ sofa, ý bảo cậu nằm úp sấp lên trên.

Mặt Kiều Tuyên đỏ bừng, “Đánh thật à?”

“Không thì sao? Trước giờ tôi nói chuyện rất giữ lời.” Uống một hớp rượu, vẫn ung dung nhìn về mặt nhăn nhó của cậu.

“Khốn nạn, mẹ tôi cũng chưa từng đánh mông tôi! Anh đánh chỗ khác, đánh mặt cũng được!” Kiều Tuyên trừng anh.

Anh cười tà lắc đầu, “Không được, hôm nay sẽ đánh mông. Nhanh chút đi, nếu không xin mời ông chủ của các cậu tới.”

Kiều Tuyên nặng nề hừ một tiếng, không ưỡn ẹo nằm úp sấp lên ghế sofa, chôn mặt trong cánh tay, kêu rên nói: “Anh nhanh chút đi!”

Người kia cố nén cười từng bước đi về phía cậu, nghĩ thầm, sao lại có người ngốc như vậy, đáng yêu như vậy.

Cả người Kiều Tuyên cứng đờ nằm trên ghế sofa, chết sớm siêu sinh sớm giục anh: “Anh nhanh lên chút đi! Chậm rề rề có phải là đàn ông không vậy!”

Ánh mắt anh tối sầm lại, anh sẽ cho cậu biết anh có phải là đàn ông hay không.

Ngồi xuống sofa, xăm thấy thân thể cậu căng thẳng trong nháy mắt, cong môi cười, tay để trên mông cậu, nhẹ nhàng xoa vài cái, Kiều Tuyên giống như con mèo xù lông nhảy dựng lên trừng anh, “Anh làm gì thế?”

Anh làm như không có chuyện gì xảy ra nhướn mày, “Tôi làm vì tốt cho cậu thôi, trực tiếp đánh sẽ đau, tôi có lòng tốt xoa xoa cho cậu.”

“Lòng tốt cái rắm!” Kiều Tuyên lằm bằm, lại hừ một tiếng hung ác trừng mắt nói: “Không cần anh nhào nặn, muốn đánh thì đánh thẳng đi!”

“Tôi đánh thật đây?”

“Hừ! Đánh đi! Anh làm gì thế!” Kiều Tuyên đột nhiên bị đặt trên đùi anh tay chân cùng nhau giãy dụa, bị anh đè lại.

“Đừng nhúc nhích! Không phải em bảo tôi đánh nhanh một chút hay sao? Tôi sợ chưa đánh em đã chạy mất nên phải đè em xuống.”

“Tôi không chạy trốn!” Tư thế như vậy khi còn bé cũng chưa từng có, khiến Kiều Tuyên vừa thẹn vừa giận,

khuôn mặt đỏ bừng lên.

“Tôi không yên tâm! Đừng nhúc nhích, em có muốn làm việc tiếp hay không.” Anh uy hiếp.

Kiều Tuyên không đếm xỉa đến, cắn răng: “Anh nhanh chút đi!”

“Được.” Anh cười, tay đặt lên cái mông vểnh lên của Kiều Tuyên.

“Đừng bóp!” Kiều Tuyên xấu hổ ghé lên đùi anh mở miệng.

“Nghe em hay nghe tôi?”

Kiều Tuyên cắn răng, cậu chịu đựng!

Cong môi, dưới tay là cái mông vừa mềm vừa vừa vểnh, đầy đặn rất thoải mái, không có chút nào thích hợp với vóc người gầy mảnh mai của thằng nhóc này, khiến anh lưu luyến. Mà chân thì cố ý nhẹ nhàng di chuyển phía dưới, ma sát phân thân của cậu.

“Đến cuối cùng anh có đánh hay không? Bụng tôi nằm sắp khó chịu!”

Anh bắt đầu dĩ thử dài, thằng nhóc này không có phản ứng, dục vọng của anh đã sắp trỗi dậy rồi. Thôi đi, tha cho cậu một lần.

Tự tay cởi quần Kiều Tuyên ra.

“Anh làm gì thế!” Kiều Tuyên vùng vẫy thiếu chút nữa nhảy dựng lên, cậu có dự kiến trước đề lại.

“Tôi nói muốn đánh mông, cũng không phải muốn đánh quần, đương nhiên là phải cởi quần ra đánh!”

“Không được! Tôi không muốn! Anh khốn nạn, anh cứ tìm ông chủ khiếu nại đi! Ông đây mặc kệ!” Kiều Tuyên giấy dựa kịch liệt, quá xấu hổ và giận dữ rồi, coi cậu là gì chứ!

Bốp, một tiếng vang thanh thúy khiến Kiều Tuyên sửng sốt, sau đó bắt đầu mắng to: “Khốn nạn, tên thần kinh, biến thái, anh buông ông ra, ai cho anh đánh mông của ông!”

Anh vây người vào giữa hai chân, hai chân kẹp lấy chân đá lung tung của cậu, một tay đè cánh tay vùng vẫy của cậu, một tay đặt lên cái mông trắng bóng của Kiều Tuyên, anh ra tay không nặng, tiếng lại cực kỳ vang, cười nói: “Là em bảo để tôi đánh mông em, nói không giữ lời, em có phải là đàn ông hay không? Không phải là nữ sinh chứ?!” Tay cố ý vươn về phía trước nắm lấy phân thân mềm nhũn của cậu.

Kiều Tuyên hét lên một tiếng, “Biến thái, anh buông ra!”

“Thật sự là nam sinh à! Vậy thì nói phải giữ lời. Để cho tôi đánh mông vài cái.” Bốp bốp bốp lại nhẹ nhàng đánh vài cái, cảm xúc mềm mại trơn nhẵn dưới tay khiến anh yêu thích không buông tay.

“Khốn nạn, biến thái...” Kiều Tuyên đâu chịu nổi loại chuyện như vậy, mắng chửi ừy khuất bật khóc.

Anh nhúu máy, đỡ người dậy, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn lê hoa đái vũ* của cậu thì có chút không đành lòng, ý định ban đầu của anh cũng không phải là muốn cậu khóc. (*hoa lê dính mưa)

“Sao lại khóc? Tôi đánh cũng đâu quá đau đâu?!” Vừa nói vừa nhẹ nhàng giúp cậu xoa mông.

Người đột nhiên không kịp chuẩn bị bị Kiều Tuyên đẩy ngã lên ghế sofa.

Kiều Tuyên vội vàng nhắc quần lên chạy ra ngoài.

Anh nghĩ hôm nay tạm tha cậu rồi mà, nhìn cậu khóc, anh cũng có chút không dễ chịu, loại cảm giác này hơi xa lạ.

Ai ngờ Kiều Tuyên chạy đến cửa rồi lại quay về, dưới tình huống anh không có chút phòng bị nào tát anh một cái, trừng mắt nhìn anh, mắng câu: “Khốn nạn!” lại vội vã chạy ra.

Anh lần đầu tiên bị người vả vào mặt ngồi trên ghế sofa sững sốt một lúc lâu mới hoàn hồn, nghiêng vẹo trên ghế sofa cười ha hả, bạn thân đẩy cửa tiến vào càng hoảng sợ hơn, hỏi làm sao vậy.

Anh chỉ vào khuôn mặt của mình nhún nhún vai, “Tớ bị tát.”

Bạn thân dùng ánh mắt giống như nhìn kẻ điên nhìn cậu, chế giễu, “Bị đánh mà còn cười, không phải cậu bị thăng nhóc kia làm trúng tà rồi chứ!!”

Anh cười, e rằng kể từ lúc đó anh thật sự trúng một loại tà gọi là Kiều Tuyên.

Camellia W: tiết lộ quá khứ vô sỉ, dâm dục của công quân, Kiều Tuyên có tiềm chất dụ thụ và ước muốn phản công của mọi tiểu thụ. Cũng không có cửa đâu Tiểu Kiều à (‘ ‘)

7. Chương 7

“Bảo bối, dậy thôi.” Tâm trạng Đường Nham rất tốt bóp bóp gương mặt của Kiều Tuyên đang cuộn tròn trong chăn.

Kiều Tuyên cau mày không kiên nhẫn né tay anh ngủ tiếp.

Đường Nham cười khế, vén chăn lên moi người ôm vào lòng, dùng khăn lông ướt lau mặt cho cậu.

Kiều Tuyên giống như một đứa trẻ tức giận ầm ĩ lúc mới rời giường, từ từ nhắm hai mắt xoay loạn xạ, giãy dụa.

“Ngoan, được rồi được rồi.”

Vừa lấy khăn mặt ra, Kiều Tuyên đẩy Đường Nham ra quay đầu nằm nghiêng về một bên trong chăn, toàn bộ quá trình không mở mắt.

Đường Nham buồn cười lắc đầu, gần đây thời gian ngủ của Kiều Tuyên đặc biệt dài.

Đường Nham lại cau mày, lẽ nào ngã bệnh? Dường như ngoại trừ ngủ nhiều một chút ra thì không có gì khác thường, ăn cũng không ít.

Đường Nham dự định ngày mai sau khi tan làm sẽ dẫn cậu đến bệnh viện kiểm tra một chút.

Thật ra anh không biết, trước khi Kiều Nham trùng sinh bởi vì anh chết nên ngủ rất ít, đã một khoảng thời gian dài không an giấc, hơn nữa Kiều Tuyên bị anh nhốt ba năm, chuyện làm nhiều nhất mỗi ngày là ngủ, đây là một loại thói quen.

Lần nữa đỡ người dậy, hôn nhẹ lên môi cậu.

“Bảo bối, thay quần áo thôi.”

Kiều Tuyên mất hứng lầm bầm vài tiếng, ghé lên vai Đường Nham đưa tay lên rồi bất động.

Hai ngày nay Đường Nham đã tập mãi thành thói quen, ngược lại rất hưởng thụ cậu toàn tâm toàn ý ỷ lại. Hôn vài cái trên đầu vai tròn trịa của cậu, cầm tay của cậu giúp cậu mặc áo, kéo phăng. Sau đó đặt người lên giường, cởi quần ngủ, ý đồ xấu kéo quần lót cũng đụng tiểu Kiều Tuyên đang buồn ngủ một cái, khiến Kiều Tuyên bất mãn hừ hừ.

Ăn mặc cho Kiều Tuyên như hoàng tử nhỏ xong, ôm cậu đến phòng tắm, đỡ cậu đứng ngay ngắn, lấy nước,

nặng kem đánh răng, Kiều Tuyên giống như không xương dựa trên người anh.

“Bảo bối, đánh răng.” Đường Nham vỗ vỗ mặt cậu, để cậu tỉnh táo, nếu không sẽ nuốt kem đánh răng vào, Kiều Tuyên sẽ lại ằm ỉ với anh.

Kiều Tuyên nhắm hai mắt nhú mày, cánh mũi nhanh chóng run rẩy vài cái, vẻ mặt vừa giống uất ức vừa giống tức giận, dường như sau một giây sẽ bộc phát.

Đường Nham nhanh chóng vỗ về vuốt lưng, xoa mặt của cậu, nhẹ nhàng dỗ cậu giống như con nít: “Bảo bối ngoan, không giận, không giận. Đánh răng trước rồi ngủ tiếp, đến công ty ngủ tiếp có được không?”

Cuối cùng Kiều Tuyên cũng chịu mở đôi mắt buồn ngủ mờ mịt, mang theo mệt mỏi nhìn Đường Nham, tủi thân bĩu môi, “Buồn ngủ.”

“Anh biết, đánh răng xong rồi ăn, đến công ty ngủ tiếp. Bảo bối ngoan nhất.” Đường Nham nhìn đáng vẻ khả ái bịn rịn không nỡ dứt của cậu, cả trái tim bị lấp đầy, hận không thể nhét cậu vào lòng mà nhào nặn. Không nhận được cúi xuống, tóm được đôi môi béo mập, nhẹ nhàng đùa.

Khi Kiều Tuyên bị Đường Nham nhốt, Đường Nham vì đề phòng cậu tự sát sẽ tiêm thuốc cho cậu, khi đó cậu giống như một món đồ chơi, mặc quần áo, ăn, tắm, thậm chí đi vệ sinh cũng do Đường Nham ôm cậu, lúc ban đầu cậu vừa mừng vừa sợ, nhưng Đường Nham không có chút phản ứng gì, càng về sau cậu càng không xem việc này có gì to tát, ngược lại mượn những việc này dày vò Đường Nham nhiều lần.

Cho nên, Kiều Tuyên hoàn toàn không cảm thấy bị Đường Nham nuôi như con nít có gì không đúng.

Trời cao cho cậu trùng sinh, giây phút gặp lại Đường Nham cậu đã quyết định, đời này cũng chỉ sống vì Đường Nham, thân thể của cậu, trái tim của cậu, linh hồn của cậu đều thuộc về Đường Nham, cho dù Đường Nham vẫn muốn giám thị cậu, nhốt cậu, cậu cũng không phản kháng.

Chỉ cần là Đường Nham, cho dù trên thế giới chỉ còn một người thì sao?

Đường Nham chính là cả thế giới của cậu, cũng chỉ có trước mặt Đường Nham cậu mới có thể không kiêng nể ăn vạ, làm nũng, tức giận, ỷ lại, nguyên nhân bởi vì người này là Đường Nham, Đường Nham yêu cậu như mạng sống.

Tám giờ rưỡi sáng, nhân viên đang ở đại sảnh tập đoàn Đường thị thấy boss biến mất một tuần bấy giờ ở công ty càng hoảng sợ hơn, chờ Đường Nham lên thang máy riêng lên văn phòng tổng giám đốc thì nhân viên ở tầng trệt mới dám tụ lại một chỗ thảo luận, sôi nổi hoài nghi có phải hai mắt của mình xuất hiện ảo giác hay không, sao bọn họ thấy dường như boss đang ôm đứa trẻ giống như một đại nam hài đang ngủ tới công ty vậy? Còn khi bọn họ muốn tiến lên chào hỏi anh thì bị mắt lạnh đảo qua ngăn lại, dịu dàng vỗ người trong lòng bị ằm ỉ đến bất mãn hừ hừ?

Có người nói đó là em trai boss, có người nói là tình nhân, còn có người lặc đề nói đó có phải là con ngoài giá thú của boss hay không, bị người khác khinh bỉ trầm trọng!

Boss bọn họ nổi danh là kim quy tể*, năm nay mới hai mươi sáu tuổi, ở đâu lòi ra một đứa con lớn như vậy! (*tể này vừa là con rể, vừa là chồng, kim quy là rùa vàng, nói nôm na là đàn ông mọi người phụ nữ đều ao ước ấy, và quan trọng là phải giàu)

Dưới tầng thế nào thì Đường Nham không biết, ôm Kiều Tuyên vẫn đang ngủ ra khỏi thang máy thì có thư ký tiến lên bị anh dùng ánh mắt cản lại, trực tiếp ôm tới buồng trong phòng làm việc của tổng giám đốc, cẩn thận đặt Kiều Tuyên lên giường, thấy cậu chếp chếp miệng xoay người qua ôm chần ngủ tiếp.

Anh khẽ cười rút chần cậu đang ôm ra, lấy gối đầu qua, kéo chần lên đắp cẩn thận, cúi người ngậm bờ môi cậu lưu luyến liếm mát cho đến khi Kiều Tuyên phát ra tiếng bắt măn hừ hừ mới không nỡ buông ra, lại mỗ hôn vài cái mới chịu vỗ nhẹ dỗ dành. Chờ Kiều Tuyên ngủ say mới đứng dậy, điều chỉnh cameras kết nối với máy tính bên ngoài nhắm ngay người trên giường, Đường Nham mới nhẹ nhàng đóng cửa lại rời khỏi phòng riêng.

Ông nội Đường Nham là một người lợi hại, một tay sáng lập đế quốc thương nghiệp Đường thị hắc bạch đều ăn. Đáng tiếc là, ông cụ cả đời rong ruổi thương trường lại chỉ sinh một đứa con trai chơi đùa với học vấn.

Ba Đường Nham không có một chút thiên phú với kinh doanh và tiếp quản Đường thị, chỉ yêu thích vẽ tranh làm nghệ thuật gì đó.

Ông Đường không còn cách nào khác, năm ấy khi gã hai mươi bốn tuổi cuối cùng cũng quyết định buông tha gã, sau khi dùng cắt đứt tài chính để làm lý do khiến gã và mẹ Đường Nham sinh Đường Nham liền không quan tâm đến gã nữa.

Điều khiến ông Đường vui mừng là từ nhỏ Đường Nham đã thể hiện rõ thiên phú kinh doanh cực cao, tính cách cũng giống như ông, bề ngoài thoát nhìn kiêu ngạo không chịu gò bó, trong xương lại bình tĩnh cơ trí.

Từ nhỏ Đường Nham đã lớn lên trước mắt ông Đường, mười hai tuổi bị đưa đến Mỹ, mười tám tuổi về nước. Khi đó thân thể ông Đường đã xảy ra vấn đề, khi Đường Nham lên hai mươi liền đưa phần lớn quyền lợi công ty giao cho anh, cho đến khi Đường Nham hai mươi bốn tuổi thì ông cụ qua đời vì tuổi già, Đường Nham đã hoàn tiếp quản Đường thị.

Nếu như nói Đường thị được sáng lập hơn năm mươi năm là một đế quốc thương nghiệp thì Đường Nham chắc chắn được cho là một đế vương tinh minh (khôn khéo).

Mấy năm nay Đường thị dưới sự dẫn dắt của Đường Nham không ngừng đổi mới sáng tạo, tăng thêm yếu tố mới, khiến Đường thị trở thành chủ đạo của giới thương nghiệp, đứng ở thế bất bại.

Vừa xử lý tài liệu, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn màn hình vi tính, Kiều Tuyên trong màn hình động động mũi, đá chần ra, trở mình.

Đường Nham để tài liệu xuống, đứng dậy vào phòng riêng, giúp Kiều Tuyên đắp chăn kỹ, lại khẽ cười sờ sờ mặt cậu, lần nữa trở về làm việc.

Mười một giờ, hội nghị đang họp đột nhiên bị tổng giám đốc dùng hai câu kết thúc, sau đó quản lý từng bộ phận trở mắt nhìn nhau xem boss nhanh chóng rời khỏi phòng họp.

Đường Nham đẩy cửa phòng riêng ra, Kiều Tuyên vừa tỉnh dậy còn đang ngẩn người trên giường ngẩng đầu nhìn qua.

Đường Nham đi nhanh tới ngồi xuống bên giường, ôm người vào lòng rồi lấy tay chỉnh tóc vểnh lên do ngủ của cậu.

“Tỉnh rồi à, có đói bụng không?”

Kiều Tuyên vừa tỉnh ngủ trong ngực xoay người, ôm cổ anh, khuôn mặt ghé vào cổ anh cọ cọ lắc đầu.

Đường Nham nghiêng đầu hôn lỗ tai cậu, ôm Kiều Tuyên quần chân ngang hông anh đứng dậy.

Phòng riêng là nơi Đường Nham nghỉ ngơi bình thường, hai ngày trước Kiều Tuyên đồng ý đến công ty với anh, đặc biệt bảo người khác mua thêm không ít thứ.

Nếu như trước mặt người khác Đường Nham là bách luyện thép* thì đến trước mặt Kiều Tuyên liền hoàn toàn biến thành ngón tay mềm. Trước đây, anh dùng điều kiện tiền bạc trối Kiều Tuyên bên cạnh, cưng chiều cậu, yêu cậu, chưa từng có ai khiến anh để bụng như vậy, nhưng khiến anh bất đắc dĩ là bởi vì những chuyện anh làm trong mắt Kiều Tuyên đều có mục đích, không có ý tốt, thậm chí là bẩn thỉu, cậu không nghĩ thử xem dựa vào thân phận của Đường Nham thì có bao nhiêu nam nữ không chờ được muốn bò lên giường anh. (*thép được luyện qua trăm lần, ẩn dụ người ý chí mạnh mẽ)

Mà Kiều Tuyên thì không giây phút nào không nghĩ đến chuyện rời khỏi anh. Khi biết cậu gạt mình ra nước ngoài, anh gần như không khống chế được lý trí của bản thân, anh muốn nhốt Kiều Tuyên lại, để Kiều Tuyên chỉ có thể nhìn anh. Anh muốn đánh gãy chân Kiều Tuyên, để Kiều Tuyên chỉ có thể dựa vào anh. Thậm chí, anh có ý nghĩ điên cuồng muốn giam cầm Kiều Tuyên, để cho cậu chỉ có thể luôn luôn nghĩ đến anh.

Lần đầu tiên, điên cuồng muốn chiếm lấy một người như vậy.

May mà, Kiều Tuyên không hề bài xích anh, trái lại bắt đầu dựa dẫm anh, có lẽ là hiểu anh thật lòng, hoặc là nguyên nhân khác anh không biết, không sao cả, anh yêu, chỉ là người tên Kiều Tuyên này.

Hâm nóng cháo bằng lò vi sóng trong phòng bếp nhỏ nhỏ giản dị, tuy Kiều Tuyên lắc đầu, Đường Nham vẫn bảo người chuẩn bị, dạ dày Kiều Tuyên không tốt, trên khuôn mặt còn có chút thịt, trên người lại gầy không chịu được, vóc dáng một mét bảy lăm không tính là quá thấp nhưng ôm lại không có mấy ký thịt.

Đặt người ôm trong ngực xuống bụng cháo ra, mang theo người mềm nhũn nửa treo trên người ra ghế sofa ngồi xuống.

Kiều Tuyên vừa tỉnh ngủ không thích nói chuyện, dựa trên vai Đường Nham trừng đôi mắt to nhìn gò má Đường Nham bận rộn vì cậu.

Đường Nham xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn vì vừa tỉnh ngủ nên càng thêm tái nhợt của cậu, rất đau lòng, anh luôn muốn nuôi Kiều Tuyên béo một chút, nhưng những năm này cậu ngược lại ngày càng gầy.

“Cháo trứng muối mà em thích nhất, ăn chút được không?”

Kiều Tuyên vươn cổ ra nhìn vào trong bát.

Đường Nham cười khẽ, “Yên tâm, anh bảo bọn họ bỏ rất nhiều tôm nhỏ.”

Đường Nham cảm thấy Kiều Tuyên nghe thấy tôm thì mắt sáng lên không ít.

Kiều Tuyên vỗ vỗ cánh tay Đường Nham, miễn cưỡng mở miệng, nhìn Đường Nham, ý bảo anh dứt.

Đường Nham đương nhiên rất sẵn lòng, bưng bát bắt đầu công việc bảo mẫu.

Muốn nói Kiều Tuyên thích nhất điều gì, vậy hẳn là ăn rồi, bây giờ được người khác hầu hạ, tâm trạng sung sướng, khi ăn cả mắt đều nheo lại, Đường Nham nhìn thấy không nhịn được mỉm hôn mí mắt cậu.

Bởi vì sắp ăn cơm trưa nên Đường Nham cũng không để cậu ăn quá nhiều, buông bát giúp cậu lau miệng, lại mỉm vài cái lên cái miệng vừa ăn xong óng ánh nước của cậu mới bằng lòng buông ra

Ăn xong, Kiều Tuyên xem như hoàn toàn tỉnh táo, nhìn quanh một vòng, “Ồ đây là công ty sao?” Đêm qua cậu còn vội vã nói muốn đến công ty với Đường Nham.

“Ừ, đây là phòng riêng trong phòng làm việc của anh.”

Kiều Tuyên đứng dậy dạo bên trong một vòng, ra kết luận, “Còn rất lớn nữa.”

Đời trước cậu cảm thấy quan hệ với Đường Nham là một loại sỉ nhục, chưa bao giờ tới công ty của Đường Nham.

Sau đó, lại nghĩ đến một vấn đề, trừng mắt nhìn Đường Nham, hỏi: “Em vào bằng cách nào?” Cậu không có chút ấn tượng nào, hiển nhiên là không phải tự mình tới! Vậy cũng chỉ có thể là Đường Nham ôm cậu

vào!

Mặt Kiều Tuyên tối sầm, nhất định đã bị người khác nhìn thấy! Quá mất mặt, sao cậu có thể gặp người khác được nữa!

Không cần Đường Nham trả lời, Kiều Tuyên đã biết đáp án, mặt trẻ con phồng lên giống như má ếch, khi nhìn thấy vẻ mặt vô tội của Đường Nham thì xẹp xuống.

Quên đi, những người khác thấy thì liên quan gì đến cậu? Thích nói thế nào thì nói thế đó đi!

Tuy vẫn chưa tới lúc tan làm nhưng là boss, vẫn phải có đặc quyền.

Nếu Kiều Tuyên đã tỉnh, Đường Nham cũng không có ý định tiếp tục làm việc, dặn dò thư ký một chút liền đưa Kiều Tuyên đi ăn trưa.

Vốn là kẻ vai đi tới, tay Đường Nham đột nhiên bị nắm, Kiều Tuyên nhích lại gần anh, nửa người dán trên người anh.

Đường Nham kinh ngạc một chút, trước đây, Kiều Tuyên rất phản đối đưa quan hệ bọn họ ra ánh sáng, trong lúc cậu học đại học gần như không cho phép anh đến trường học bọn họ, càng cự tuyệt anh sắp xếp lái xe riêng đưa đón, ngoại trừ hai người bạn tốt, hầu như không có ai biết quan hệ của hai người bọn họ.

Đây là lần đầu tiên thân cận trước mặt người khác, còn là Kiều Tuyên chủ động!

Dưới ánh nhìn soi mói của tất cả mọi người trong công ty, Đường Nham vươn tay ôm eo của Kiều Tuyên, nửa ôm cả người cậu vào lòng. Kiều Tuyên ghé vào vai anh, chôn nửa gương mặt, mặc kệ Đường Nham đưa đi.

Khóe môi Đường Nham cong lên, anh bắt đầu tin tưởng, Kiều Tuyên thật sự chấp nhận anh!

“Sao vậy? Xấu hổ à?” Đường Nham cúi đầu, dán lên nửa lỗ tai lộ ra bên ngoài của Kiều Tuyên cười khẽ.

Đường Nham chỉ cho là cậu quá ngại, không chút che giấu hôn lên môi cậu một cái, ôm sát người vào thảng máy, để lại một đồng nhân viên trừng mắt xem đến choáng váng, khi bọn họ đi rồi thì cả công ty nhốn nháo lên.

“Được rồi, không có ai nhìn, ra đi!” Trong thang máy, Đường Nham hài hước nâng cằm Kiều Tuyên lên.

Kiều Tuyên bấu môi nhìn anh một cái, lại nhào vào ngực anh, cánh tay vòng lấy hông anh, khuôn mặt chôn trong ngực anh cọ xát.

Đường Nham thích Kiều Tuyên gần gũi, sao lại từ chối được! Anh vui vẻ vì Kiều Tuyên ý lại anh, cho nên không để ý đến chuyện khi Kiều Tuyên nhìn thấy người khác thì trong mắt chợt lóe lên kinh hoàng và khi có người đến gần thân thể cứng ngắc trong nháy mắt!

Camellia W: anh chăm em như chăm con, thậm chí chăm con cũng không kỹ như anh. Ai đời đang họp hành thấy vợ dậy là mặc kệ đi đút vợ ăn trước. Good job! Mà tui phát hiện một vấn đề là hai người này rất có vấn đề về vệ sinh đấy nhá, vừa dậy chưa đánh răng đã hôn, vừa ăn xong miệng còn bóng dầu đã hôn, may là tui chỉ thấy trong truyện ()

8. Chương 8

Trước khi Kiều Tuyên gặp Đường Nham thì gia cảnh có thể dùng thê thảm để hình dung, cha qua đời, mẹ bệnh nặng, ăn no cũng là vấn đề, nào có chỗ để lo lắng ăn ngon hay không ngon, nhưng sau khi ở cùng một chỗ với Đường Nham, mọi mặt đều được Đường Nham nuông chiều, ăn uống càng đâu ra đó hơn một chút, đến cuối cùng lại thích ăn hải sản.

Chỗ Đường Nham đưa Kiều Tuyên đến ăn cơm trưa là một nhà hàng hải sản nổi danh ở trung tâm thành phố, điều kiện không tệ, phong cách hơi lộ vẻ thanh lịch, trước đây đều là Đường Nham đóng gói mang về cho cậu, đây là lần đầu tiên hai người cùng ra ngoài ăn.

Khi chọn vị trí Kiều Tuyên chủ động nói muốn phòng riêng, Đường Nham gật đầu, cũng không nghĩ quá nhiều, ngay cả khi chọn món ăn cũng là Đường Nham nói với nhân viên phục vụ, Kiều Tuyên thì ngồi sát bên cạnh anh, ánh mắt chỉ dừng trên Đường Nham và thực đơn, đầu ngón tay chỉ tên món ăn trên đó, khi Đường Nham hỏi thì gật đầu hoặc lắc đầu, giống như nhân viên phục vụ không tồn tại.

Thời gian dùng một bữa cơm không ngắn, hai người ở trong phòng nhỏ yên tĩnh và đẹp đẽ, Đường Nham vừa ăn vừa săn sóc Kiều Tuyên, sau đó hoàn toàn chuyển tâm chăm sóc Kiều Tuyên, mà Kiều Tuyên thì giống như một tiểu tử tông, ăn no uống đủ, bụng phồng lên nhận lấy khăn tay Đường Nham đưa tới, lau miệng một chút, híp mắt ợ một cái.

Đường Nham mỉm cười nắm lấy tay cậu, rút tờ khăn giấy ướt, cẩn thận lau cho cậu, đẩy từng đầu ngón tay ra, ngay cả kẽ hở cũng không bỏ qua.

Đã rất nhiều ngày Đường Nham không trở lại công ty, vốn là có một đồng chuyện đang chờ anh xử lý, nhưng đưa theo Kiều Tuyên ăn uống no đủ xong, anh cũng không có ý định trở về công ty, mấy ngày nay Kiều Tuyên ngủ cực kỳ nhiều, Đường Nham dự định dẫn cậu đi bệnh viện xem thử.

Chỉ là lời này vừa nói ra đã bị Kiều Tuyên mãnh liệt ngăn cản.

“Không đi! Không đi! Không đi! Em cũng không bị bệnh, đến bệnh viện làm gì!” Mông Kiều Tuyên ngồi lì bên cạnh ghế lái, cơ thể lại nằm trên tay lái, uốn éo nghiêm mặt trừng mắt nhìn Đường Nham.

Đường Nham buồn cười nhéo cánh môi cậu một cái: “Biết em không có bệnh, chỉ là đi kiểm tra sức khỏe một chút, gần đây em ngủ rất nhiều, đến bệnh viện kiểm tra một chút xem có phải trong cơ thể thiếu chất gì đó không.”

“Không thiếu! Em không thiếu gì cả!” Kiều Tuyên hừ một tiếng, quay đầu đưa mắt sang phía bên kia, đưa lưng về phía anh gục trên tay lái, “Muốn đi thì tự anh đi đi, dù sao em cũng rất tốt! Có thể ăn có thể uống, có thể chạy có thể nhảy!” Nói rồi gơ hai chân lên, dùng sức giẫm lên xe vài cái đưa ra chứng cứ rõ ràng.

“Rồi rồi rồi! Biết em rất khỏe mạnh! Giẫm nữa sẽ lồm xe đó!” Đường Nham vội vàng ôm lấy người, ôm eo Kiều Tuyên, ghé vào lỗ tai cậu cắn lên một cái, cười khê, “Em giẫm xe lắc tới lắc lui, người ta không biết còn cho là chúng ta ồm ồm trong xe!”

Kiều Tuyên quay người lại, nằm trên cánh tay, vẻ mặt vô tri nhìn chớp mũi gần như dính cùng một chỗ với khuôn mặt tuần tú trước mắt, đôi mắt đảo một vòng to nháy mắt một cái, vô tội hỏi: “Chúng ta làm gì bên trong?”

Đường Nham khiêu mi, một tay nắm cầm cửa cậu, cánh tay ôm ngang eo cậu dùng sức, cơ thể hai người dán sát vào nhau hơn, chớp mũi kề sát lẫn nhau, cánh môi kề nhau, hơi thở hòa vào nhau. Hai mắt Đường Nham nhìn Kiều Tuyên chăm chú, mặt mày mang theo mờ ám, nụ cười mơ hồ, khóe môi khê cong lên, môi mỏng khê mở, gần như chỉ dùng hơi thở phun ra ba chữ: “Em nói xem?”

Kiều Tuyên cảm thấy cổ họng hơi khô khan, nuốt nước miếng một cái, lại vươn đầu lưỡi ra liếm một chút, đương nhiên nhân tiện đụng phải Đường Nham, giống như con mèo nhỏ uống nước, vừa nhẹ vừa tỉ mỉ, nhưng cũng cào vào lòng người.

Ánh mắt Đường Nham có chút hơi tối sầm, hô hấp gấp gấp hơn.

Dáng vẻ Kiều Tuyên vẫn đơn thuần vô tội như cũ, nháy mắt nhìn anh, “Sao em biết được thứ anh nói là gì?”

Nếu lúc này vẫn không biết cậu giả vờ thì Đường Nham đã sống uống phí rất nhiều năm, anh nghiêng rằng, “Tay em đang làm gì đó?” Tay buông cầm Kiều Tuyên ra, xuống phía dưới bắt được cái tay đã giả trò xấu tiến vào trong áo sơ mi anh, đưa tới bên môi cắn nhẹ vài cái, “Tiểu xấu xa! Lại còn dám chọc ghẹo, đùa giỡn anh! Có tin anh làm em tại chỗ hay không?”

“Làm đi! Làm đi! Em giúp anh cởi quần áo!” Kiều Tuyên lại không sợ hãi chút nào, ngược lại vẻ mặt khiêu khích nhìn anh.

Nhìn vẻ mặt có giới thì anh tới đi của Kiều Tuyên, nhìn người qua đường không ngừng đi lại cạnh xe một chút, Đường Nham đỡ trán ngồi phịch trên chỗ ngồi, trong lỗ mũi thở ra một hơi, vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười, anh cũng không biết, từ lúc nào mà Kiều Tuyên đã có thể đùa kiểu này với anh nữa? Chẳng qua loại cảm giác này không tệ, giống như tình nhân hơn so với đối chọi gay gắt trước kia!

Điều chỉnh tốt bản thân, Đường Nham để cánh tay xuống đã nhìn thấy vẻ mặt dương dương đắc ý của Kiều Tuyên, dáng dấp nho nhỏ được như ý, con mắt sáng trong suốt dõi theo anh, mang theo chút hồn nhiên hư hỏng nho nhỏ.

Khẽ cười lắc đầu, đứng dậy, cầm một cái lên gương mặt mủm mỉm của cậu, cúi người gài chặt đai an toàn cho cậu.

“Đừng quậy.”

Kiều Tuyên ôm cổ anh không cho anh ngồi dậy, dè tiện hề hề tiến tới bên tai anh: “Cũng không phải không thể làm ở đây, chúng ta vẫn chưa từng làm trên xe.”

Đường Nham nhìn cậu một cái, mặt không thay đổi đẩy ra, sửa sang lại quần áo một chút, cơ thể ngay thẳng, vặn chìa khóa xe, chuẩn bị khởi động.

Kiều Tuyên nhìn Đường Nham chằm chằm, thấy động tác của anh, bĩu môi, thế mà lại bình tĩnh như vậy?

Chợt nghe thấy Đường Nham phía trước thấp giọng nói: “Ở đây rất nhiều người,” lại cong môi quay đầu nhìn cậu một cái, còn khiêu mi, “Đến chỗ ít người đi.”

Dứt lời, xe liền vọt ra ngoài.

Hôm nay cuối cùng Đường Nham cũng không đưa Kiều Tuyên đến bệnh viện được, cũng may Kiều Tuyên chỉ ngủ hơi nhiều, các phương diện khác đều bình thường, việc này liền bỏ qua.

Camellia W: haizz, không biết chỗ mọi người thế nào chứ chỗ tui đang lạnh đây, mỗi lần trời lạnh là tui lại lười, chỉ muốn nằm ngủ cả ngày. Sao trên đời không có thuốc chống lười nhỉ?!

9. Chương 9

Trùng sinh về hai mươi một tuổi, chính xác mà nói thì Kiều Tuyên vẫn còn là một học sinh, nghiên cứu sinh năm hai, đây đã định trước là một năm đầy sự kiện, cũng là bước ngoặt quan hệ của cậu và Đường Nham đời trước.

Mẹ Kiều Tuyên chịu đựng qua đầu mùa xuân trên giường bệnh viện rồi mất, hợp đồng bao nuôi ba năm của cậu và Đường Nham cũng đến kỳ hạn, nhưng Đường Nham vẫn không thả cậu đi.

Đời trước vào lúc này Kiều Tuyên đau thương và bị Đường Nham ép buộc đến sứt đầu mẻ trán, một thời gian dài gần như không có lý trí.

Tang lễ của mẹ cậu, nghĩa trang đều do một tay Đường Nham sắp xếp, nhưng cậu ngay cả ý nghĩ tặng bó hoa cho mẹ cậu của Đường Nham cũng từ chối.

Ba Kiều Tuyên vào lúc cậu chín tuổi đã qua đời ngoài ý muốn, cậu và mẹ sống nương tựa lẫn nhau, không may vài năm sau mẹ bị chẩn đoán đã mắc ung thư phổi giai đoạn cuối, để chữa bệnh cho mẹ cậu, cậu bán mình cho Đường Nham, biết rõ bệnh của mẹ đã không thể cứu vãn, cậu vẫn không buông tha.

Mỗi lần thấy mẹ bị đẩy vào phòng phẫu thuật Kiều Tuyên đều sẽ che mặt yên lặng rơi lệ bên ngoài, cậu sợ mẹ cậu cũng bỏ rơi cậu, cậu rất sợ chỉ còn một thân một mình.

Mẹ Kiều Tuyên cuối cùng vẫn qua đời, Kiều Tuyên có loại cảm giác trời sắp xuống.

Khi cậu ở trong chăn khóc đến sưng mắt không mở ra được là Đường Nham lôi cậu ra, đắp mắt cho cậu, đút cậu ăn, mặc cậu mắng, sau khi cậu ngủ còn dọn dẹp những thứ gì đó cậu nổi giận ném, cẩn thận từng li từng tí, rất sợ đánh thức cậu.

“Anh cút đi! Đừng để tôi thấy anh nữa!” Khi đó Kiều Tuyên thật sự rất khó coi, con mắt sưng đỏ, thanh âm khàn khàn, quần áo rách rưới, đầu tóc rối bời, khuôn mặt tiều tụy, đối xử với Đường Nham càng như người điên mắc bệnh tâm thần.

Đường Nham chỉ lẳng lặng nhìn cậu, không lại gần, cũng không bỏ đi, nhìn cậu trút giận, gào thét, chờ cậu mệt mỏi yên tĩnh mới tiến lên, không để ý cậu giãy dụa chặt chẽ khóa cậu vào trong ngực, thấp giọng ghé vào lỗ tai cậu nói: “Đừng sợ, em còn có anh, anh sẽ không rời khỏi em, em cũng đừng rời khỏi anh.”

Không biết là bị Đường Nham nói trúng hay là điều gì khác, khoảng thời gian đó chất lượng giấc ngủ của Kiều Tuyên cực kỳ không tốt, không ngủ được, nửa đêm đang ngủ lại tỉnh dậy, trong mộng xung quanh một màu đen kịt, cả thế giới chỉ còn lại một mình cậu, đó là một loại hiu quạnh khiến người ta phát rét run rẩy.

Sau này loại hiện tượng này bị Đường Nham phát hiện, lúc ngủ Đường Nham lột hết người cậu, cũng lột hết bản thân, ôm chặt cậu, chân dài quấn lấy cậu, ngực dán vào cậu, khóa cả người cậu trong ngực, dùng một loại tư thế hận không thể nhét cậu vào trong cơ thể dùng nhiệt độ của bản thân sưởi ấm cậu.

Đường Nham cứ ôm cậu như vậy, hôn đỉnh đầu cậu, vuốt lưng cậu, không mang theo một chút tình dục nào.

Khi Đường Nham ở đây, Kiều Tuyên hoàn toàn bị động, nhưng cuối cùng, cậu vẫn trong lòng Đường Nham lần đầu tiên ngủ ngon sau khi mẹ qua đời.

Kiều Tuyên đã định trước là bài xích Đường Nham từ khi mới bắt đầu, tính tình cậu vốn quật cường, đến chỗ này của Đường Nham liền tiến thêm một bước trở nên bướng bỉnh.

Sau khi mẹ qua đời Kiều Tuyên liền chuẩn bị rời khỏi Đường Nham, cậu ý lại Đường Nham quá rõ ràng,

điều này khiến cậu sợ hãi, sau khi sợ hãi thì giống như đã điều vùi đầu vào trong đồng cát, những bộ phận trần trụi để lộ ra bên ngoài lần lượt nhắc nhở cậu Đường Nham dùng thủ đoạn hèn hạ chiếm giữ cậu.

Tháng sáu năm nay, Kiều Tuyên nhận được một cơ hội rời khỏi chỗ này, dưới sự đề cử của thầy hướng dẫn dứt khoát đích thân xin ra nước ngoài du học.

Loại chuyện này đương nhiên lừa gạt Đường Nham, Kiều Tuyên không phải là một kẻ biết diễn trò, khi đối mặt với Đường Nham không khỏi có chút chột dạ, cậu cứng cổ nói với mình, vốn là lỗi của Đường Nham, cậu làm như vậy không hề có lỗi với anh chút nào.

Tuy là nghĩ vậy nhưng khoảng thời gian đó trước khi rời khỏi cậu lại dụi ngoan trước mặt Đường Nham không ít, không biết là xuất phát từ chột dạ, hổ thẹn, hay là điều gì khác.

Mãi cho đến khi thông báo tới, định xong ngày tháng, mua xong vé máy bay, Đường Nham cũng không phản ứng chút nào, trong lòng Kiều Tuyên thở phào nhẹ nhõm đồng thời cũng nảy sinh chút bức bối, cậu đem chuyện này đổ cho việc lo lắng vì phải đến một chỗ xa lạ.

Cho đến khi cầm vé máy bay đứng ở sân bay, Kiều Tuyên có loại cảm giác không thể tin được, cậu thật sự có thể rời đi sao? Từ đầu đến cuối cậu vẫn không thể tin được Đường Nham cứ buông tha cậu như vậy.

Nghĩ đến sau này, trong lòng Kiều Tuyên có chút sợ, lại bị cậu giả bộ bình tĩnh ép xuống. Cậu tự nói với mình, sau này thật sự chỉ còn dư lại một mình cậu rồi! Lúc đó Kiều Tuyên vẫn chưa phát hiện, trong tiềm thức cậu đã đưa Đường Nham về vị trí người nhà.

Nén bất an xuống, Kiều Tuyên có chút chờ mong với cuộc sống sau khi ra nước ngoài, cậu khát vọng đến một nơi không ai quen biết aâu, bắt đầu lại cuộc sống. Trong tưởng tượng của cậu, tương lai là ánh nắng tươi sáng, cậu có căn phòng của mình, bạn học, bạn bè, giống như bạn đồng trang lứa chơi game, đi dạo. Cậu còn có thể nuôi một chú chó, mỗi ngày dắt chó đi dạo trong công viên.

Kiều Tuyên tưởng tượng rất tốt đẹp, nhưng kết cục thật sự là một giây cuối cùng khi cậu vào cửa kiểm tra an ninh đã bị Đường Nham vốn nói ra khỏi nhà bắt lại.

Sắc mặt Đường Nham trắng bệch, con mắt vẫn vện tia máu, thoát nhìn đã rất lâu không nghỉ ngơi, ánh mắt dừng lại trên mặt Kiều Tuyên sắc bén giống như một con dã thú, “Kiều Tuyên, có phải anh quá cứng chiều em rồi không!”

Giọng của Đường Nham quá hung tàn, mang theo hủy diệt, lần đầu tiên Kiều Tuyên nghe thấy không nhận được run một cái, giống như thật sự bị hù dọa, mãi đến khi bị Đường Nham khiêng ném vào trong xe mới kịp phản ứng, đập cửa sổ xe bảo Đường Nham thả cậu ra.

Đường Nham không nói một lời, chỉ vẻ mặt âm u nhìn cậu, khi Kiều Tuyên vung nắm tay đến người anh mới nắm cổ tay cậu lại.

“Buông ra! Đường Nham, mẹ nó anh nắm đau tôi!”

Lần đầu tiên Đường Nham không “thương hương tiếc ngọc”*, trên tay lại dùng sức một chút, dường như muốn bóp nát cổ tay cậu. (*ngọc và hương ẩn dụ người phụ nữ, ý nói người đàn ông cần chăm sóc, yêu thương người phụ nữ)

Kiều Tuyên hít vào một hơi, vừa mắng vừa đá về phía Đường Nham.

“Anh vẫn luôn chờ em quay đầu lại.” Thanh âm Đường Nham đột nhiên vang lên, bình tĩnh đến dọa người, bình thản liếc mắt nhìn Kiều Tuyên một cái, Kiều Tuyên lại không nhận được rùng mình.

“Kiều Tuyên, anh đã cho em cơ hội, em đã không quý trọng, vậy...” Đừng trách anh, mấy chữ này đến cùng Đường Nham không nói ra.

Sau đó Kiều Tuyên mới biết được, từ ngày đó khi cậu viết đơn xin Đường Nham đã biết, nhưng anh vẫn không để ý, anh đang đợi, đợi Kiều Tuyên chủ động tự mình ở lại, thậm chí giả bộ đi công tác tạo cơ hội cho Kiều Tuyên, cho đến khi Kiều Tuyên đứng ở cửa lên máy bay, anh mới nhận thấy rõ, Kiều Tuyên thật sự muốn bỏ đi, không thể nào chủ động ở lại bên cạnh anh.

Sau đó, Đường Nham mang Kiều Tuyên về nhà, ngược đãi một trận trên giường, dùng thủ đoạn cứng rắn giữ Kiều Tuyên lại. Kiều Tuyên cũng không phải một người dễ dàng thỏa hiệp, hai người càng cãi nhau càng lớn, mâu thuẫn ngày càng sâu sắc. Không tin tưởng của Đường Nham trở nên mãnh liệt, càng điên cuồng muốn chiếm Kiều Tuyên làm của riêng, Kiều Tuyên vẫn không ngừng khiêu khích, cho đến mức Đường Nham nhốt Kiều Tuyên lại.

Bước ngoặt quan hệ của hai người bọn họ là lần Kiều Tuyên bỏ đi kia, mà bây giờ Kiều Tuyên đã trùng sinh, vừa đúng trùng sinh vào lúc này, cậu không phải Kiều Tuyên lúc trước, đương nhiên sẽ không muốn rời khỏi Đường Nham, đương nhiên quan hệ của hai người cũng không đến tình trạng kia của đời trước.

Ngược lại, mấy ngày nay Kiều Tuyên không hề che dấu sự quyến luyến với Đường Nham chút nào khiến quan hệ của hai người nhanh chóng ấm lên, đã đến trình độ như hình với bóng.

Camellia W: quá khứ lúc nào cũng đau thương.

10. Chương 10

Khoảng thời gian này mỗi ngày Kiều Tuyên đều theo Đường Nham đi làm, thái độ của nhân viên trong công ty đã từ kinh ngạc biến thành luyện mãi thành thói quen, chỉ là lúc không có ai tới thì sẽ cùng nhau nhiều chuyện thì thầm nói người yêu của boss là nam, không thể nói là khinh bỉ, dù sao người ta có tiền lại có quyền, cần gì phải quan tâm đến cái nhìn của bọn họ? Nói cho cùng thì tò mò vẫn chiếm đa số, nên biết rằng Đường Nham nổi danh là kim cương Vương lão ngũ*, đẹp trai cool ngầu nhiều tiền còn trẻ, lại

giữ mình trong sạch, đột nhiên lòi ra người yêu là một người đàn ông, còn không giấu diếm, quả thật rất khiến người ta ngạc nhiên. Nhất là dưới tình huống nam tình nhân này cũng không thường lộ mặt, càng khiến người khác tò mò hơn. (*đàn ông tốt hiếm có, cộng thêm mấy cái thuộc tính được kể phía sau nữa)

Quả thật Kiều Tuyên mỗi ngày đều theo Đường Nham đến công ty, không thường lộ mặt cũng là thật, gần như vào phòng làm việc của Đường Nham thì sẽ không ra ngoài nữa, mãi cho đến khi tan tầm lại theo Đường Nham về nhà. Nhân viên vào trong để đưa báo cáo, báo cáo nhiệm vụ gì gì đó cũng không nhìn thấy người.

Mà Kiều Tuyên bị mọi người bàn tán đang ôm máy vi tính, ngồi xếp bằng trên ghế sofa trong phòng riêng xem video. Lúc Đường Nham đẩy cửa bước vào cậu đang cười đến xiêu vẹo trên ghế sofa.

Kiều Tuyên không chút khách khí áp toàn bộ trọng lượng lên người anh, vừa cười cừa dùng sức gật đầu, còn cầm tay Đường Nham, chỉ chỉ mâm đựng trái cây trên bàn trà.

Đường Nham cầm một quả nho đút vào miệng cậu, Kiều Tuyên miễn cưỡng mở miệng chuẩn bị nhận lấy, nhưng sau khi quả nho đụng vào môi cậu đã chuyển đường, cuối cùng rơi vào trong miệng Đường Nham.

Kiều Tuyên trừng mắt, trong ánh mắt trêu chọc của Đường Nham ném máy tính xuống nhào lên người anh, cấu cổ Đường Nham nghiêng rằng: “Khốn nạn! Trả nho lại cho em!”

Đường Nham đỡ eo của cậu, thuận thế nằm ngửa ra sau, ngả trên ghế sofa, động miệng lên xuống, lộ ra quả nho còn nguyên vẹn bên trong, chân mày nhướng lên, ý là muốn thì tự mình lại.

Trêu ghẹo trần trụi như vậy, Kiều Tuyên nghiêng rằng, sao cậu có thể bỏ qua như thế?

Vì vậy đi qua rồi nằm xuống, nâng mặt của Đường Nham rồi gặm môi anh.

“A ô a ô a ô!”

Kiều Tuyên không vội đòi quả nho, ôm miệng Đường Nham điên cuồng gặm một lúc, con mắt nhìn chăm chăm Đường Nham, giống như con chó săn nhỏ la lối om sòm, lỏng tiếng cổ quái kỳ lạ khiến Đường Nham không nhịn được cười ra tiếng, cánh tay duỗi một cái, đè đầu cậu lại, đẩy mạnh quả nho trong miệng cho cậu, đầu lưỡi theo đó vươn vào. Hai người cũng không vội vã, đầu lưỡi đảo quả nhỏ trong miệng Kiều Tuyên thành cảnh song long hí châu!

Cuối cùng vẫn là long châu này bị nứt ra một đường, chia ra làm hai, thụt vào trong miệng Kiều Tuyên, vổ ở lại trong miệng Đường Nham.

Đường Nham cười liếc mắt nhìn người đang đắc ý, đỡ cậu nửa ngồi dậy phun vổ vào trong thùng rác, lại kéo cậu vào lòng ngã xuống sofa.

Trong máy vi tính còn phát ra tiếng, Kiều Tuyên dựa vào người Đường Nham, nghiêng đầu, dán tai lên ngực anh, chép chép miệng, vừa nhìn hình ảnh trên màn hình, ngón chân còn không không ngoan ngoãn đi xuống, đập rớt giày da của Đường Nham, len vào chân của anh, còn cố gắng đập rớt vớ của anh.

Đường Nham thuận theo cậu, còn phối hợp chà xát mu bàn chân của cậu, chờ khi hai chiếc vớ cũng bị cậu đập rơi ra, bốn bàn chân trắng nõn đụng nhau, anh chạm em, em hôn anh một chút. Cuối cùng Kiều Tuyên nhét ngón cái vào giữa kẽ chân Đường Nham, cuối cùng mới yên tĩnh lại, bốn bàn chân dán vào nhau cùng bất động.

Đường Nham vói vào từ phía dưới T-shirt của Đường Nham, lại không có động tác gì, chỉ là chạm thịt mềm lên lưng cậu, ngón cái nhẹ nhàng ma sát, không mang theo tình dục, giống như dịu dàng hơn. Anh thích tiếp xúc tứ chi với Kiều Tuyên, không chỉ làm tình, có đôi khi anh sẽ cảm thấy Kiều Tuyên vốn là một phần của cơ thể anh, khi chạm vào cậu có một loại cảm giác thân thiết trọn vẹn, loại cảm giác này bắt đầu từ khi Kiều Tuyên đồng ý sẽ không rời khỏi anh, xuất phát từ tận đáy lòng, mạnh mẽ nhất khi Kiều Tuyên mềm mại dựa vào trong ngực anh.

Ánh mặt trời tháng chín nóng bỏng rực lửa, bên trong, Kiều Tuyên giống như koala treo trên người Đường Nham xem một bộ phim hài, cậu rất dễ cười, thấy chỗ buồn cười đầu tiên là cười ha ha, lại ngược cổ cắn cằm Đường Nham, cuối cùng lau nước mắt vì bật cười một chút, vẻ mặt say mê nhìn Đường Nham hỏi: “Anh không cảm thấy rất buồn cười hả?”

Một người bị té lộn nhào, Đường Nham không cảm thấy có gì đáng để cười, nhưng thấy Kiều Tuyên chớp mắt lấp lánh chăm chú nhìn mình nên vẫn gật đầu mỉm cười, “Ừ, rất buồn cười.”

Khóe miệng Kiều Tuyên cong lên, mũi nhăn lại, liếc mắt: “Dối trá! Hừ!” Sau đó lại nằm trong lòng anh nhìn máy tính cười ha ha.

Đường Nham thấy vẻ mặt của cậu bỗng nhiên thay đổi thất thường, cuối cùng cũng bắt đắc dĩ cong môi, néo néo gò má của cậu, điều chỉnh tư thế ôm người vào lòng. Kiều Tuyên xem phim cười, anh nhìn Kiều Tuyên cười.

Chờ coi phim xong, Kiều Tuyên đã cười đến đau bụng rồi, Đường Nham cảm thấy buồn cười, lại có chút đau lòng, bàn tay to đã sớm vói vào trong T-shirt xoa bụng cho cậu.

“Người đã bao nhiêu tuổi rồi, sao lại giống như con nít thế!” Đường Nham vừa lắc đầu, vừa hôn nước mắt rơi trên khóe mắt cậu.

Kiều Tuyên bắt màn nghiêng đầu liếc mắt nhìn anh, “Cười một lần, trẻ mười tuổi hiểu chưa!”

Đường Nham giả bộ tách ngón tay lắc vài cái, anh cười mồm một cái ngoài miệng cậu, “Thảo nào anh thấy khuôn mặt nhỏ này của em non nớt không giống như người trưởng thành, thì ra ngay cả trẻ con cũng không phải!”

Kiều Tuyên cầm ngón tay cái của anh nhét vào miệng, vừa mút vừa cắn, còn nghiêng đầu về mặt vô tri nhìn anh, “Vậy anh là mẹ của em à?” Sờ mó ngực anh một phen, mặt nhăn lại, “Mẹ ơi con đói rồi, con muốn uống sữa!”

Ánh mắt Đường Nham tối sầm lại, lấy tay rảnh rồi xoa xoa mặt cậu, “Ngoan, anh không phải mẹ của em, anh là ông xã của em, kêu ông xã một tiếng, ông xã sẽ tìm sữa cho em uống.”

Kiều Tuyên trừng mắt, khốn nạn, chiếm tiện nghi của cậu! Trên tay khê di chuyển, cởi nút áo sơ mi của Đường Nham chui vào, tìm thấy một viên nhô ra, gầy gầy, về mặt ngây thơ, “Là ở đây có sữa hả?”

Ánh mắt Đường Nham càng tối hơn, tên xấu xa nghịch ngợm này, chơi đến nghiện rồi.

Kiều Tuyên vẫn không biết sống chết cởi áo sơ mi của anh ra, hướng về phía đầu đỏ giữa ngón tay liếm liếm môi, về mặt đáng thương: “Em rất đói, muốn uống sữa ở đây.”

Hô hấp của Đường Nham trở nên gấp gáp, ánh mắt rơi trên cổ Kiều Tuyên, vẫn có thể thấy vết tích dưới xương quai xanh bị quần áo che kín rõ ràng, đó là dấu vết lưu lại tối qua, lúc đầu anh không định dày vò cậu, vậy mà lại có người cứ không cảm kích.

Anh không phải thánh nhân, người yêu ở trong ngực, thấy trong mắt Kiều Tuyên lóe ánh sáng lấp lánh, là đặc ý sau khi gỡ trở xấu thành công.

Sắc mặt Đường Nham trở lại bình thường, xoa xoa mặt cậu, dịu dàng nói: “Bảo bối ngoan, ở đó không có sữa.”

Kiều Tuyên hả hê, giả vờ sưng sốt há to mồm, còn chưa lên tiếng, tay Đường Nham đã dời xuống mông cậu, ấn xuống, khiến cậu cảm nhận được phản ứng của anh rõ ràng, “Bảo bối ngoan, sữa ở đây, ông xã dứt em ăn no được không?”

Kiều Tuyên trừng to mắt nhìn anh, ngay cả miệng cũng quên khép lại, lần này thật sự trở nên kinh ngạc, chỉ vào Đường Nham, “Anh anh anh anh anh! Anh không biết xấu hổ!”

Lần này về mặt Đường Nham trở nên vô tri, “Anh chỉ muốn dứt em ăn no mà thôi, không biết xấu hổ chỗ nào?” Xoay người một cái, hai người đã đổi vị trí, nhìn Kiều Tuyên tặc mao dưới thân về mặt khá vui vẻ cười lộ tám cái răng.

“Anh anh anh anh! Không được cởi quần áo của em! A! Anh cắn em làm gì? Đường Nham, anh đồ vô lại!”

Đến cuối cùng biến thành, “Đường Nham, anh khoan... Ừ... Ông nhất định sẽ... A... phản công... ưm...”

Sau đó, Đường Nham về mặt thỏa mãn ôm Kiều Tuyên, “Bảo bối ngoan, ăn no chưa?”

“Ăn no uống đủ” Kiều Tuyên ngược lại xụi lơ vô lực nằm úp sấp trên người anh, trong miệng phát ra một tiếng tồn hơi thừa lời.

11. Chương 11

Chín tháng, ngoài trừ tháng có thời tiết nóng nhất trong năm, vẫn còn một thời điểm không thể nào khiến học sinh thích được.

Tâm trạng Kiều Tuyên cũng giống như bông hoa trên sân thượng, ủ rũ héo hon dưới ánh mặt trời, không có sức sống, nghĩ đến khai giảng liền trở nên đau đầu.

Thời điểm cậu trùng sinh còn sớm, tuy không thể ra nước ngoài, nhưng cuối cùng vẫn là nghiên cứu sinh của đại học Z.

Đời này cậu không muốn rời xa Đường Nham, Đường Nham cũng không đến mức không cho cậu đi học, ngược lại mấy ngày trước còn bảo người ta đưa tới quần áo của quý mới, nói là để cậu mặc đi học.

“Khốn nạn, quả nhiên chiếm được sẽ không quý trọng! Sửa soạn cho em xinh đẹp như vậy, cũng không sợ bị người khác ngắm trộm!” Kiều Tuyên cảm giận, nói lầm bầm với cái gương: “Đời trước người khác liếc em lâu một chút đã nổi giận, đời này lại rất hào phóng! Khốn nạn khốn nạn khốn nạn!”

Đương nhiên, lúc này Đường Nham không ở nhà, trên thực tế, hai ngày nay Kiều Tuyên không đến công ty với anh, bởi vì trong công ty có thêm một người, một người khiến Kiều Tuyên chán ghét, Đường Mục.

Đường Mục, em trai cùng cha khác mẹ của Đường Nham, nhỏ hơn Đường Nham bốn tuổi.

Ba của Đường Nham tên là Đường Thế Thành, một người có thể tạm gọi là nghệ thuật gia họa sĩ hạng ba. Trước đây bị ông Đường ép sinh Đường Nham với mẹ của Đường Nham liền không quan tâm bước lên con đường “nghệ thuật”, nhiều năm như vậy cũng không có tiếng tăm gì, nhưng sau khi sinh Đường Nham ba năm lại kết hôn với một ca sĩ hạng ba, khiến ông Đường cực kỳ tức giận, Đường Mục được sinh ra sau này căn bản không được ông cụ thừa nhận là cháu của mình, ở trong lòng ông, chỉ có Đường Nham là cháu trai.

Trước khi ông cụ qua đời thì Đường Mục và mẹ hắn vẫn không thể tiến vào cửa nhà họ Đường, chẳng qua vẫn sống chung một chỗ với Đường Thế Thành, mấy năm trước định cư ở Pháp, cho đến khi ông cụ mất mới về nước.

Tháng bảy năm nay Đường Mục cầm bằng thạc sỹ ở Mỹ về nước, tháng tám Đường Nham đã bị Đường Thế Thành gọi bảo sắp xếp Đường Mục vào Đường thị.

Từ nhỏ Đường Nham lớn lên bên cạnh ông cụ, không có tình cảm gì với người ba Đường Thế Thành này,

thấy vẻ mặt gã thanh cao, còn dùng giọng điệu gần như ra lệnh bảo anh đưa Đường Mục vào Đường thị, trong mắt chợt lóe lên chán ghét, chẳng qua bên ngoài cũng không trực tiếp từ chối, anh vẫn chưa muốn xích mích với Đường Thế Thành, như vậy sẽ chỉ khiến người khác chế giễu, nhất là hai mẹ con lai giả bất thiện* phía sau Đường Thế Thành kia. (*người không hiền lành, không thể coi thường)

Anh đồng ý sắp xếp Đường Mục vào công ty, nhưng cũng không nói sắp xếp chức vị gì, đến lúc đó tùy tiện sắp xếp một nhân viên quen cũng không tính là anh không giữ lời.

Còn về Đường Mục, vẫn không đáng để Đường Nham coi trọng. Đối với Đường thị, anh có quyền không chế tuyệt đối, ngay cả Đường Thế Thành cũng không thể làm lung lay. Nếu như Đường Thế Thành an phận, anh không ngại nuôi gã, thuận tiện còn cả hai người bên cạnh gã, nhưng nếu như gã quả thật không biết trời cao đất dày, vậy anh với bọn họ cũng không có tình cảm gì đáng nói.

Kiều Tuyên không có ấn tượng gì tốt với Đường Mục, đời trước sở dĩ Đường Nham nhốt cậu lại cũng có liên quan đến Đường Mục.

Khi đó quan hệ của cậu và Đường Nham đã cực kỳ âm ỉ, nhưng trong cứng nhắc cũng có loại ăn ý chỉ thuộc về hai người bọn họ.

Cậu quậy, Đường Nham dễ dàng tha thứ, cậu làm lại nhiều lần, Đường Nham đàn áp, tính tình cậu càng ngày càng quái đản, ham muốn khống chế của Đường Nham càng ngày càng mạnh.

Tuy vẫn luôn có tình huống cãi nhau, đối chọi gay gắt, tuy nhiên hai người cũng không đụng vào ranh giới cuối cùng của đối phương, ngược lại đạt được loại hòa hợp nào đó, cũng có chút chiều hướng một người muốn đánh một người nguyện ý bị đánh, tựa như cậu có quậy nữa cũng chưa từng muốn rời khỏi.

Cậu và Đường Mục không có giao tình gì, thậm chí ngay cả mặt cũng chưa từng gặp mấy lần, vậy nên khi Đường Mục đột nhiên xuất hiện trước cổng trường chặn cậu lại cậu còn có một chút kinh ngạc.

Đường Mục rất khác với Đường Nham, Đường Nham giống như một vị vua, Đường Mục thì giống một quý ông, Đường Nham bá đạo sắc bén, Đường Mục biểu hiện ra là gió xuân ấm áp.

Đường Mục mời cậu đi ăn cơm, nhưng hiển nhiên đã đánh giá thấp sự thông minh và tính tình của cậu.

Cậu không dám nói là thông minh, nhưng không ngốc, Đường Mục không thân lại chẳng quen với cậu, sao lại muốn mời cậu ăn cơm? Không có chuyện gì mà lại xum xoe, không phải kẻ gian tức là kẻ trộm.

Hơn nữa tính tình của cậu bị Đường Nham điều giáo càng lúc càng lớn, đối với Đường Nham cũng sẽ không thu liễm, huống chi là một người xa lạ như Đường Mục, anh mời tôi ăn thì tôi phải đi hả? Anh cho rằng anh là ai? Cậu chỉ liếc mắt nhìn Đường Mục một cái, tránh khỏi hấn đi thẳng.

Trên thực tế còn một nguyên nhân khác, khi đó Đường Nham kiểm soát an toàn ra vào của cậu, sau khi

tan học phải về đến nhà trong vòng một tiếng đồng hồ, nếu không thì không cho cậu đến trường học nữa.

Nếu như không phải vì điều này, có thể cậu thật sự sẽ đi với Đường Mục, ăn chùa một bữa cơm, thuận tiện thử tìm hiểu mục đích Đường Mục tìm cậu.

Sau đó Đường Mục lại đến hai lần, đương nhiên cậu không để ý tới, sau này Đường Mục không biết lấy được số điện thoại của cậu từ đâu.

Cậu có điện thoại di động, nhưng người biết số điện thoại của cậu chỉ có Đường Nham và thư ký của anh, điện thoại di động của cậu gần như là máy móc riêng của cậu và Đường Nham, đây cũng là nguyên nhân Đường Nham giao điện thoại di động cho cậu.

Lúc đó Đường Mục giống như một miếng thuốc dán vô lại, thường xuyên gửi tin nhắn cho cậu, vì phòng ngừa Đường Nham kéo hẳn ra nói chuyện riêng nên còn dùng điện thoại nội bộ, mỗi lần tin nhắn ngắn gửi tới đều biểu thị là 10086.

Không nói gì hơn ngoài những chuyện vặt vãnh, được Đường Nham nuôi, Kiều Tuyên sớm đã không phải chỉ bằng mấy câu tán dương liền nhẹ dạ, vài câu nói chuyện phiếm liền ngu ngốc xưng anh gọi em, vốn không có hảo cảm với Đường Mục, ngược lại nảy sinh chút chán ghét, phần lớn thời gian đều không quan tâm tới.

Bây giờ nghĩ lại một chút, quả thật cậu không đủ thông minh, mặc dù khi đó làm âm ỉ với Đường Nham nhưng cậu chưa từng nghĩ Đường Nham sẽ xảy ra chuyện. Số điện thoại của cậu chỉ có Đường Nham và thư ký biết, đương nhiên Đường Nham không thể nào nói với Đường Mục, vậy cũng chỉ có thể là thư ký của Đường Nham, Đường Mục đã cấu kết với thư ký của Đường Nham.

Đáng tiếc khi đó cậu căn bản không nghĩ tới những thứ này, càng không thể nào nhắc nhở Đường Nham, ngược lại khi Đường Mục nói có thể lên đưa cậu rời khỏi cậu còn động tâm, ý nghĩ sớm đã biến mất trong đầu một khi nhắc tới lại bùng nổ như khơi lại đồng tro tàn vậy, ma xui quỷ khiến đồng ý.

Cậu ngược lại không phải thật sự ôm mục đích nào đó rời khỏi, nhiều hơn là khiến Đường Nham tức giận. Lúc đó Đường Nham tức giận là thú vui hạng nhất có chút biến thái của cậu, giống như thấy đáng vẻ đè nén tức giận của Đường Nham trước mặt cậu sẽ có loại vui vẻ và đắc ý không rõ, đương nhiên loại suy nghĩ Đường Nham không thể rời bỏ cậu mang tới vui vẻ bị cậu cố gắng quên đi.

Trải qua cái chết và trùng sinh, ký ức trước đây lại hiện về, người kiêu ngạo như Kiều Tuyên không thừa nhận cũng không được, thật ra cậu đã thích Đường Nham từ rất lâu rồi, từng lần khiêu khích giống như từng lần thăm dò, lửa giận của Đường Nham luôn có thể đè xuống bất an dưới đáy lòng của cậu, một vòng tuần hoàn vô tận. Cậu không có cảm giác an toàn, thật ra còn nhút nhát hơn bất cứ ai, giống như một con mèo, vươn móng vuốt ra cào một cái lên tay chủ nhân, lúc chủ nhân nhìn tới thì yên tĩnh một lúc, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không dám cào ra máu, cậu vẫn sợ nhất là bị vứt bỏ.

Lần đó quả thật cậu bị Đường Mục lên đưa lên máy bay, Đường Nham bị một hạng mục cản trở, không thể không bay đến thành phố W. Giấy tờ chứng nhận bị Đường Nham lấy của cậu không hiểu sao bị Đường

Mục tìm được, Đường Mục cho cậu một khoản tiền, tự mình đưa cậu lên máy bay đi Australia, dùng vé mặt chúa cứu thế nhìn cậu, chúc mừng cậu lần nữa lấy được tự do.

Cậu cười cười, nói tiếng cảm ơn với Đường Mục, hồi hộp trên mặt bị Đường Mục nhìn lầm thành xúc động, trên thực tế, chỉ có cậu tự biết, khi đó cậu không chỉ không phấn khởi, ngược lại tâm trạng suy sụp, thật ra đến lúc đó, cậu kỳ thực không có dũng khí bỏ đi.

Nữ tiếp viên hàng không nhắc nhở hành khách thắt chặt dây an toàn, khi máy bay lập tức phải bay lên, cậu đột nhiên đứng lên, nắm lấy một tiếp viên hàng không, giống như kẻ điên đập cửa máy bay, bảo cô mở cửa ra, cậu muốn xuống dưới. Vào lúc đó, Đường Nham chưa tới bắt cậu, là bản thân cậu ở một giây cuối cùng nhảy xuống dưới.

Sau này cậu không hề nhìn thấy Đường Mục nữa, bởi vì sau khi cậu kéo valy trở về liền đối mặt với gương mặt âm trầm của Đường Nham, mãi cho đến trước khi Đường Nham chết, cậu chưa từng ra khỏi căn phòng kia.

Sau đó nữa cậu bị đưa ra nước ngoài, lại tự mình về nước, mới gặp được Đường Mục một lần cuối cùng, sau đó bị hấn đâm một dao đến thế giới này.

Đời trước đúng là cậu chết trong tay Đường Mục, nói không hận hấn thì không thể nào. Bởi vì Đường Mục, cậu lại tìm thấy Đường Nham lần nữa, nhưng cậu cũng không thể biết ơn hấn.

Đối với Đường Mục, cậu chán ghét nhiều hơn, nói cậu vô lý cũng được, bây giờ cậu tuyệt đối không muốn rời khỏi Đường Nham, vậy thì Đường Mục trước đây giúp cậu rời khỏi Đường Nham là tội nhân, mặc dù bây giờ Đường Mục vẫn không biết nhưng Kiều Tuyên vẫn đặt tất cả tội danh cộng thêm lên người hấn.

Còn có đời trước Đường Nham chết, cậu không biết nguyên nhân, bây giờ suy nghĩ một chút, có lẽ không tránh khỏi có liên quan đến Đường Mục, có thể lấy được số điện thoại và giấy tờ chứng nhận của cậu, lại có lòng tốt đưa cậu đi, cậu lại ngu xuẩn không biết sự xấu xa dưới lớp ngụy trang của Đường Mục.

Theo như chỉ số IQ của Đường Nham thì chắc chắn không đến mức bị Đường Mục giết chết, đáng tiếc sau lưng Đường Nham có một người cản trở anh.

Kiều Tuyên càng nghĩ càng hồ thẹn, cuối cùng Đường Nham sắp xếp cho cậu chu đáo như vậy, nguyên nhân anh qua đời, không nói tất cả, cũng có lẽ có 50% ở trên người cậu.

Đời trước không kịp hối tiếc, nhưng đời này tuyệt đối cậu sẽ không để Đường Mục thực hiện được, cũng quyết không cho phép người khác lợi dụng cậu làm tổn thương Đường Nham, chính cậu cũng không được!

12. Chương 12

Ngày Kiều Tuyên khai giảng Đường Nham không đến công ty, đặc biệt đưa cậu đến trường học.

Dọc đường đi Kiều Tuyên không nói lời nào, ngay cả Đường Nham cố ý trêu chọc cậu cũng ủ rũ ỉu xiu.

Đến cửa trường học, Kiều Tuyên bất động ngồi trong xe, nét mặt rất cứng ngắc nhìn học sinh không ngừng đi qua ngoài cửa sổ,

Đường Nham nhú mày, nắm tay cậu, có chút không yên tâm, “Sao vậy?”

Kiều Tuyên quay đầu lại nhìn, qua mấy phút mới kéo khóe miệng, nặn ra một nụ cười miễn cưỡng, nắm chặt tay Đường Nham, “Có thể về nhà hay không? Em không muốn đi học.”

Đường Nham càng thêm lo lắng, lấy tay rảnh vỗ khuôn mặt có chút tái nhợt của cậu, vuốt khóe môi cong lên giống như khóe của cậu, có chút không nỡ, cố ý trêu đùa: “Sao vậy? Trước đây không phải em thích đi học nhất sao?”

Quả thật trước đây cậu rất thích tới trường, như vậy có thể tránh né anh, nhưng bây giờ...

Kiều Tuyên nắm cái tay trên mặt lại, nhe răng cắn một cái không nặng không nhẹ, lại liếc mắt nhìn anh, đã khôi phục dáng vẻ trước kia, lại bá đạo nắm tay anh lại: “Em giận đó! Nhưng anh phải ở lại trường với em!”

“Được, ngược lại anh còn trẻ như vậy, nói không chừng người khác thật sự cho rằng anh là học sinh.” Đường Nham đề nghị ngờ và lo lắng trong lòng xuống, khiêu mi.

Kiều Tuyên liếc mắt bĩu môi: “Thật không biết xấu hổ!”

Kiều Tuyên đã là nghiên cứu sinh năm hai, khóa học phải lên cũng không nhiều, trong phòng học chỉ có mười mấy học sinh.

Đường Nham bị Kiều Tuyên kéo ra phía sau ngồi xuống, cách một đoạn với đám người kia.

Đây là lần đầu tiên Đường Nham nhìn Kiều Tuyên lên lớp, lại phát hiện suốt một tiết học Kiều Tuyên ngay cả một câu cũng không nói, cũng không sôi nổi gây sự giống ở nhà, lúc ra chơi không đứng dậy, bạn học cùng lớp cũng không ai chủ động đi tới chào hỏi cậu, giống như cậu là một người trong suốt.

Đường Nham có thể đoán được sơ sơ nguyên nhân Kiều Tuyên không có bạn bè trong lớp, trước đây anh không cho phép Kiều Tuyên ở lại trường, hết giờ học Kiều Tuyên liền chạy về nhà, e rằng còn do loại quan hệ này của bọn họ, tuy Kiều Tuyên thích trường học, nhưng lại không thân thiết với người trong trường.

Đường Nham bóp bóp bàn tay dưới gầm bàn của Kiều Tuyên, Kiều Tuyên nghi hoặc nhìn qua, Đường Nham cười cười, không nói gì.

Đường Nham cũng không quan tâm người khác, nhưng anh có thể cảm giác được bài xích tản ra từ trên người Kiều Tuyên từ khi bước vào trường học.

Lên một tiết học nữa đã đến giờ tan học, Đường Nham không biết Kiều Tuyên nghe vào bao nhiêu, trong lòng anh lại càng ngày càng trầm.

Vẫn chưa ra khỏi cửa lớp, Kiều Tuyên đã bị thầy hướng dẫn của cậu gọi lại.

Cảm nhận được Kiều Tuyên cứng ngắc, Đường Nham nhích lại gần cậu, trực tiếp ôm eo cậu, không che giấu chuyện hai người vô cùng thân thiết chút nào, cúi đầu ghé vào lỗ tai cậu hôn một cái, khẽ nói: “Đừng sợ, có anh ở đây.”

Kiều Tuyên kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn anh một cái, “Anh...” phát hiện?

“Ngoan, chúng ta trở về rồi nói. Hình như thầy hướng dẫn của em sắp tức chết rồi.” Đường Nham khẽ cười ôm sát cậu, kéo cậu đi về phía thầy hướng dẫn.

Thầy hướng dẫn của Kiều Tuyên tên là Tống Hiền, hơn bốn mươi tuổi, đeo một cặp kính gọng vàng, một bộ dạng phần tử trí thức, mặt đen lại, ánh mắt không ngừng tiếp xúc trên mặt hai người Kiều Tuyên và Đường Nham, cuối cùng rơi vào cái tay Đường Nham đang ôm eo Kiều Tuyên, nặng nề ừ hử một tiếng.

Tống Hiền thật sự rất tức giận, ông vẫn luôn cho rằng Kiều Tuyên là học trò tâm đắc, tuy cá tính Kiều Tuyên có chút nội tâm, không giao lưu với người khác chút nào, nhưng học tập vẫn chăm chỉ nghiêm túc, tốt hơn so với các nam sinh cùng tuổi rất nhiều, lại từng phát biểu một số bài luận văn đoạt giải, vậy nên khi ông nhận được vị trí* xuất ngoại du học chi phí do nhà nước cung cấp thì lập tức chọn cậu. (*chả biết giải thích sao, đại loại vị trí trong danh sách tuyển chọn, ông này giành được một vị trí trong danh sách và ổng được chọn bất kỳ ai cho vị trí này, trong QT vốn là danh ngạch)

Nhưng Kiều Tuyên chế giễu, Không chỉ không đi, sau đó còn biến mất không bóng dáng, liên lạc cũng không liên lạc được, cuối cùng lãng phí một vị trí vô ích! Dưới tay ông còn dẫn dắt mấy học sinh, không ai không muốn xuất ngoại du học chi phí do nhà nước cung cấp! Cho Kiều Tuyên vị trí này đã khiến bọn họ bất mãn, vậy mà Kiều Tuyên lại cố tình làm ra một màn này, sao ông có thể không tức giận được!

Bây giờ nhìn lại, Kiều Tuyên vậy mà lại ôm ôm ấp ấp với một người đàn ông trước mặt mọi người, trước đây người khác nói với ông lúc Kiều Tuyên ở sân bay bị một người đàn ông khiêng đi ông còn không tin, nam sinh sạch sẽ như vậy, sao có thể làm ra loại chuyện này? Bây giờ ông thật sự không thể không tin rồi!

Hết sức thất vọng, là đánh giá hiện tại của Tống Hiền cho Kiều Tuyên!

Đường Nham đã dắt Kiều Tuyên đến trước mặt ông, cúi đầu nhìn Kiều Tuyên không định nói, mở miệng trước.

“Chào thầy, tôi là Đường Nham, là người nhà của Kiều Tuyên.”

Tổng Hiền hừ một tiếng, không tin giải thích của anh, động tác anh hôn Kiều Tuyên vừa rồi đã thành thành thật thật rơi vào trong mắt ông.

Đường Nham cũng không để ý, cho ra một nụ cười thường dùng trên thương trường, “Xin hỏi tìm Kiều Tuyên là có chuyện gì sao?”

Tổng Hiền càng thêm bất mãn vì Kiều Tuyên trầm mặc, liếc ngang Đường Nham, hướng về phía Kiều Tuyên lạnh giọng nói: “Kiều Tuyên, chuyện ra nước ngoài du học trò giải thích thế nào? Trò có biết bao nhiêu người muốn cơ hội này không? Nhưng bởi vì trò mà uống phí hết một vị trí!”

Chuyện Kiều Tuyên ra nước ngoài luôn là tâm bệnh của Đường Nham, bây giờ lại bị Tổng Hiền trực tiếp moi móc lại, hơn nữa còn hùng hổ chất vấn Kiều Tuyên, điều này khiến Đường Nham rất không vui, cười lễ phép cũng trầm xuống, kéo Kiều Tuyên vào lòng, khuôn mặt chôn trong ngực không cho cậu nhìn bộ dạng Tổng Hiền khiển trách.

Ban đầu là anh ngăn Kiều Tuyên đi tiếp, đương nhiên không cảm thấy Kiều Tuyên sai ở đâu, vả lại trong nhận thức của anh thì Kiều Tuyên vốn không nên rời khỏi anh. Nhưng bây giờ một người ngoài lại dựa vào đó mà chỉ trích cậu, ông ta cho ông ta là ai?

“Tôi tôn trọng ông là thầy giáo của Kiều Tuyên, vốn muốn nói chuyện lễ phép.” Đường Nham trầm mặt, lạnh lùng nhìn Tổng Hiền, “Nhưng, nhìn dáng vẻ hung hăng này của ông thì cũng không cần thiết. Chỉ là một vị trí, Kiều Tuyên còn không thèm để ý, nếu như ông muốn, tôi trả lại ông một trăm. Nhưng Kiều Tuyên, còn chưa tới lượt ông dạy bảo!” Nói xong cũng không để ý tới phản ứng của Tổng Hiền, trực tiếp ôm Kiều Tuyên đi.

Hôm sau Kiều Tuyên dùng danh nghĩa riêng bỏ vốn, giúp đỡ một trăm học sinh của đại học Z ra nước ngoài du học, chỉ đích danh, một trăm vị trí này giao cho Tổng Hiền.

Khi Tổng Hiền nhận được thông báo của hiệu trưởng thì sắc mặt liên tục thay đổi, rất khó coi, hiệu trưởng cười đến hải lòng, ông ta lại thấy là một loại nhục nhã. Không phải ông ta chưa từng nghĩ sẽ tìm Kiều Tuyên nói rõ ràng, chỉ là sau hôm đó không hề thấy Kiều Tuyên đến trường học, không tạm nghỉ học, không thôi học, không liên lạc được, âm thầm biến mất như vậy.

Mà hôm đó sau khi Đường Nham đưa Kiều Tuyên rời khỏi trường học cũng không bình tĩnh.

Sau khi lên xe Đường Nham liền ôm lấy Kiều Tuyên vẫn không lên tiếng, hôn một cái lên mặt cậu, thấp giọng nói: “Sau này đừng đến trường nữa.” Vốn còn muốn dỗ dành cậu muốn học cái gì thì có thể tìm giáo sư tư nhân chuyên ngành đến dạy nhưng khi nhìn thấy ánh mắt lập tức sáng lên của cậu thì nuốt xuống

toàn bộ.

“Có thật không?” Kiều Tuyên lập tức vui vẻ, nói thật, cậu thật sự không muốn trở lại trường học, nhất là... người ở đây rất đông, nhưng không ngờ rằng Đường Nham lại dung túng cậu như vậy, thật sự không để cậu tới trường nữa!

“Thật.” Đường Nham có thể cảm giác được một loại nhẹ nhõm không giống như vừa rời của cậu, cũng không nhìn cười được.

Kiều Tuyên đã nhào về phía anh, ôm mặt anh điên cuồng gặm một hồi, “Anh thật sự quá tốt! Em yêu anh chết mất!” Kiều Tuyên bưng mặt của anh mở to mắt nhìn anh chăm chăm, “Sau này nếu như em không tìm được việc làm thì anh phải nuôi em!” Lại chơi xấu mà nấn bóp mặt của anh, “Là anh không cho em đi học, anh phải chịu trách nhiệm!”

Đường Nham bắt cái tay quấy phá của cậu lại, động động ngũ quan bị bóp đến suýt chút nữa đổi chỗ của mình, tiến lên ngậm môi của cậu, nghiêm phạt mà khẽ cắn một cái lại buông ra, “Được, anh chịu trách nhiệm.”

Mắt Kiều Tuyên lóe sáng tinh tinh, miệng lại vênh rất cao, nhắm ngoài miệng Đường Nham mà sáp lại, “Anh cắn, anh cũng phải chịu trách nhiệm hôn nhẹ!”

Trước đây trên quan hệ của hai người vẫn là anh chủ động, thời điểm Kiều Tuyên từ chối còn nhiều hơn là thỏa hiệp, anh vẫn luôn nắm quyền chủ động, anh quen cường thế, cũng không cảm thấy có gì.

Nhưng từ lần anh chặn Kiều Tuyên ở sân bay kia, quan hệ của hai người liền trở nên thân mật không ít, thái độ của Kiều Tuyên với hắn càng trái ngược hơn, không chỉ biết chủ động đùa giỡn anh, ở phương diện khác còn cực kỳ nhiệt tình, thỉnh thoảng còn có thể sẽ yêu thương nhưng nhớ, loại cảm giác này tốt đẹp chết tiệt!

Lúc này anh mới cảm nhận được rõ ràng, trước đây anh đơn phương chủ động có bao nhiêu ít ỏi! Bây giờ mới có cảm giác của yêu đương!

Không phải anh chưa từng hỏi Kiều Tuyên nguyên nhân, lúc đó Kiều Tuyên trả lời anh như thế nào? Kiều Tuyên vùi trong ngực anh, vuốt vuốt tay anh, nói: “Anh biết thăm dò xem cuối cùng em có thể tự mình ở lại hay không, em cũng không biết thăm dò anh xem anh cuối cùng có giữ em lại hay không à? Em đã sớm suy nghĩ xong, nếu như anh giữ em lại, em liền thừa nhận em yêu anh, sau này cũng sẽ không náo loạn với anh nữa, hai chúng ta yêu thương lẫn nhau cả đời. Nếu như cuối cùng anh không xuất hiện, hừ! Em liền chạy ra nước ngoài, sau này cưới một bà xã ngoại quốc, sinh một đứa con lai rồi trở về cho anh tức chết! Quả nhiên, cuối cùng vẫn là em thắng nhé!”

Anh vẫn còn nhớ kỹ dáng vẻ đắc ý hả hê của Kiều Tuyên, có chút bất đắc dĩ, cũng có chút vui vẻ, ở trước mặt Kiều Tuyên, người thỏa hiệp đầu tiên luôn là anh, yêu trước thua trước, anh yêu Kiều Tuyên, mà anh có thể cảm giác được trước đây không phải Kiều Tuyên không có cảm tình với anh, có không muốn rời xa, có thích, nhưng nhiều hơn là mâu thuẫn. May mắn cuối cùng anh đã giữ Kiều Tuyên lại, càng may mắn

hơn là Kiều Tuyên có thể nghĩ thông suốt.

Hai người yêu thương lẫn nhau cả đời, cũng là nguyện vọng của anh.

Đoạn giải thích đương nhiên là Kiều Tuyên tự biên, trên thực tế lúc đó cậu quả thật muốn đi, nhưng cậu không thể nói thật với Đường Nham, nói cậu trùng sinh thì có lẽ Đường Nham sẽ tin tưởng, những hồi ức không phải là thứ gì tốt vừa dằn vặt lẫn nhau vừa không có kết quả tốt đời trước này, Đường Nham biết rồi có lẽ sẽ hận anh, ngoài ra không có giá trị gì khác. Hơn nữa bây giờ nói ra cũng chẳng có ý nghĩa, chỉ tăng thêm phiền não cho Đường Nham mà thôi, cuộc sống ngắn ngủi đó một mình cậu nhớ kỹ là được, nhớ kỹ trước kia Đường Nham đối xử tốt với cậu, đời này bồi thường anh gấp bội!

Cái cơ kia là cậu đã sớm nghĩ tới, chỉ còn chờ Đường Nham hỏi, mặc dù có chút hổ thẹn vì lừa anh, nhưng vừa vặn có thể giải thích sự thay đổi thái độ của cậu, hướng chi, lời này cũng chính là lời nói trong lòng của cậu đối với Đường Nham đời này, không nào loạn với anh nữa, hai người yêu thương lẫn nhau, cả đời.

Trở lại hiện tại, Kiều Tuyên vĩnh viễn môi sáp lại ngoài miệng Đường Nham, Đường Nham một cái tát gạt ra... Làm sao có thể?!!

Đường Nham hí hóp mắt nhìn cậu cũng không chủ động, nhưng đến khi môi Kiều Tuyên dán lên liền đè sau ót của cậu, không cho lùi bước chiếm đoạt mỗi một tấc không gian trong miệng của cậu.

Kiều Tuyên hừ một tiếng, liếc mắt nhìn Đường Nham, người này mấy ngày nay càng ngày càng tệ rồi! Muốn cậu vẫn chờ cậu chủ động, cậu vừa chủ động, anh liền biến thân thành sói đói, ăn đến mảnh vụn cũng không thừa lại!

Được rồi, được rồi! Đường Nham cũng khó có một hứng thú xấu xa, cậu liền giả bộ không biết, quen chiều anh cũng không phải không thể.

Nghĩ như vậy, cánh tay Kiều Tuyên chủ động ôm lấy cổ Đường Nham, nhắm mắt lại.

Đường Nham cũng không quên đây là bãi đỗ xe trường học, cũng chưa quên còn có chuyện quan trọng hơn cần làm, cố nén dục vọng đẩy Kiều Tuyên ra, trong ánh mắt nghi hoặc của Kiều Tuyên bình phục hô hấp, ngón cái chà nhẹ đôi môi bị anh hôn đỏ thắm, ánh mắt sâu thẳm, “Bảo bối, hình như có một số việc em vẫn chưa giải thích với anh.”

Kiều Tuyên sững sốt một chút, nhớ tới phản ứng trong lớp học, khô nóng trong cơ thể Kiều Tuyên biến mất. Trừng mắt liếc anh một cái, hừ một tiếng, từ trên người anh leo xuống, trở lại chỗ bên cạnh ghế lái, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đường Nham nhìn cậu một cái, bắt đầu đi, “Chúng ta phải nói chuyện rõ ràng.”

Không đến công ty, mà là trực tiếp về nhà.

13. Chương 13

Đương nhiên Đường Nham và Kiều Tuyên sẽ không ở chung một chỗ với Đường Thế Thành, cũng không ở nhà cũ trước kia của ông Đường, mà là mua một khu nhà ba tầng nằm độc lập ở gần ngoại ô, ngoại trừ nhân viên làm theo giờ nửa tháng đến một lần ra, bình thường chỉ có hai người bọn họ.

Căn nhà đối với hai người mà nói vốn đã lớn, nhất là bây giờ không ai nói lời nào, yên tĩnh càng cảm thấy trống rỗng.

Kiều Tuyên vốn ngồi ở ghế sofa đối diện mặt không chút thay đổi nhìn Đường Nham phía trước cậu, khi cậu cảm thấy khuôn mặt mình cứng đờ thì Đường Nham vẫn duy trì tư thế kia — cau mày nhìn cậu.

Bộ dạng hai người như vậy càng giống như giảng co một trận, kết quả lần này là Kiều Tuyên thua trước, mặt không chút biểu cảm nhìn về phía Đường Nham đối với cậu mà nói thì có chút độ khó, cậu vừa nhìn thấy Đường Nham thì việc muốn làm nhất chính là nhào tới, đương nhiên, cậu thật sự làm vậy!

“Ôi trời ơi, làm gì nghiêm túc vậy? Làm như em muốn đi theo xin số điện thoại của con gái vậy!” Kiều Tuyên nhào về phía Đường Nham, cố ý giống như chú chó bông cọ xát trong ngực anh, một tay đặt lên giữa lông mày của anh, vuốt phẳng chỗ nhíu lại.

Khi cậu nhào tới Đường Nham liền đỡ cậu, lại bị bộ dạng xấu xa làm trò này của cậu trong nháy mắt phá công khuôn mặt băng sơn, một tay đỡ lưng của cậu, một tay vỗ dưới mông cậu một cái, cười mắng: “Đừng quậy!”

“Ai quậy? Em mới không quậy! Anh một tên bạo quân, lại dám đánh mông em! Em muốn báo thù!”

Bị Kiều Tuyên làm ầm ĩ một trận, nghiêm túc ban đầu lập tức biến mất.

Kiều Tuyên muốn bạo động bị Đường Nham đè xuống ghế sofa, hai chân rất tự giác vòng lên thắt lưng của Đường Nham, mắt lấp lánh ánh sao nhìn anh, “Em đói rồi!” Cố ý cong người lên cọ cọ người dưới của Đường Nham.

Ánh mắt Đường Nham thay đổi, anh thích Kiều Tuyên chủ động như vậy, nhưng vật nhỏ này càng lúc càng lớn mật, khiến anh suýt chút nữa không chịu đựng được, loại cảm giác này... Rất thú vị!

“Tiểu xấu xa, đói khát như vậy?” Đường Nham cúi người, mổ lên môi cậu một cái, liếm vành tai của cậu, thấp giọng nói.

“Sai, là chưa thỏa mãn dục vọng! Lúc này ở trường học anh cũng không thỏa mãn em!”

Kiều Tuyên oán niệm nói khiến động tác của Đường Nham ngừng lại, trong trí nhớ của anh vẫn là hình ảnh thiếu niên Kiều Tuyên ngây thơ hôn anh một cái liền xù lông đỏ mặt, so sánh với hiện tại, ngay cả chưa thỏa mãn dục vọng cũng có thể nói ra, mèo con tiến hóa thành tiểu hồ ly chẳng qua cũng chỉ như thế này thôi!

Tuy Đường Nham một tay quản lý Đường thị, năm nay lại chẳng qua chỉ mới hai mươi sáu tuổi, trước khi gặp được Kiều Tuyên cũng không phải chưa từng yêu đương, nhưng đều là loại chỉ nói yêu đương không nói chuyện tình cảm, gặp được Kiều Tuyên thì đột nhiên đắm đầu vào, vậy nên đối xử với Kiều Tuyên chắc chắn không giống với những người lúc trước, tuy là thủ đoạn đạt được Kiều Tuyên không hay ho thế nào, nhưng sau đó hầu hết thời gian anh đều có một phần tôn trọng với Kiều Tuyên. Kiều Tuyên vốn có chút bài xích với những chuyện này, đương nhiên anh sẽ không đòi hỏi Kiều Tuyên dùng miệng trên giường, cũng sẽ không đòi hỏi cậu nói vài lời thô tục.

Ở trên giường, thật ra hai người bọn họ cũng không có gì đa dạng, thủ đoạn phong phú đối với người khác của Đường Nham trước đây đều cất vào.

Ngay lúc Đường Nham sắp hóa thân thành “ngây thơ” boy thì Kiều Tuyên lại đột nhiên thay đổi, còn thoáng cái thành tinh thể này, cũng không trách Đường Nham không chịu đựng được!

Đường Nham ho khan một cái che giấu mất tự nhiên của bản thân, buông Kiều Tuyên ra, vốn muốn nói chuyện chính sự, không hiểu sao lại biến thành thế này?

“Đừng lộn xộn, nói rõ ràng chuyện của em trước đã.”

“Em có thể có chuyện gì?” Kiều Tuyên không cho là đúng, ôm cổ Đường Nham rồi ngồi xuống, lại tinh mắt phát hiện vành tai của anh lại có thể đỏ, lập tức trợn to mắt, còn chưa tin chớp mắt hai cái, vẻ mặt ngạc nhiên nhéo lên, không thể tin nói: “Đừng nói là anh xấu hổ nha!!”

Mặt Đường Nham không thay đổi kéo tay cậu xuống lại, “Đừng ngắt lời, bây giờ đang nói chuyện của em!”

“Đường Nham, thật sự lỗi tai anh đỏ rồi! Đã đỏ như quả ớt! Đừng nói với em là anh thật sự xấu hổ đó! Ôi trời, anh vậy mà cũng sẽ xấu hổ!” Kiều Tuyên giống như phát hiện ra đại lục mới, chà chà không cho anh tóm được, bị Đường Nham mạnh mẽ vây khốn.

Da Đường Nham vốn trắng, hai lỗ tai thật sự quá rõ ràng, chính anh cũng có thể cảm nhận được nó nóng lên, nội tâm chửi mề nó một mảnh, nét mặt không chút thay đổi như trước, thậm chí còn cau mày nhìn Kiều Tuyên, một khuôn mặt nghiêm túc nhìn cậu cố tình gây sự.

Cuối cùng Kiều Tuyên vẫn không thể nào chụp được hình ảnh mang tính lịch sử này, chờ khi Đường Nham buông cậu ra thì đã không thấy lỗ tai đỏ như quả ớt nữa, chẳng qua Kiều Tuyên lại có thêm một hứng thú — đùa giỡn Đường Nham, trước đây cậu không biết, Đường Nham thế mà lại có một mặt này!

Quay lại chủ đề chính, Đường Nham đỡ Kiều Tuyên đang treo trên người anh ngay nãy giờ, vẻ mặt

nghiêm túc nhìn cậu, hỏi: “Bắt đầu từ lúc nào?”

Kiều Tuyên chớp mắt, vẻ mặt ngây thơ vô tội hỏi, “Lúc nào cái gì? Em không biết anh đang nói gì!” Đưa móng vuốt lên câu cổ Đường Nham, nhưng ánh mắt cúi xuống không nhìn Đường Nham lại cực kỳ âm u, Đường Nham thấy Kiều Tuyên cúi đầu, một dáng vẻ đáng thương thì có chút mềm lòng, lại không biết trong đầu cậu đang vận hành nhanh chóng, nên dùng cái gì để bổ sung vào di chứng đời sau.

Nếu như đến bây giờ Đường Nham vẫn không phát hiện Kiều Tuyên không bình thường thì thật sự không có tư cách nói thương cậu rồi, khứu giác trên thương trường linh mẫn như báo săn. Thật ra anh hẳn là phải phát hiện sớm hơn, cũng bởi vì Kiều Tuyên biểu hiện quá mức bình thường trước mặt anh, anh lại luôn đắm chìm trong thời kỳ tình cảm của hai người ấm lên nên lâu như vậy mới nhận ra không đúng.

Khi Kiều Tuyên ở cùng với anh thì rất bình thường, không nhìn ra có gì khác thường, Kiều Tuyên thích dính anh, vậy nên hai người bọn họ luôn ở cùng một chỗ, thế nên anh không nhận ra Kiều Tuyên bất thường khi đối mặt với người khác.

Thân thể cứng ngắc, không nói nên lời.

Bây giờ ngẫm lại một chút, trong khoảng thời gian này anh thực sự chưa từng nhìn thấy Kiều Tuyên nói chuyện với người khác ngoại trừ anh, ngay cả ở công ty, vừa có nhân viên gõ cửa, cậu liền trở về phòng riêng, lúc đó anh chỉ cho là xấu hổ quá, bây giờ xem ra lại không chỉ như vậy.

Đến nhà hàng thì chọn phòng, đến chỗ nhiều người thì núp trong ngực anh, bài xích đến trường học, ngồi cách xa vị trí bạn học, khi bị thầy hướng dẫn gọi thì mất tự nhiên, ngay cả khi bị thầy hướng dẫn chất vấn cũng không phản bác, đây không phải là Kiều Tuyên anh biết, tính tình Kiều Tuyên không ôn hòa, ủy khuất như vậy cũng có thể nuốt vào, thậm chí bản thân làm thính cũng không bình thường.

Khi Đường Nham đang do dự có nên ôm người vào lòng hay không, không ép cậu nữa, Kiều Tuyên cũng đã nghĩ kỹ lý do thoái thác.

Kiều Tuyên ngẩng đầu, đáng thương nhìn Đường Nham, nhỏ giọng nói: “Là từ khi... bắt đầu từ khoảng thời gian mẹ em qua đời đó.”

Mẹ, xin lỗi vì đã kéo mẹ ra! Trong lòng Kiều Tuyên rất hổ thẹn mà đập đầu với mẹ cậu, trên mặt lại cố gắng đóng vai em bé đáng thương.

“Khoảng thời gian mẹ vừa qua đời em luôn rất sợ hãi, cảm thấy trên thế giới này chỉ còn lại một mình em, tối ngủ còn luôn gặp ác mộng, có đôi khi xung quanh chỉ là một màu đen kịt, em có gọi thế nào cũng không có người đáp lại, có đôi khi xung quanh rất nhiều người, nhưng đều dùng ánh mắt hung ác trừng em, một mình em núp ở góc, cả thế giới đều là người xấu...”

Cậu lộ ra vẻ mặt bầy phần thật lòng, ba phần phóng đại cảm động, hơn nữa Đường Nham quan tâm sẽ bị loạn, ánh mắt Kiều Tuyên vừa hiện lên hơi nước, vẻ mặt Đường Nham liền đau lòng nhanh chóng ôm tới,

vừa an ủi vừa hôn.

“Bảo bối đừng sợ, em vẫn còn có anh, anh luôn bên cạnh em, sẽ không để em lại một mình!”

Khoảng thời gian mẹ Kiều Tuyên qua đời anh vẫn luôn ở cạnh cậu, mẹ là người thân cuối cùng của Kiều Tuyên, Kiều Tuyên ngoài mặt hoạt bát nhưng thật ra nội tâm rất miễn cảm, cũng không có cảm giác an toàn gì. Sau khi mẹ qua đời thì Kiều Tuyên gần như tan vỡ, không ăn không uống. Tuy anh yêu Kiều Tuyên, nhưng cũng không có cách nào thay thế người thân thật sự, huống chi khi đó quan hệ hai người bọn họ cũng không hòa hợp, Kiều Tuyên vẫn còn bài xích anh.

Anh không nỡ, nhưng cũng chỉ có thể dùng cách của mình để cùng cậu vượt qua.

Tuy sau đó Kiều Tuyên thoát nhìn quả thật đã khôi phục bình thường, nhưng không ngờ rằng lại để lại một tai họa ngầm lớn như vậy!

“Em biết anh vẫn luôn bên cạnh em, khi đó chính anh đã kéo em từ trong bóng tối ra ngoài, đút em ăn cơm uống nước, nói chuyện dỗ em ngủ.” Kiều Tuyên đỏ mắt giống như làm nũng dán vào trong cổ Đường Nham cọ cọ, lại ủy khuất bẹp miệng, “Nhưng, người khác không phải anh, em không tin tưởng bọn họ, thể xác và tinh thần của em đều theo bản năng không khống chế được bài xích tiếp xúc với bọn họ. Đường Nham, trừ anh ra, em không tin người nào hết!”

Cái lí do thoái thác này đương nhiên cũng là bịa ra, phản ứng của cậu hoàn toàn là do đời trước bị Đường Nham nhốt nên để lại di chứng, hai năm không ra khỏi phòng, lại không ngừng bị Đường Nham truyền bá tư tưởng không thể tiếp xúc với người khác, cho đến khi Đường Nham qua đời cậu được đưa ra nước ngoài, cậu đã không thể tiếp xúc bình thường với người khác, thậm chí ở chỗ nhiều người sẽ không khống chế được cả người cứng ngắc, muốn chạy trốn.

Nguyên nhân giống với lần trước lừa gạt Đường Nham, sự thật này không thể nói cho anh biết.

Cậu không muốn Đường Nham hổ thẹn với cậu chút nào, cũng không cảm thấy đời trước Đường Nham có lỗi gì với cậu cả. Ngay cả cậu khi biết mình thay đổi thành như vậy cũng chưa từng trách Đường Nham, khi đó cậu đã bị nhốt trong phòng hai năm đột nhiên bị một người xa lạ đưa ra ngoài, trong não còn một mảnh mờ mịt, cho đến khi được đưa lên máy bay mới ý thức được có thể Đường Nham đã xảy ra chuyện. Cảm giác đầu tiên là khủng hoảng bất an.

Đường Nham đã sắp xếp tốt mọi chuyện cho cậu ở trong phòng nửa tháng, Đường Nham không đến tìm cậu, bất an trong lòng càng lúc càng lớn, mãi đến khi nhìn thấy luật sư lấy di chúc ra, cậu mới biết rằng Đường Nham đã chết.

Trời long đất lở, tuyệt vọng nặng nề bao trùm khắp mọi nơi, ép cậu tới không thở nổi. Khoảng thời gian đó đối với cậu mà nói là u tối, cậu giống như một cái xác không hồn, đại não trống rỗng.

Khi cậu dần dần tỉnh táo lại từ cú sốc Đường Nham qua đời, thế giới của cậu đã hoàn toàn cắt đứt với bên

ngoài, từ thể xác đến linh hồn, bài xích tất cả mọi người.

Loại bài xích này đi theo cậu trùng sinh đến đời này, ngoại trừ Đường Nham, những người khác đều không được.

Sau khi trùng sinh Kiều Tuyên cũng nghĩ tới điều này, cậu nghĩ kết quả có hai nguyên nhân, Đường Nham nhốt cậu thời gian dài chỉ có thể coi là mặt nhỏ, nguyên nhân trọng yếu hơn là trên người cậu.

Cứ sức Đường Nham chết ở đời trước đối với cậu là quá lớn, trong tiềm thức cậu không tin đường Nham sẽ bỏ lại cậu, cậu đối với một số việc có cố chấp đáng sợ, trước khi Đường Nham chết cậu biết bởi vì Đường Nham gần như biến thái muốn chiếm hữu cậu dày vò, nhưng sau khi Đường Nham chết cậu lại tự khoác lên bản thân gông xiềng của Đường Nham, thật giống như... Đường Nham vẫn ở bên cạnh nhìn cậu!

Cậu nhìn người khác Đường Nham sẽ tức giận, người khác nhìn cậu Đường Nham sẽ tức giận, cậu nói chuyện với người khác Đường Nham sẽ tức giận... Tất cả những thứ Đường Nham không cho phép đều gia cố trong linh hồn cậu, đời trước trong đại não cậu chưa kịp phản ứng thì thân thể đã tuân theo mệnh lệnh của Đường Nham rồi.

Sau khi trùng sinh Kiều Tuyên ngoại trừ dính lấy Đường Nham, việc làm nhiều nhất là nhớ lại. Đường Nham vẫn cưng chiều cậu như cũ, cậu cũng ỷ lại Đường Nham, có thể quấy rối, có thể được cưng chiều mà kiêu căng, nhưng cậu không thể lại tìm đường chết như đời trước, lại cản trở Đường Nham!

Người quý ở chỗ tự biết mình, nếu như đã trải qua sinh tử mà cậu còn không thấy rõ hiện thực, vậy tự cậu cũng khinh bỉ bản thân mình.

Lí do thoái thác của Kiều Tuyên cũng không phải là không có kẻ hở, nhưng khi Kiều Tuyên nhắc tới chuyện mẹ qua đời thì Đường Nham liền tin tưởng theo bản năng, anh tận mắt nhìn thấy Kiều Tuyên bị tổn thương vì sự kiện kia bao nhiêu, tâm lý không phải không thể bị thương. Hơn nữa anh đau lòng Kiều Tuyên và kỹ xảo của Kiều Tuyên thoáng cái tăng lên, lại thêm Kiều Tuyên nói lời đường mật quảng mìn, lý do này gần như đã được Đường Nham chấp nhận trong nháy mắt.

Camellia W: có ai không hiểu căn bệnh của Tiểu Kiều không? Giải thích đơn giản là hồi đời trước từ sau khi bị Đường Nham nhốt lại thì đến khi ảnh chết mới được thả ra ấy, trong khoảng thời gian đó thì công quân đã “tẩy não” Tiểu Kiều bằng những suy nghĩ như không được để người khác chạm vào, không được nhìn người khác, không được nói chuyện với người khác,... cấm tất cả những hành động giao lưu với thế giới bên ngoài của ẻm, một khoảng thời gian dài Tiểu Kiều chỉ nói chuyện với một người là Đường Nham, dần dần thì ẻm quên đi cách giao tiếp với người bên ngoài. Sau khi Đường Nham chết thì Tiểu Kiều không tin ảnh chết (thật ra là không tin ảnh bỏ lại ẻm một mình) mà cho rằng ảnh vẫn còn bên cạnh nên vô thức làm theo những gì Đường Nham tiêm nhiễm lúc trước vì sợ ảnh giận, kiểu như nó thành thói quen luôn rồi, hành động đi trước suy nghĩ ấy. Và điều đặc biệt là Tiểu Kiều cũng không muốn trị bệnh (*spoil nhẹ*) nên càng cố giấu diếm hơn nữa, về lý do tại sao thì mấy chương sau sẽ giải đáp.

14. Chương 14-1

Kiều Tuyên cho rằng vấn đề trên người cậu cũng không phải là vấn đề lớn, chỉ cần có Đường Nham, những người khác đối với cậu mà nói căn bản không quan trọng, hơn nữa hiện tại cậu không cần đi học, lại càng không cần giao tiếp với người khác.

Cậu và Đường Nham hai kiếp đều yêu nhau cả đời, dính Đường Nham hai mươi bốn giờ cậu còn chê ít, nào có thời gian phản ứng người khác.

Mặc dù cậu phản đối nhiều lần, khóc lóc om sòm ăn vạ, ngay cả một khóc hai nháo ba thất cổ cũng suýt chút dừng vẫn bị Đường Nham vác đến bệnh viện.

Lần này Đường Nham đã hạ quyết tâm muốn đưa Kiêu Tuyên vào bệnh viện kiểm tra cẩn thận một lần, lần trước đã bị cậu chơi xấu quây qua mới có thể đến giờ mới phát hiện bất thường của cậu.

Sự chiếm hữu của Đường Nham với Kiêu Tuyên không phải là giả, nghe thấy Kiêu Tuyên nói chỉ ở trước mặt anh mới bình thường cũng không phải là không vui vẻ, nhưng anh sẽ không lấy thân thể của Kiêu Tuyên ra đùa giỡn, anh muốn một Kiêu Tuyên khỏe khỏe mạnh mạnh bên cạnh anh cả đời.

Vì vậy, y tá nhỏ ở bệnh viện nhìn thấy một tiểu soái ca nửa người trên bên ngoài, chân lại câu trong xe, hai tay nắm cửa xe sống chết không chịu buông lỏng, trong miệng vừa mắng vừa kêu gào: “Đường Nham khôn kiếp, ông không đi! Anh đừng túm tôi! Tôi biết là chiếm được sẽ không quý trọng, lúc này lừa ông xuống giường, xuống giường rồi liền trở mặt! Anh là một tên đàn ông bạc tình! Nam cận bã! Ông đã nói rõ ràng với anh! Anh lại kéo ông đi, có tin ông để cả thế giới này đều biết trên mông anh có một vết bớt màu đỏ hay không!”

Bị người xung quanh dùng ánh mắt khác thường nhìn, mặt Đường Nham đen cả rồi, “Đi xuống!”

“Không xuống!”

Đường Nham hít sâu một hơi, không khách sáo với Kiêu Tuyên ăn vạ nữa, nạy đầu ngón tay cậu ra, khẽ khom lưng, khiêng người lên vai bước vào trong bệnh viện.

Kiều Tuyên móc trên vai Đường Nham vừa đập vừa mắng, biết lần này không thể nào chạy thoát rồi, không thể không chịu thua, “Đường Nham, tư thế này làm em khó chịu.”

Đường Nham dừng bước lại, đặt cậu xuống, Kiêu Tuyên lại ôm lấy cổ anh lập tức nhảy lên người anh, chân quấn lên hông anh giống như đứa trẻ. Đường Nham theo bản năng đỡ mông cậu không để cậu ngã xuống.

“Đường Nham, anh không thương em nữa!” Kiêu Tuyên dẩu môi, chớp đôi mắt to nhìn chăm chăm Đường Nham đấu tranh lần cuối.

Đường Nham đã không quan tâm với kích động trên mặt y tá nhỏ bên cạnh và tránh né chán ghét của mấy người đối diện là có ý gì rồi, thanh danh của anh đã bị tiểu xảo xa này làm mất sạch!

Kiều Tuyên cố ý bêu môi giả bộ đáng thương cắn lên miệng anh một cái, “Ngoan, ở đây là đại sảnh đông người, về nhà em sẽ “yêu” em thật nhiều!” Mặc kệ ánh mắt mọi người xung quanh, trực tiếp ôm Kiều Tuyên đi vào trong.

Vì vậy, y tá nhỏ đã sắp kích động đến ngất đi liền thấy được tiểu soái ca bị đại soái ca dùng một tư thế xấu hổ (có quý trọng) ôm ở hành lang bệnh viện, tiểu soái ca ôm bả vai đại soái ca nép vào trong cổ anh, khi đến gần còn nghe một trận oán giận giống như tui thân nũng nịu: “Anh không thương em nữa! Nhất định là anh không thương em nữa! Hu hu hu! Tối nay em muốn chia giường với anh!”

Khi y tá nhỏ vẫn còn đang đuổi tai dài muốn nghe nhiều chuyện táo bạo hơn thì đã thấy bọn họ dùng dáng vẻ quen thuộc lối đời, phó viện trưởng hiếp yếu sợ cường nổi danh đã cười giống như hoa cúc chạy nhanh về phía đại soái ca, đưa tay nửa ngày, đáng tiếc hai tay đại soái ca đều đặt dưới hông tiểu soái ca, gật đầu với ông ta, phó viện trưởng luôn thích ra vẻ vênh váo lần này lại “gần gũi thân thiện với mọi người”, tay vừa chuyển đã biến thành chỉ đường cho đại soái ca, hoa cúc trên mặt đã sắp nứt ra.

Bệnh viện này có cổ phần Đường thị, bệnh viện vô cùng coi trọng đại cổ đông Đường Nham này, biết Kiều Tuyên không thích nhiều người, Đường Nham cũng không để người khác theo, chỉ để lại phó viện trưởng Chu Hường Viễn dẫn đường.

Chu Hường Viễn ngoài bốn mươi đã lên làm phó viện trưởng, ngoại trừ năng lực và mạng giao thiệp cũng có một bộ tùy mặt gửi lời, thấy đường như Đường Nham cũng không muốn mở miệng nên không nhiều lời, chỉ yên tĩnh làm một người dẫn đường, ngay cả Đường Nham cả đường ôm Kiều Tuyên cũng chưa từng biểu hiện ra một chút khác thường.

Tâm trạng Kiều Tuyên không thể nói là tốt, cậu có một loại bài xích với bệnh viện, rầu rĩ nép vào cổ Đường Nham, đơn giản cái gì cũng không quan tâm.

Đương nhiên Đường Nham biết tâm trạng Kiều Tuyên không tốt, anh cũng không phải không có bác sĩ tư nhân, nếu như không phải để Kiều Tuyên làm kiểm tra toàn diện một lần, cần dùng thiết bị ở bệnh viện, anh cũng sẽ không đưa Kiều Tuyên đến bệnh viện. Ánh mắt nhiều người ở đây hỗn loạn, thật sự không quá thích hợp với tình trạng hiện giờ của Kiều Tuyên.

Đường Nham châm chọc cũng đau lòng Kiều Tuyên nên toàn bộ quá trình đều thuận theo cậu, Kiều Tuyên giống như koala treo trên người anh, dọc đường cũng không phải không có ánh mắt khác thường nhưng Đường Nham đều làm như không nhìn thấy. Lúc bác sĩ hỏi Kiều Tuyên cũng không hé một lời, nép vào người Đường Nham coi bác sĩ thành người trong suốt, Đường Nham về mặt tự nhiên đối diện với sắc mặt xấu hổ của bác sĩ, trả lời thay cậu, vấn đề thật sự không biết sẽ moi ra từ miệng của Kiều Tuyên, ngay trước mặt bác sĩ và y tá cũng không e dè, dịu dàng dụ dỗ Kiều Tuyên mở miệng, sau đó nói lại với bác sĩ.

Khi rút máu Đường Nham ôm Kiều Tuyên, một tay ấn đầu cậu vào trong lòng, tay kia cầm cánh tay rút máu của cậu, khi máu đỏ tươi theo ống tiêm rút ra ngoài từ cánh tay tái nhợt của Kiều Tuyên thì Đường Nham cúi đầu hôn đỉnh đầu cậu, dịu dàng nói: “Đừng sợ, sẽ xong ngay.”

Kiều Tuyên nép vào trong ngực anh găm lung tung một trận, trong miệng phát ra một chuỗi oán giận rất yếu ớt, “Đau quá đau quá đau quá đau quá!”

Vị trí cậu găm vừa khéo là xương quai xanh của Đường Nham, nữ y tá rút máu gần mười năm thấy cảnh không nên nhìn, tay run một cái, còn tưởng là “người bạn nhỏ” bị rút máu này cũng sẽ đau đến nhảy dựng lên, Kiều Tuyên vẫn đang kêu đau đột nhiên lại im lặng, khéo léo vùi trong lòng Đường Nham không lộn xộn nữa. Lời xin lỗi đã đến mép của nữ y tá không nói được ra miệng, nhưng lại nhìn Kiều Tuyên thêm vài lần.

Từ đầu đến đuôi, từ trong ra ngoài, kiểm tra hơn hai mươi hạng mục đến trưa, khi Đường Nham nhận được bản báo cáo mới chính thức thở phào một cái, ngoại trừ hơi thiếu dinh dưỡng ra, thân thể Kiều Tuyên không có vấn đề gì to lớn, tình trạng sức khỏe cũng đạt tới tốt, trình độ bình thường của người châu Á.

“Đã sớm nói em rất khỏe rồi, không nên dày vò như vậy!” Kiều Tuyên nép vào trên lưng Đường Nham bắt màn cản lỗ tai của anh, “Hại em bị rút nhiều máu như vậy! Anh phải bù lại cho em!”

“Được. Kiểm tra xong một hạng mục cuối cùng sẽ dẫn em đi ăn một bữa tiệc hải sản lớn!” Đường Nham thu hồi bản báo cáo, chào tạm biệt bác sĩ, vỗ lên mông Đường Nham, trực tiếp công cậu đứng dậy, trong vẻ mặt vắn vẹo của bác sĩ công Kiều Tuyên rời khỏi.

Bác sĩ cũng đáng thương, năm sáu chục tuổi sắp về hưu rồi còn có thể gặp được người “không coi ai ra gì”, không biết xấu hổ không biết hổ thẹn như vậy, kẻ tai thì thầm phê bình trước mặt ông, còn là hai người nam! Thế giới này đã méo mó đến dạng gì rồi!

Về mặt bác sĩ già vô cùng đau đớn, vừa lắc đầu vừa nhìn cửa đã không còn người thở dài: “Thối đời ngày nay, thối đời ngày nay mà!”

Kiều Tuyên ghé lên lưng Đường Nham trong lòng lại có chút bồn chồn, cậu luôn có thấy hơi hốt hoảng. Quả nhiên, khi Đường Nham công cậu đến một phòng tư vấn tâm lý thì trong lòng cậu hồi hộp một cái.

“Đường Nham anh khôn nạn! Anh coi em là bệnh nhân tâm thần hả!” Kiều Tuyên từ trên lưng anh giãy dụa, muốn nhảy xuống chạy ra ngoài, chưa chạy được hai bước đã bị Đường Nham kéo lại.

“Đừng nói nhảm! Bệnh tâm thần cái gì! Chỉ là tới xem một chút, ít nhất cũng phải biết cuối cùng tình trạng của em là xảy ra chuyện gì, có giải quyết được hay không.” Đường Nham ôm Kiều Tuyên đang vùng vằng vào ngực, kề trán của cậu, thấp giọng nói: “Kiều Tuyên, anh yêu em, đừng khiến anh lo lắng.”

Kiều Tuyên cúi đầu không nói lời nào, dùng hành động chứng tỏ cậu từ chối, nếu như kiểm tra cơ thể cậu còn có thể chấp nhận được, kiểm tra tâm lý lại tuyệt đối chống lại, thứ này, quá kỳ quái, cũng quá không thể không chế.

Cuối cùng vẫn là Đường Nham chịu thua trước, nhéo mặt cậu một cái, thở dài, cười nói: “Được rồi, không kiểm tra nữa, càng ngày càng biết giả bộ đáng thương!”

Kiều Tuyên vừa nghe thấy không cần kiểm tra lập tức nở nụ cười, nhảy lên người Đường Nham, “Đi mau đi mau! Em muốn đi ăn tiệc lớn!”

Đường Nham bắt đầu dĩ căn khéo miệng cười toe toét của cậu một cái, “Mặc dù không kiểm tra, nhưng phải hỏi rõ như bây giờ có ảnh hưởng gì đến em hay không.”

“Khốn nạn! Anh gạt em!”

“Ngoan, đừng quậy, chỉ là hỏi một chút, chỉ cần không ảnh hưởng đến thân thể em chúng ta lập tức đi ngay.” Không để ý Kiều Tuyên giãy dụa, ôm cậu đi vào phòng tư vấn tâm lý.

Đường Nham quay người lại đã nhìn thấy một người con trai cả thân quần áo bình thường đang dán vào cửa phòng tư vấn tâm lý vẻ mặt hứng thú nhìn bọn họ, có lẽ là không ngờ rằng bọn họ đột nhiên xoay lại, động tác trốn đi mới làm được phân nửa đã bị bắt hiện ra nguyên hình.

“Chuyện này... Tôi nghe có tiếng động bên ngoài nên ra xem thử. Mới ra tới, thật sự không nhìn thấy gì cả! Được rồi, hai người muốn tới tư vấn tâm lý hả, vào đi vào đi, đừng khách sáo!” Nói xong, dẫn đầu đi vào, thật sự là nhanh chóng, tay chân linh hoạt!

Đường Nham dừng một chút, vẫn ôm Kiều Tuyên đi vào.

Trong phòng tư vấn chỉ có một người con trai đó, Đường Nham nhíu mày lại, chỉ thấy người con trai đã thu hồi không đứng đắn lúc nãy, trên khuôn mặt thanh tú ôn hòa mang theo nụ cười khéo léo, từ trên ghế sofa đứng lên.

“Chào hai vị, tôi là Từ Dịch, ông chủ của phòng tư vấn này, chuyên gia tư vấn tâm lý cao cấp, rất vui có thể phục vụ cho hai vị.”

Từ Dịch đưa tay ra, thấy Đường Nham không đưa tay cũng không có ý muốn chìa tay nữa, cánh tay vừa chuyển, chỉ hướng sofa đối diện của hắn, “Mời ngồi.” Trên mặt lộ vẻ cười, một mảnh thông dong, thậm chí còn có một chút ưu nhã.

Đường Nham ôm Kiều Tuyên ngồi xuống ghế sofa, sống lâu trên thương trường, trong lòng đã vô thức phân tích người đối diện, tao nhã, lịch sự khéo léo, nếu như không phải vừa rồi, khuôn mặt kia vẫn rất có tính lừa dối.

Từ Dịch lại biểu hiện tự nhiên phóng khoáng, còn rót cho hai người bọn họ hai ly nước, đặt cái gạt tàn gần chỗ bọn họ, cười nói: “Chỗ này của tôi có thể hút thuốc, khách của tôi phải duy trì thoải mái.”

Đường Nham lắc đầu, “Không cần, cảm ơn.”

Kiều Tuyên chỉ sau khi tiến vào phòng mới liếc mắt nhìn Từ Dịch một cái, liền nép vào lòng Đường Nham không lộ đầu ra.

15. Chương 14-2

(Tất cả kiến thức tâm lý đều là bịa đặt, mong đừng nghiên cứu kỹ (????))

Từ Dịch nghe Đường Nham miêu tả tình trạng Kiêu Tuyên, trong lòng yên lặng phân tích, tuy hắn chỉ mới hai mươi tám tuổi, nhưng chuyện đi này đã lặn lội gần năm năm, đã gặp không ít đủ loại bệnh nhân tâm lý.

Tình trạng Kiêu Tuyên thật ra xem như bình thường, người thân qua đời dẫn đến khuynh hướng khép kín bản thân thấy người là sợ rất thường gặp. Nhưng có một điểm, nghe Đường Nham miêu tả, Kiêu Tuyên sinh hoạt bên cạnh anh hoàn toàn bình thường, hơn nữa còn là loại khá sôi nổi, loại tình huống này lại chưa từng xảy ra. Phạm là người bị bệnh tự kỷ có thể sẽ vô cùng quyến luyến với một người có tình cảm đặc biệt, nhưng cơ sở chủ quan đều nghiêng về u sầu, người Đường Nham miêu tả với người trước mặt hắn hoàn toàn như hai người khác nhau.

Từ Dịch vốn cảm thấy hứng thú với mối quan hệ của hai người, liếc nhìn Kiêu Tuyên vẫn đang treo trên người Đường Nham, mắt có chút lóe sáng, “Tôi đoán, có phải là tinh thần phân liệt hay không?”

Đường Nham cau mày, mặc dù anh không hiểu tâm lý học, nhưng từ này vừa nghe đã thấy không thể nào tốt rồi.

Tính tình Kiêu Tuyên vốn không tốt, ở trong căn phòng này càng hồng бет hơn, lời Từ Dịch vừa dứt cậu đã quay người, cầm ly nước trên bàn đập về phía Từ Dịch.

Tuy Từ Dịch ngồi trên ghế sofa nhưng thân thủ hắn nhanh nhẹn, trước khi ly nước đập tới đã nhanh chóng nhảy tới sofa bên kia.

Duy nhất cái ly không có việc gì nghiêm trọng, chỉ là sofa bị làm ướt.

Đường Nham thấy Từ Dịch tránh ra cũng không nói gì, cầm tay Kiêu Tuyên lại mở lên mí mắt trừng to tròn vo của cậu, thấp giọng nói: “Sao vậy?”

“Vừa nghe đã biết tên lừa gạt! Em không muốn ở đây, chúng ta đi thôi!” Kiêu Tuyên phồng mặt lên kéo cổ áo Đường Nham làm nũng.

Đường Nham còn chưa lên tiếng nhưng Từ Dịch đã nhảy dựng lên, “Tôi không thích nghe lời này, sao có thể nói tôi là tên lừa gạt? Tôi chính là thạc sĩ tốt nghiệp khoa tâm lý học của đại học Stamford hợp tiêu

chuẩn, bệnh nhân gặp phải còn nhiều hơn bạn gái mà cậu từng nói chuyện! Tuyệt đối uy tín! Không lừa già dối trẻ!” Ưu nhã vừa rồi đều dứt chó ăn rồi!

Đường Nham nhú mày nhìn hắn một cái, cũng bắt đầu hoài nghi có phải hắn là kẻ lừa gạt không, dù sao hiện tại cánh cửa tâm lý học không cao lớn, người không đứng đắn gì đó cũng có thể trà trộn vào, vị đối diện này, một hồi nghiêm túc một hồi điên, ngược lại giống như tâm thần phân liệt hắn mới nói.

“Ai nha, đừng vẽ mặt nghi ngờ nhìn tôi, có tin tôi lấy giấy chứng nhận chuyên gia tư vấn tâm lý ra không!” Từ Dịch tròng mắt, lại khoát khoát tay, “Quên đi quá phiền phức! Chẳng qua tôi có thể cho hai người biết một bí mật, Trần Bạch Nhất, cái người có vụ bê bối với nam minh tinh kia đó, hắn là khách của tôi, đừng nhìn vóc dáng rất sáng lạn của hắn và các vụ bê bối của hắn đều là với nữ minh tinh, thật ra lúc không có ai hắn cực kỳ ẻo lả, thích đàn ông, còn là một 0.”

Thấy Từ Dịch hóa thân thành mặt nhiều chuyện, Đường Nham xác định chính xác, người này không đáng tin cậy.

Kiều Tuyên nép trong ngực Đường Nham cũng không nhin được co rút khóe miệng.

“Đừng... đừng mà!” Thấy Đường Nham đứng dậy muốn đi, Từ Dịch mới ý thức được mình vừa nói gì, “Đừng hiểu lầm, thật ra tôi là người rất nghiêm túc! Tiết lộ thông tin khách hàng... Ặc, không phải tôi cố ý, hai người sẽ giả bộ không nghe thấy! Kia kia! Vẫn chưa nói chuyện xong mà! Đừng đi!”

Thấy Đường Nham đã đi tới cửa, Từ Dịch chỉ có thể ra đại chiêu: “Thật ra tôi đã phân tích qua tình huống của cậu ấy rồi, tôi có cách có thể giúp cậu ấy điều chỉnh tốt!”

Đường Nham dừng lại, xoay người không thể nào tin tưởng nhìn hắn.

“Thật, thật! Đến đây, ngồi xuống chúng ta từ từ nói!” Từ Dịch liếm môi, mời người trở lại, điều này khiến ngay cả nhả nhặn khéo léo cũng mất sạch.

Đường Nham không nói lời nào nhìn hắn, chờ hắn mở miệng.

Kiều Tuyên thì ghé trên người Đường Nham không tranh cãi vô nghĩa.

“Theo tôi phân tích, tình huống của cậu ấy hắn là thuộc về một loại chứng ngại tâm lý, loại tình huống này, phương pháp điều trị tốt nhất là thôi miên dẫn dắt, đào trở ngại tiếp xúc với người khác trong ý thức của cậu ấy ra, đầu tiên phải nhìn thẳng vào vấn đề, mới có thể khơi thông một chút...”

Lời Từ Dịch còn chưa nói hết, một ly nước khác đã ném tới. Từ Dịch vỗ vỗ ngực, lại tránh một lần.

“Đi, em không thích nghe hắn nói bậy!” Kiều Tuyên lôi quần áo Đường Nham thúc giục, thật ra trong lòng

cậu có chút sợ hãi, cậu biết nguyên nhân của mình ở đâu, mà những thứ kia không thể để cho Đường Nham biết. Thứ thôi miên này có thể đảo bởi những thứ trong tiềm thức của người khác, bí mật trên người cậu, tuyệt đối không thể bị bại lộ.

Đường Nham cũng cảm nhận được kích động của cậu, ôm chặt cậu vỗ lưng cậu trấn an: “Không sao, không sao.”

“Em không muốn thôi miên! Em không muốn thôi miên!” Kiều Tuyên vùng vằng muốn nhảy ra khỏi ngực anh, bị Đường Nham ôm sát, mắt đã đỏ, “Đường Nham, em sợ, em không muốn thôi miên.”

“Được được được, không thôi miên! Đừng sợ, không sao!” Đường Nham ôm chặt cậu, mồ hôi mí mắt của cậu, lại dán mặt qua cọ cọ cậu, “Ngoan, đừng sợ, chúng ta không thôi miên.”

Từ Dịch tránh thoát một kiếp len lén quan sát hai người bọn họ, không phải hẳn chưa từng nhìn thấy đồng tính luyến ái, nhưng thân mật giống như hai người bọn họ, còn không trốn không né thì đúng là chưa từng gặp, giới gay nổi tiếng là loạn, thấy Đường Nham và Kiều Tuyên, hẳn bắt đầu suy nghĩ, lẽ nào giữa đồng giới thật sự có tình yêu đích thực?

Từ Dịch đã gặp không ít bệnh nhân tâm lý, cũng có rất nhiều người bài xích thôi miên giống như Kiều Tuyên vậy. Hoàn toàn giao bí mật của mình cho một người không quen biết, quả thực không phải là tất cả mọi người đều có dũng khí. Đối với sự chống cự của Kiều Tuyên, Từ Dịch cũng không cảm thấy kỳ lạ.

“Thật ra, ngoại trừ thôi miên còn có một cách khác.” Từ Dịch lên tiếng, cắt đứt hai người đang nhều nhèo trước mặt, nội tâm điên cuồng hét lên: Chó FA cũng cần yêu thương!

“Dựa vào sự miêu tả của anh, người yêu... của anh, lúc cậu ấy ở bên cạnh anh hoàn toàn bình thường, khi đối mặt với những người khác mới có thể cảm thấy khác thường, loại tình huống này có chút đặc biệt, chẳng qua cũng không phải là không thể giải quyết toàn bộ từ bên ngoài. Tôi cảm thấy, nếu như muốn khiến cậu ấy trở lại bình thường, mấu chốt là ở trên người anh, anh chính là cầu nối, kết nối cậu ấy với thế giới bên ngoài, anh có thể dẫn cậu ấy đi dạo, đưa cậu ấy cùng tiếp xúc với thế giới bên ngoài, tiến hành theo chất lượng. Anh có thể đưa cậu ấy đến chỗ nhiều người, để cậu ấy quen thuộc hoàn cảnh nhiều người như vậy là vô hại với cậu ấy. Còn về việc không thể nói chuyện với người khác, anh có thể giúp cậu ấy quen một người bạn, một người là được rồi, sau đó liền dễ giải quyết.”

Đường Nham vẫn còn đang suy nghĩ tính khả thi trong lời nói của Từ Dịch, Kiều Tuyên đã đứng ngồi không yên, tình huống cậu thế nào cậu rõ ràng nhất, tuyệt đối không phải do cậu tinh thần phân liệt hay bị tự kỷ, cậu không vượt qua được cửa ải trong lòng, Đường Nham chết để lại cho cậu bóng ma. Nếu hiện tại cậu đã tìm được Đường Nham, chỉ cần xác nhận Đường Nham sống, ở bên cạnh cậu, muốn cậu hồi phục chỉ là vấn đề thời gian. Huống hồ hiện tại cậu cũng không muốn hồi phục, sau khi biết bất thường trên người cậu, Đường Nham đi đâu cũng mang cậu theo, chỗ nhiều người còn ôm cậu, che chở cậu, cậu muốn Đường Nham quan tâm cậu một ngày hai mươi bốn giờ, có ngu mới muốn hồi phục!

Người này không hiểu gì cả, nói vớ vẩn! Kiều Tuyên tức giận, thuận tay cầm lấy thứ gần nhất chọi tới.

Lần này là cái gạt tàn thuốc!

“Tại sao lại đập tôi!” Từ Dịch kêu lên một tiếng, theo phản xạ đưa tay, cái gạt tàn bị hất văng vàng tóm lấy.

“Thân thủ không tệ.” Đường Nham bình tĩnh nhìn Từ Dịch, vuốt tóc Kiều Tuyên, nhưng anh không có một chút ý muốn trách cậu.

“May mắn, may mắn!” Từ Dịch buông cái gạt tàn xuống, dừng một chút, vẫn trực tiếp thu lại, “Nghề này của chúng tôi cũng cực kỳ không dễ dàng, loại người gì cũng có thể gặp phải, rất nhiều lần là ở đây,” tự tay chỉ chỉ đầu, “Có vấn đề, nói không chừng lúc nào đó sẽ nổi điên. Đương nhiên không phải tôi đang nói người yêu anh! Vậy nên, vì bảo vệ bản thân cũng phải biết mấy chiêu!”

Kiều Tuyên cũng không xem cậu cầm cái gì, chỉ cảm thấy cứng rắn nên ném ra, vốn là hơi lo lắng, thấy hất bắt thứ đó lại, bĩu môi, leo lên vai Đường Nham chà chà: “Chúng ta đi thôi, đừng lãng phí thời gian! Em sắp chết đói rồi!”

Đường Nham hôn cậu một cái, “Ngoan, kiên nhẫn một chút, chúng ta sẽ đi nhanh thôi.” Vừa nhìn về phía Từ Dịch, “Tôi muốn biết, loại tình huống này của em ấy có thể có nguy hại gì đến bản thân không?”

“Chuyện này...” Từ Dịch liếc nhìn Kiều Tuyên, “Không phải anh nói lúc ở cạnh anh cậu ấy rất bình thường sao? Vậy hẳn là không có vấn đề gì. Ăn uống ngon nghỉ ngơi tốt, chú ý duy trì tâm trạng thoải mái, không có ảnh hưởng với thân thể.”

Thật ra nói cho cùng thì Đường Nham quan tâm nhất là chuyện này, chỉ cần thân thể Kiều Tuyên không bị ảnh hưởng, những thứ khác không phải vấn đề lớn.

Lúc Đường Nham ôm Kiều Tuyên đi Từ Dịch còn dựa trên cửa phất tay, “Lần sau trở lại, người quen cũ, giảm giá còn bảy mươi phần trăm!”

16. Chương 14-3

Từ Dịch, hai mươi tám tuổi, giới tính nam, thích phụ nữ, hẳn vẫn tin chắc là như vậy.

Từ nhỏ đáng ghét Từ Dịch đã trắng trắng trẻo trẻo, thoát nhìn mềm mại đáng yêu dịu ngoan, được rất nhiều di trong tiểu khu thích, nhưng chỉ có ba mẹ hẳn biết dưới bề ngoài ngoan ngoãn đó là linh hồn nóng nảy không yên, mỗi ngày nhất định sẽ làm chuyện giả heo ăn thịt hổ, khi trung học đã lừa bạn học và thầy giáo vòng vòng.

Năm ấy mười sáu tuổi thi lên đại học, sau khi học kinh tế học bốn năm thì sau đầu nóng lên chạy đến Mỹ

học tâm lý học gì đó, khiến mẹ hắn giận khủng khiếp, nhấn tâm chặt đứt tiền sinh hoạt của hắn, hắn dám ở lại Mỹ ba năm, cầm giấy chứng nhận thạc sỹ tâm lý học của đại học Stamford, vinh quang làm một gã tiểu hải quy (người có học thức và giàu có trở về từ nước ngoài).

Khi hai mươi tám tuổi, trong lòng Từ Dịch đã có phòng tư vấn của mình, thành chuyên gia tư vấn có chút danh tiếng trong nghề, đồng thời cũng là giảng viên tâm lý học của đại học X.

Mỗi năm khai giảng tân sinh, trường học sẽ sắp xếp mấy tiết phụ đạo tâm lý trước, mục đích đương nhiên là giáo dục học sinh phải giữ vững tâm lý hăng hái tốt đẹp, lạc quan tiến lên.

Dù sao, mỗi năm đều sẽ có không ít bản tin sinh viên tự sát hoặc giết bạn cùng phòng.

Vì vậy, lãnh đạo nhà trường nói: “Tiểu Từ à! Tôi vừa nhìn đã chắc chắn cậu tiền đồ vô lượng rồi! Vậy nên, tiết phụ đạo tâm lý tân sinh năm nay cậu lên đi!”

Từ Dịch cười gật đầu, trong lòng đã hỏi thăm mười tám đời tổ tông của ông già trước mặt này một lần.

Liên tục năm ngày, nói với hơn năm ngàn tân sinh trong trường cái gì mà:

“Các học sinh, thế giới tốt đẹp như thế, mọi người không nên nóng nảy!”

“Nhận được sinh mạng không dễ dàng, mọi người nhất định phải quý trọng sinh mạng nha!”

“Mạng của mình là mẹ mình cho, mạng của họ là mẹ họ cho, đừng hồ đồ lấy mạng của người khác!”

“Nhiệt tình yêu thương tổ quốc, vì nhân dân phục vụ!”

“Chúng ta phải làm một công dân tốt của xã hội mới!”

“Xúc động là ma quỷ, giết người phải đền mạng!”

...

Con mẹ nó, toàn vớ vẩn!

Thật vất vả lặp lại nhiều đến sắp tắt tiếng mới xong đã muốn bốc khói.

Lãnh đạo nhà trường lại tới, “Tiểu Từ à, nghe nói cậu có phòng tư vấn bên ngoài? Chuyện này vừa khéo,

mỗi học viện phải có một giáo viên tâm lý, bình thường tâm lý học sinh có gì khó chịu cậu liền giảng giải giảng giải cho bọn họ! Tiểu Từ à, tuổi trẻ tài cao, làm rất tốt, tôi xem trọng cậu rồi đó!”

“Được viện trưởng, tôi nhất định sẽ không để ngài thất vọng!” Con bà nó đại gia ông!

Vì vậy, để thăng chức phó giáo sư, đồng chí Từ Dịch chịu nhục, nhậm chức.

“Thầy Từ, tâm trạng em không tốt, em cảm thấy bạn cùng phòng đều có chút xa lánh em. Em nên làm gì bây giờ?”

“Thầy Từ, tâm trạng em không tốt, bạn trai hồi trung học của em không thi cùng trường với em, em sợ sẽ chia tay với cậu ấy.”

“Thầy Từ, tâm trạng em không tốt. Em hơi thấp trong đám nam sinh ban em, khi chơi bóng rổ bọn họ luôn đẩy em, em cảm thấy bọn họ đang cười nhạo em.”

“Thầy Từ, tâm trạng em không tốt. Em... Em cũng không biết vì sao, dù sao chính là tâm trạng không tốt.”

“Thầy Từ, tâm trạng em... hơi không tốt, em có thể trò chuyện với thầy mỗi ngày không? Nghe nói trò chuyện với thầy bên ngoài thu phí cực kỳ đắt, còn tính theo giờ!”

...

Fuck! Cậu cũng biết ông thu phí theo giờ hả!

Từ Dịch đã sắp buồn bực chết rồi, tâm trạng không tốt thì tìm tôi, mấy người cho tôi là chị gái tri tâm à!

Những thứ này còn tốt, hôm nào đó, Từ Dịch nhận được một cú điện thoại.

“Từ... Thầy Từ, chào thầy.” Nam sinh sạch sẽ, nghe tuổi tác không lớn, hơi ngượng ngùng.

Hình ảnh một tiểu nam sinh trắng nõn thẹn thùng, thích đỏ mặt, vóc dáng không cao lắm, sạch sạch gây gây hiện lên trong đầu Từ Dịch.

“Tôi đây, cậu có vấn đề gì?”

“Thầy Từ, em nói ra có thể thầy sẽ cảm thấy... kỳ quái, em... bản thân em cũng rất sợ, không dám nói cho người khác biết. Em không biết có phải là tâm lý em không bình thường hay không, muốn... muốn hỏi thầy một chút.”

“Cậu nói đi.”

“Em... Em cảm thấy em không phải người...”

“Hả?!”

“Không phải! Không phải! Ý em là em cảm thấy em là một con rắn...”

“Ừ... Ồ!” Từ Dịch cảm thấy hứng thú, “Xảy ra chuyện gì?”

“Em... em ngủ không thích mặc quần áo... Thích trần truồng giống như rắn.”

“Ngủ trần là một thói quen tốt, rất bình thường, rất nhiều người cũng thích, đối với thân thể mọi người cũng có lợi.”

“Nhưng, vào mùa đông em rất thích ngủ.”

Từ Dịch hắc tuyến, “Tôi còn thích hơn cậu! Ai muốn mùa đông lạnh vắng bên ngoài chứ!”

“Nhưng mà, nhưng mà... em vừa nhìn thấy người em yêu đã muốn quán quít lên người hắn, từ đầu đến đuôi.”

“... Cậu biết lột da không?”

“... Không...”

“Vậy tôi xác định, cậu không phải một con rắn!”

Cúp điện thoại, Từ Dịch thở dài, “Sao loại người gì cũng có vậy!”

Từ Dịch cho là chuyện này cứ như vậy trôi vào dĩ vãng, không ngờ rằng vài ngày sau hắn lại nhận được điện thoại của nam sinh kia.

“Thầy Từ, mấy ngày nay em nghĩ lại, em không phải là một con rắn.”

“Ừ, cậu vốn không phải.”

“Thầy Từ, em... em cảm thấy em là một con mèo!”

“Ặc... Sao cậu lại cảm thấy vậy?”

“Em nhảy cực kỳ cao!”

“Rất nhiều người nhảy cao, chuyện này có liên quan đến tình trạng thân thể và huấn luyện lớn lên.”

“Em thích ăn cá!”

Khóe miệng Từ Dịch co giật, “Tôi càng thích ăn cá hơn cậu! Chưng nấu rán luộc thái! Dựa theo giải thích của cậu, vậy tôi đây là mèo vương rồi!”

“Nhưng, em nhìn thấy người em yêu đã muốn đi tới cọ hấn, liếm liếm hấn.”

“Thích gần gũi người là đặc tính chung của tất cả động vật. Vậy, cậu thích ăn chuột sống không?”

“ ... ”

Từ Dịch thật sự không hiểu, học sinh bây giờ đều bị ba mẹ chiều lớn, sao ngược lại càng ngày càng yếu đuối? Bệnh kỳ kỳ quái quái gì cũng có!

Thậm chí Từ Dịch còn hoài nghi, có phải thằng nhóc này cố ý quấy rối hay không?”

Tới lần thứ ba nhận được điện thoại của nam sinh kia là khi Từ Dịch vừa tiễn một khách hàng đi, có chút uể oải.

“Thầy Từ, em...”

“Nói thẳng!”

“Em cảm thấy bây giờ là con chó rồi, em vừa nhìn thấy người em yêu đã muốn cắn hấn.”

“Cậu muốn ăn shit không?”

“ ... ”

“Được rồi, nói cho bản thân cậu biết, miễn là không thích ăn shit thì cậu không phải là chó. Thầy giáo bận rộn nhiều việc, đừng dày vò vợ vẩn!” Nói xong, cúp điện thoại.

Học sinh bây giờ đều bị sao vậy? Là rảnh rỗi quá hả, hần bận bịu như vậy làm sao có tâm trạng nghĩ những thứ lộn xộn này!

Từ Dịch xoa nhẹ lên giữa lông mày, haiz, bận đến ngay cả cơm tối cũng không ăn.

Đột nhiên điện thoại lại vang lên, vẫn là tên nam sinh kia.

“Cậu còn muốn làm gì? Đừng nói với tôi là đột nhiên cậu phát hiện mình thích ăn shit.”

“...”

Bên kia điện thoại im lặng ba giây mới mở miệng, “Thầy, em nhớ thầy nói thầy thích ăn cá, em biết một chỗ làm cá cực kỳ chính cống, vừa khéo em ở gần đấy, muốn gói một phần cho thầy ném thử.” Sợ hần từ chối lại nói nhanh: “Giải thưởng của thầy cực kỳ hữu dụng với em, giúp em rất nhiều, em muốn bày tỏ lòng biết ơn của em với thầy một chút, mong thầy đừng từ chối.”

Từ Dịch xoa xoa cái bụng xẹp lép của mình, do dự ba giây, “Được rồi, nhớ kỹ phải gọi thêm hai phần cơm tẻ.”

“Được! Thầy chờ, em đến ngay!” Trong thanh âm nam sinh lộ ra hưng phấn.

“Cậu biết tôi ở đâu hả? Quên đi, cậu đừng mang đến, bây giờ tôi không ở trường.”

“Em biết thầy ở đâu, đường?? cao ốc?? Em cách chỗ đó rất gần, thầy đợi một chút, em đến nhanh thôi.”

“Ặc...” Từ Dịch còn muốn hỏi sao cậu ta sao lại biết địa chỉ phòng làm việc của hần, hơn nữa còn biết hần đang ở phòng làm việc, bên kia đã cúp điện thoại.

Sau mười lăm phút, Từ Dịch nghe thấy có người gõ cửa, “Nhanh vậy?”

Mở rộng cửa, một nam sinh đứng ngoài cửa thở hổn hển, cả khuôn mặt đỏ bừng, trên trán còn hiện lên mồ hôi.

“Đường Lăng Chiêu?”

“Từ... thầy Từ, cơm của thầy!”

Từ Dịch nhận lấy, tránh khỏi cửa cho cậu ta vào, khi đi sau trong lòng tấm tắc, chờ mờ, tiểu nam sinh thanh tú gầy yếu đã nói đầu! Thằng nhóc này còn cao hơn hẳn nửa cái đầu, ít nhất phải một mét tám lăm! Còn có thanh âm này, mặc dù biết âm thanh từ điện thoại di động truyền đến sẽ bị sai lệch, nhưng đây là cậu ta hoàn toàn đổi giọng mà! Thanh âm đầy sức hấp dẫn như thế, trước đây hẳn lại suýt chút nữa nghe thành shota mềm mại đáng yêu!

Từ Dịch không nhận được nhũ nước bọt trong lòng, vóc dáng cường tráng như thế, sao lại cho mình là rắn? Phải là mãng xà mới đúng!

Từ Dịch bỏ cơm lên bàn trước, muốn lấy tiền cho hắn, thầy giáo gạt tiền học sinh thật là đáng xấu hổ!

Quay người lại nhìn thì Đường Lăng Chiêu còn đang đứng ở phòng khách.

“Ngồi đi, cậu đưa cơm giúp tôi, là tôi nên cảm ơn cậu, đừng khách sáo.”

“Không được, buổi trưa em đánh cầu với bạn học, sợ làm dơ sô pha của thầy.” Tướng mạo của Đường Lăng Chiêu cũng không kém, ngũ quan nghiêm chỉnh, tóm lại có thể gọi là đẹp trai, cười rộ lên rất rực rỡ, còn lộ ra một cái răng hổ, khiến hắn cảm thấy nhiều thêm một chút nghịch ngợm và ngại ngùng.

Từ Dịch có một chút bệnh sạch sẽ, nhưng cũng không phải quá nghiêm trọng, lại nói dù gì người ta cũng đưa cơm cho hắn, cũng không thể ngồi một chút cũng không cho.

“Không sao, cậu ngồi đi. Uống nước gì? Tôi lấy cho cậu.”

“Nước khoáng là được!”

Lúc trở lại trong tay Từ Dịch xuất hiện một chai nước, cũng mang tiền cho cậu ta.

Đường Lăng Chiêu nhận chai nước, nhưng tiền thì làm sao cũng không chịu lấy.

“Thầy, thầy đừng cho em tiền, thầy giúp em nhiều như vậy, thầy cho em một cơ hội báo đáp thầy đi!”

Từ Dịch suy nghĩ trong đầu: Cuối cùng mình đã giúp cậu ta cái gì? Chẳng qua đứa trẻ này ngược lại là một đứa thành thật!

“Tình trạng của cậu khá hơn chút nào chưa? Có còn cảm thấy mình giống chó, hoặc là con gì khác không?” Từ Dịch nghĩ, nếu cậu ta không lấy tiền, vậy giúp cậu xem.

Tay Đường Lăng Chiêu cầm chai nước suốt căng thẳng, khuôn mặt càng ngày càng đỏ, thoát nhìn có chút khẩn trương, “Không có, em cảm thấy dường như... càng ngày càng nghiêm trọng...”

“Hả...” Từ Dịch kinh ngạc nhìn cậu ta, lại chăm chú dõi theo cậu ta, vẻ mặt suy tư, đây cuối cùng là triệu chứng gì?

“Thầy... thầy, em... em không nhận được!”

“Cái gì?” Từ Dịch vẫn chưa hỏi xong, mắt đã tối sầm lại, cả người trên dưới bị người ta quần lấy, giống như một con rắn. Trong cổ một trận lông mềm mềm, giống như mèo cọ trong cổ hắn. Trên cổ ảm ảm ướt một trận, có thứ gì có mềm mại xẹt qua, giống như bị mèo liếm vậy.

Từ Dịch còn đang trong cơn hoảng sợ, chỉ nghe thấy thanh âm Đường Lăng Chiêu vang lên bên tai: “Thầy, em muốn cắn thầy.”

Cắn... Cắn tôi!

Từ Dịch càng hoảng sợ hơn, vẫn chưa giẫy khỏi tay của cậu ta, đã cảm thấy ngoài miệng tê rần.

Bị... bị cắn!

“Thầy, em cảm thấy bây giờ em là chuột túi, rất muốn bỏ thầy vào túi của em.” Đường Lăng Chiêu cúi đầu cọ xát trong cổ Từ Dịch, Từ Dịch còn đang ngổn ngang trong gió.

“Cậu... cậu... cậu bệnh tâm thần hả!” Từ Dịch kịp phản ứng, đầu tiên là một quyền, sau đó là một cước, tới một cái nữa là ném qua vai.

Sau khi Đường Lăng Chiêu bị ném mặt mũi đã bầm dập, cộng thêm máu mũi giàn dụa. Một tay che mũi, một tay ôm bụng, Đường Lăng Chiêu liếm môi một cái, mùi vị của thầy quả nhiên ngon miệng, bị đánh một trận cũng đáng.

Từ đó về sau, Từ Dịch liền gặp một người còn biết giả heo ăn thịt hổ hơn so với hắn, cho đến khi cuối cùng thông tin của hắn biến thành: Giới tính nam, thích... Đường Lăng Chiêu.

17. Chương 15

Đối với lời giải thích của Từ Dịch, Đường Nham vẫn có một chút tin tưởng, nhưng nếu không làm tổn hại đến thân thể của Kiều Tuyên, anh cũng có thể yên lòng.

Còn về chuyện Từ Dịch nói anh đưa Kiều Tuyên đến một vài nơi đông người, hoặc là để cậu qua lại với một người bạn, Đường Nham liếc mắt nhìn Kiều Tuyên nằm trên ghế sofa, lắc chân, không biết đang xem gì trên máy vi tính mà cười đến không ngừng lăn lộn, cong môi lên sao anh lại cảm thấy tiểu xấu xa này

không cần chút nào.

Đường Nham cười lắc đầu một cái, cúi đầu tiếp tục xem tài liệu.

Kiều Tuyên đang nhìn máy vi tính đột nhiên từ trên ghế sofa nhảy dựng lên, chạy đến cửa phòng làm việc của Đường Nham, dán lên cửa nhìn ra ngoài, vừa nhìn vừa nghiêng răng.

Các cửa phòng làm việc của Đường Nham có hiệu quả cách âm tốt, không nghe thấy người bên ngoài đang nói gì, phương pháp chế tạo đặc biệt khiến trên cửa kính chỉ có một miếng là có thể nhìn thấy bên ngoài, đương nhiên, bên ngoài không nhìn thấy bên trong.

Trong cuộc sống tốt đẹp thảnh thơi cũng sẽ nảy ra một con gián khiến người ta chán ghét, chính là con ngoài cửa kia, không phải, là hai con.

Kiều Tuyên dán lên cửa, nhìn đôi cầu nam nữ vừa nói vừa cười, có chút buồn nôn.

Có vài người, chỉ một cái bóng lưng cũng có thể khiến người ta ghét bỏ!

Đường Nham thấy hành động quái dị của cậu thì có chút kinh ngạc, Kiều Tuyên chưa từng quá nhạy cảm với chuyện khác ngoài anh như thế, anh đến phía sau cậu cũng không phát hiện.

Nhìn theo ánh mắt Kiều Tuyên ra bên ngoài, là Đường Mục và thư ký của anh đang vừa nói vừa cười.

Ánh mắt Đường Nham trầm xuống một chút, chỉ là thoáng qua rồi biến mất.

“Nhìn gì vậy? Mắt hồn như thế.” Đường Nham nắm cằm Kiều Tuyên, xoay người lại, giọng nói mang theo nguy hiểm.

Kiều Tuyên lập tức ôm lấy cổ anh bò lên người anh, hôn vài cái lên môi anh, lại dán vào mặt anh cọ cọ, nịnh hót nói: “Em nhìn coi người em trai kia của anh đã thân với thư ký của anh như vậy từ khi nào?”

Thật ra không cần Kiều Tuyên nhắc nhở, Đường Nham cũng biết hành động những ngày qua của Đường Mục, chẳng qua bị anh xem là trò hề, mọi cử động đều nằm trong lòng bàn tay của anh, căn bản không có khả năng để hấn dấy lên sóng gió gì lớn.

“À, nhìn người đàn ông khác ngay trước mặt anh, em nói nên làm gì bây giờ?” Đường Nham hí mắt, giọng nói không lạnh, ôm cậu đi về phía sofa trong phòng làm việc.

Kiều Tuyên không biết Đường Nham vẫn phái người giám thị Đường Mục, thấy dáng vẻ không thềm để ý của anh thì có chút nóng nảy, dù sao đời trước hai người bọn họ đều chịu thiệt trong tay Đường Mục.

“Anh đừng để Đường Mục ở công ty nữa, em không muốn nhìn thấy hắn ta!” Kiều Tuyên câu cổ Đường Nham phồng mặt lên nói thẳng.

Đường Nham đã ngồi trên ghế sofa, Kiều Tuyên ôm cổ anh, dạng chân ngồi trên đùi anh.

“Ồ? Sao lại không muốn thấy hắn ta?”

Bởi vì hắn muốn hại anh! Đương nhiên Kiều Tuyên không thể nói vậy.

“Dáng vẻ mặt mũi của hai người bọn anh na ná nhau, em yêu anh như vậy, em sợ thấy hắn nhiều sẽ thích hắn.”

“Hử?” Tay Đường Nham đặt trên lưng cậu ma sát một trận, khuôn mặt cũng trầm xuống, lần này vẻ mặt thật sự nguy hiểm mà nhìn Kiều Tuyên chòng chọc.

“Ôi chào! Đừng nhìn em như vậy! Không phải là em chủ động bảo anh đuổi hắn đi hay sao! Em sai rồi, đừng giận nha! Em yêu anh nhất! Không đúng không đúng! Em chỉ yêu một mình anh! Đừng giận mà, xin anh đó!” Kiều Tuyên lắc cổ Đường Nham, vừa hôn vừa cọ lấy lòng, cầu tha thứ, chớp chớp mắt to, làm ra vẻ đáng thương: “Em nói sai rồi, anh tha thứ cho người ta một lần nha! Đường Nham! Nham Nham! Honey à! Anh không thương tiểu bảo bối của anh nữa sao?”

Đường Nham ngồi im như tượng, trầm mặt nhìn Kiều Tuyên.

Anh ngược lại không phải là quá tức giận, mặt rất giống? Còn có kiếm có đỡ như vậy hả? Xem ra ngay cả tiểu bảo bối của anh cũng nhìn ra bụng dạ Đường Mục mưu mô, như vậy cũng tốt, nếu như sau đó Đường Mục có hành động gì, Kiều Tuyên cũng có thể sớm có tâm lý phòng bị. Tuy anh nhất định sẽ che chở Kiều Tuyên, nhưng không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất*, anh không sợ Đường Mục giở trò gian trá với anh ra sao, nhưng Kiều Tuyên quá đơn thuần, rất dễ bị người ta lợi dụng. (*nhất vạn=10 000, vạn nhất=1/10 000, ý nói không sợ những chuyện gì to tát, chỉ lo có điều bất trắc xảy ra bất ngờ dù tỉ lệ gặp phải rất nhỏ)

Nếu như Kiều Tuyên nghe thấy được tiếng lòng của Đường Nham, nhất định sẽ ha hả hai tiếng, Đường Nham vẫn chưa biết, trước đây cậu hoàn toàn không hiểu gì cả, ngu đến mức chỉ biết làm tổn thương người yêu của Kiều Nham cậu mà thôi!

Mặc dù biết dụng ý của Kiều Tuyên, Đường Nham vẫn làm ra vẻ lạnh lẽo cứng rắn nhìn mặt cậu như cũ, đơn thuần cảm thấy đáng vẻ làm nũng nính nọt của cậu như vậy rất thú vị, nhưng thật ra anh lại muốn nhìn thử tiểu xấu xa này có thể làm được đến mức kia hay không.

Quả nhiên Kiều Tuyên không khiến anh thất vọng, hôn nửa ngày thấy Đường Nham không dụ xuống, xem ra chỉ có thể dùng đại chiêu.

Đôi mắt to của Kiều Tuyên chớp chớp, lúc mở mắt lại thì bên trong giống như ảo thuật đã tăng thêm một

màn nước mềm mại, lấp lánh, chứa chan tình yêu nhìn Đường Nham, còn mang theo một chút ngượng ngùng.

Dán mặt lên mặt của Đường Nham cọ cọ, ghé sát bên tai anh, thấp giọng nói: “Ông xã, người ta biết lỗi rồi, anh đừng giận người ta nữa mà ~~~~”

Tay đặt ngang hông cậu siết lại, bên tai là thanh âm nghiêng răng của Đường Nham: “Tiểu xấu xa! Học mấy thứ này ở đâu!”

Kiều Tuyên cong môi lên, biết chuyện này đã cho qua.

“Học trong TV, anh không thích hả?” Kiều Tuyên chớp mắt to, biết rõ còn hỏi.

“Thích!” Đường Nham cắn răng, cắn một cái lên gò má của cậu, “Sau này xem nhiều hơn một chút!”

Kiều Tuyên thẳng thắn gật đầu, “Em vừa xem một bộ phim vợ chồng son!”

Đường Nham hừ một tiếng, “Ngoại tình trước mặt ông xã mình cũng là học trong ti vi hả?”

“Có đâu!” Kiều Tuyên trừng mắt, “Không phải đã qua hết rồi sao?”

“Anh còn chưa nói. Em khen người đàn ông khác trước mặt ông xã mình, không tuân thủ nữ tắc, em nói xem, phạt em sao đây?” Đường Nham thản nhiên nói, tay đã đưa vào trong quần áo cậu xoa xoa.

“Anh xử oan người ta, rõ ràng trong lòng người ta chỉ có mình anh! Người ta chỉ là... chỉ là liếc mắt nhìn nhị cẩu tử đầu thôn, anh... ăn hiếp người ta!” Kiều Tuyên bị anh sờ thoải mái, mềm oặt ghé lên vai anh, bĩu môi nhắc tới lời thoại không biết nghe được đâu ra, nhưng lại rất hợp với hoàn cảnh.

Nếu cậu muốn chơi, đương nhiên Đường Nham sẽ chơi chung, mỗ hôn lỗ tai của cậu, liếm liếm cổ cậu, trầm giọng chất vấn: “Liếc mắt nhìn nhị cẩu tử đầu thôn lâu một chút làm gì? Lẽ nào hần đẹp trai hơn ông xã em? Hay là hần dũng mãnh hơn ông xã em?”

“Mới không có, mắt miệng nhị cẩu tử méo mó chân cũng tàn tật, còn mặt chó da ghẻ, động một cái tròng mắt giống như hoa tuyết bay, nhìn khiến người ta buồn nôn chết đi được. Về phần hần dũng mãnh hay không dũng mãnh thì em không biết, em chỉ biết là ông xã em dũng mãnh nhất!” Kiều Tuyên ngẩng đầu, bẹp một cái hôn lên cằm Đường Nham.

Đường Nham hài lòng nhìn cậu một cái, hôn một miếng lên ánh mắt giống như chó con chờ chủ nhân khen thưởng, tay vươn vào quần áo đặt trên bụng cậu, trêu chọc: “Ông xã dũng mãnh như thế, có phải em nên sớm sinh một đứa trẻ một chút cho anh hay không?”

Kiều Tuyên dùng hông cọ cọ phía dưới của anh, ngón tay bắt đầu linh hoạt cởi nút áo sơ mi của Đường Nham, vẻ mặt vội vã, “Muốn! Em muốn sinh con cho anh!”

Đường Nham thuận theo động tác của Kiều Tuyên, tay ở sau lưng dọc theo đường thắt lưng vói vào trong quần cậu, trực tiếp đặt lên hông cậu, nắn bóp hai khối mềm mại.

Bầu không khí càng ngày càng nóng, hai người đều đã động tình.

Bỗng nhiên, điện thoại trên bàn vang lên.

Thư ký gọi vào điện thoại nội bộ, vừa nghĩ cũng biết là ai, dù sao Đường Mục to gan đến đâu cũng không dám vô duyên vô cớ chạy đến cửa phòng làm việc của anh ngang nhiên cầu kết thư ký của anh.

“Đừng để ý tới hắn, chúng ta chơi sinh đứa bé một chút!” Dáng vẻ Kiều Tuyên như người cha sắc quỷ, tay đã cởi dây lưng của Đường Nham chui vào.

Hô hấp Đường Nham căng thẳng, liếc mắt nhìn điện thoại vang lên không ngừng, lại nhìn tiểu xấu xa đang ngồi trên người anh không nhin nổi, trong mắt lóe lên ánh sáng, bắt tay Kiều Tuyên lại, đè nén thanh âm, nói: “Ngoan, trước đừng quậy.”

Kiều Tuyên rất bất mãn, quần cũng đã cởi rồi mà anh còn bắt em dừng lại!

“Đừng để ý tới hắn! Đừng để ý tới hắn! Đừng để ý tới hắn!”

“Ngoan, nói không chừng thật sự có chuyện.” Đường Nham ôm Kiều Tuyên đứng dậy, đi tới ghế phía sau bàn làm việc ngồi xuống, động tác trên tay cũng không ngừng lại, không ngừng nắn bóp hông Kiều Tuyên, thậm chí cố ý vô tình xẹt qua miệng huyết phía sau.

“A...” Kiều Tuyên mềm nhũn trên người anh, đầu ngón tay móc lấy một viên đậu đỏ trước ngực anh, lè lưỡi liếm một cái, mở miệng ngậm.

Hô hấp Đường Nham căng thẳng một cái, đè gáy Kiều Tuyên vào trong ngực, hít sâu mấy lần, cuối cùng cũng điều chỉnh tốt trạng thái.

Điện thoại lại lần nữa vang lên ngắt ngang.

“Ngoan, một chút nữa thỏa mãn em.” Đường Nham đẩy đầu Kiều Tuyên ra, nắm lấy cằm cậu ma sát bờ môi đỏ thắm của cậu, sau đó bắt đầu cởi nút áo sơ mi bị Kiều Tuyên cởi ra trong ánh mắt ai oán của cậu.

Một tay nhận điện thoại, tay kia còn đùa bỡn phía sau Kiều Tuyên, thậm chí muốn vói vào.

“Chuyện gì?”

“Boss, là ngài Đường tìm anh.”

Đường Nham đã sớm đoán được, cũng không kinh ngạc.

“Ừm...” Sắc mặt Kiều Tuyên ửng hồng, trong mắt rưng rưng nước, hiển nhiên là động tình, bắt được cái tay đang làm loạn trong cơ thể cậu của Đường Nham, ai oán mà nhìn anh.

Đùa cậu rồi, tâm trạng Đường Nham rất tốt, trong điện thoại lại truyền tới thư ký hỏi, “Boss, hiện tại ngài Đường có tiện vào không?”

Đường Nham thấy Kiều Tuyên cong môi xuống, còi báo động của Kiều Tuyên vang lên mãnh liệt, quả nhiên, một giây tiếp theo nghe thấy Đường Nham nói với điện thoại: “Để hắn vào đi.”

“Anh!” Kiều Tuyên tức giận trừng anh, một giây trước khi Đường Mục đẩy cửa bước vào nhanh chóng nhảy xuống từ trên người Đường Nham, ngồi xổm dưới bàn làm việc của Đường Nham, lại ngẩng đầu hung hăng trừng mắt nhìn anh.

Khốn nạn, nhất định là anh cố ý! Lột quần của ông ra, làm hoa cúc nở, dục vọng trời dậy, còn cố ý để hắn tiến vào!

Đường Nham khiêu mi với cậu, lần nữa ngẩng đầu nhìn về phía Đường Mục tiến vào đã thay đổi sắc mặt.

Đường Mục đi vào chỉ thấy một mình Đường Nham vẫn nhìn xung quanh một chút, ánh mắt ngừng lại trên cửa phòng riêng hai giây,

“Anh, công việc bận rộn nhiều việc không?”

Về mặt Đường Mục nhiệt tình, điệu bộ hai người thật sự là anh em ruột thân thiết, ngược lại về mặt Đường Nham lại đậm nhạt.

Đường Nham chỉ thân thiện ừ một tiếng với hắn, thản nhiên mở miệng: “Chuyện gì?”

Dường như Đường Mục không phát hiện thờ ơ trên mặt anh, cười xán lạn như cũ, “Là ba, đã rất lâu rồi anh không gặp ba, ba nói nhớ anh, bảo em đến hỏi anh thử xem hai ngày này có rảnh không, về nhà ăn bữa cơm.”

Đường Nham gật đầu một tới, “À.” Xem như là đồng ý rồi.

Kiều Tuyên phía dưới mặc kệ, dám đồng ý về ăn cơm với hẳn? Vậy em thì sao bây giờ? Về nhà ăn cơm! Hai người bọn họ mới là một nhà! Khốn nạn, dám để cậu ăn một mình!

Kiều Tuyên dưới mặt bàn chuyển động, tách hai chân của Đường Nham ra, chuyển đến giữa hai chân của anh, tại quần đã nửa cởi của anh, dùng sức ấn xuống một cục gỗ lên lộ ra một cái, có chút đắc ý cảm thấy hô hấp Đường Nham hơi dừng lại.

Đường Nham cúi đầu liếc mắt nhìn cậu, lại nhìn về phía Đường Mục, "Có chuyện gì nữa?" Nghiêm mặt, tay dưới bàn bắt cái tay làm loạn của Kiều Tuyên lại nhét vào quần lót, để cho vật nhỏ cảm nhận được anh động tình.

Kiều Tuyên trực tiếp cởi quần lót của anh, cầm luôn tiểu Đường Nham lập tức nảy ra, giữa đầu còn có thể thấy cái cảm nghiêm túc đang hoang của Đường Nham, ai ngờ được rằng đại boss của Đường thị, dưới mặt bàn cũng dâm loạn không kìm chế được chứ?

Khóe miệng Kiều Tuyên cười toét đến sáng lạn, Đường Nham như vậy chỉ có mình cậu nhìn thấy, khuôn mặt dán lên tiểu Đường Nham cọ xát, bắt đầu lấy tay giúp anh tuốt bên ngoài.

Trong lòng Đường Nham rất hưởng thụ, vẻ mặt lại không có biểu cảm gì, đã sống lâu trên thương trường rồi, anh đã sớm am hiểu làm sao không chế được nét mặt.

Đường Mục vẫn chưa chịu đi, nghe thấy Đường Nham hỏi hẳn còn chuyện gì, dừng lại vài giây mới nói: "Ba nói anh cũng đưa cậu Kiều về." Đối mặt với ánh mắt không vui của Đường Nham lại vội vàng nói: "Quan hệ của anh với cậu Kiều cũng không giấu giếm chút nào, nhân viên công ty đều đang bàn tán, khi chú Từ nói chuyện phiếm với ba đã nói, ba biết được. Ba có hơi không vui, chẳng qua anh yên tâm, ba làm nghề thuật, lại ở nước ngoài nhiều năm như vậy, hơn nữa em và mẹ em đã khuyên nhủ, ba đã nghĩ thoáng hơn, vậy nên mới muốn anh đưa Kiều Tuyên về nhà ăn, cũng để cho bọn họ gặp mặt một chút."

Đường Nham híp mắt, trong đầu phân tích lời nói của Đường Mục, Đường Thế Thành có thật sự chấp nhận Kiều Tuyên hay không thì anh không biết, cả nhà nhất định không bình yên. Lời này của Đường Mục không chỉ thông báo anh về ăn cơm, mà còn có chút ý cảnh cáo như vậy. Chú Từ trong miệng Đường Mục là một trong những sếp lớn của công ty, cũng là con trai của ông Từ đã cùng sáng lập công ty với ông Đường năm đó, ở công ty coi như có địa vị nhất định. Đường Mục ở đây nhắc tới Đường Thế Thành và ông ta có quan hệ thân thiết, có ý gì, không cần nói cũng biết.

Kiều Tuyên cảm nhận được Đường Nham không vui, giữa đầu thấy anh mím môi và cảm cương cứng, cậu căn bản không nghe thấy Đường Mục nói gì, nhưng không cản trở cậu càng chán ghét Đường Mục sâu sắc hơn một chút. Khiến Đường Nham không vui, đều không phải là thứ tốt lành gì!

Tay nắm tiểu Đường Nham chặt một chút, khiến Đường Nham nhìn xuống.

Đối diện với gương mặt phồng lên và ánh mắt bất mãn của Kiều Tuyên.

Không được phân tâm!!!

Gương mặt Đường Nham không thay đổi gì, nhưng trong mắt lại tăng thêm chút ý cười, đương nhiên phần ý cười này Đường Mục không có duyên nhìn thấy.

“Tôi biết rồi. Không có chuyện gì thì cậu...” Đường Nham vốn muốn để hắn rời khỏi, bỗng nhiên nghĩ đến gì đó, giọng nói chuyển một cái: “Cậu cũng đã vào công ty hai tháng, công việc thế nào?”

Mà dưới mặt bàn, Đường Nham nắm cầm Kiều Tuyên, ngón tay ma sát vài cái trên môi cậu rồi vói vào trong miệng cậu, đùa giỡn đầu lưỡi của cậu, sau đó hơi hơi cử động người dưới, tiểu Đường Nham đặt bên mép Kiều Tuyên.

Kiều Tuyên ngẩng đầu liếc mắt trừng anh một cái, đối mặt với ánh mắt nhìn qua hài hước của Đường Nham, thậm chí đưa vào miệng cậu một cái.

Về mặt Đường Nham lãnh đạm hỏi tình huống làm việc của Đường Mục, tay dưới mặt bàn đặt lên đầu Kiều Tuyên, cũng không thúc giục, chỉ là nhẹ nhàng xoa từng cái.

Nếu như Kiều Tuyên chỉ mới thành tinh thành tiểu hồ ly thì Đường Nham chắc chắn là một con lão hồ ly đã thành tinh nghìn năm. Lão hồ ly ăn chay trong vài năm cũng không có nghĩa là nó sẽ không ăn mặn, chờ ném một chút mùi lần nữa sẽ đại phát thú tính, tiểu hồ ly không phải là đối thủ của lão hồ ly!

Kiều Tuyên buồn bực, Đường Nham chỉ từng xấu hổ một lần, sau đó cho dù cậu quyến rũ anh thế nào đi chăng nữa thì sẽ bị ăn đến sạch sành sanh. Cho ra kết luận là, da mặt của Đường Nham không dày bình thường!

Phiền muộn thì cứ phiền muộn nhưng Kiều Tuyên vẫn nắm tiểu Đường Nham, hôn trước một cái, thấy thẳng nhóc kia run lên vài cái gật đầu với cậu, lại hơi hài lòng ngâm vào.

Hô hấp Đường Nham nặng một chút, điều chỉnh tư thế, Kiều Tuyên quỳ trên mặt đất, cánh tay ôm thắt lưng của anh, đầu ghé vào giữa hai chân của anh phun ra nuốt vào từ trên xuống dưới.

Đường Nham không có hứng thú với công việc của Đường Mục đột nhiên nhắc tới chỉ là muốn đùa Kiều Tuyên, không ngờ rằng Kiều Tuyên căn bản không đặt người nhiều thêm trong phòng vào mắt, bảo dùng miệng liền dùng miệng, thỉnh thoảng trong mũi còn phát ra tiếng râm rì.

“Được rồi, cậu ra ngoài trước đi!!” Đột nhiên Đường Nham ngắt ngang lời nói của Đường Mục, đuỗi người.

Sắc mặt Đường Mục cứng lại một cái, vẫn đứng dậy: “Em đi trước đây, anh nhớ phải đưa cậu Kiều cùng về nhà ăn cơm.”

Khi đi tới cửa Đường Mục còn nhìn thoáng qua cửa phòng riêng, chỉ là hắn không biết người hắn muốn tìm vừa rồi đang ở cách chỗ hắn không xa.

Chờ cửa phòng làm việc đóng lại, Đường Nham mới buông tay đè Kiều Tuyên lại ra, nắm lấy cằm cậu nâng đầu cậu lên, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu nghen đến mức đỏ bừng hừ một tiếng, “Ngay trước mặt người khác rên rỉ mê người như vậy, còn không tuân thủ nữ tắc!”

Kiều Tuyên đang ra sức phun ra nuốt vào tiểu Đường Nham, bỗng nhiên bị bàn tay to sau đầu dùng sức đè lại, cả khuôn mặt bị đặt giữa hai chân của Đường Nham, cảm thấy bị đâm xuyên đến cổ họng.

Kiều Tuyên đỏ mắt trừng anh, “Anh lại đổ oan cho người khác!” Nước mắt liên tí tách chảy xuống.

Đường Nham càng hoảng sợ hơn, vội vàng kéo người lên ôm lên đùi, “Sao lại khóc? Đương nhiên là nói giỡn thôi! Ngoan, đừng khóc!”

Kiều Tuyên ôm cổ của anh, làm nũng: “Cổ họng đau!”

“Xin lỗi, đều là lỗi của anh! Hôn nhẹ bảo bối của anh!” Đường Nham mỗ hôn đôi môi vênh lên của cậu, “Anh sợ tiếng rên rỉ của em bị Đường Mục nghe thấy, tiểu bảo bối của anh, thanh âm chỉ có thể để anh nghe thấy! Ông xã hôn nhẹ, không đau, có được hay không?”

Kiều Tuyên bấu môi dán lên ngoài miệng Đường Nham, vẫn không quên lắc lắc chân, cọ cọ phía dưới của Đường Nham, cũng để cho Đường Nham biết phản ứng của cậu, “Muốn?”

“Ừa.”

Đường Nham ngậm môi Kiều Tuyên, một tay chặn lưng của cậu, tay kia cởi hết quần của cậu xuống. Tìm một tuýp thuốc bôi trơn từ trong ngăn kéo, nặn ra tay, mở rộng tiểu huyết phía sau cậu.

“Ừm... vào đi...”

Mở rộng gần như xong, Đường Nham nâng mông cậu lên, lại buông ra một chút.

“Ừ...”

Đường Nham thở hên hển, xoa xoa cái trán đầm mồ hôi của cậu, “Bảo bối, đi vào.”

“Di chuyển... muốn động...”

“Được!” Đường Nham cúi người hôn cậu, bắt đầu chuyển động có quy tắc trong cơ thể cậu.

18. Chương 16

Nếu nói Đường Thế Thành nhớ anh, Đường Nham tuyệt đối không tin tưởng, về phần nguyên nhân Đường Thế Thành tìm anh cũng không khó đoán, tuy Đường Mục vào công ty nhưng anh cũng chỉ sắp xếp cho hắn làm vị trí trợ lý, lúc đó Đường Thế Thành đã rất tức giận, bị anh dùng lý do thiếu kinh nghiệm, bắt đầu từ cơ bản làm lên, hiện tại xem ra bọn họ không ngồi yên.

Khi Đường Nham đến nhà bọn họ là tám giờ tối, anh cũng không phải tới ăn cơm, cũng không dự định ở lại bao lâu.

Kiều Tuyên đương nhiên đi theo Đường Nham, nhưng cũng không định theo anh vào, cậu không có một chút hảo cảm nào với ba người kia, thậm chí là chán ghét! Huống chi ông nói muốn gặp tôi thì tôi phải vội vàng đến để cho ông gặp à? Ông cho rằng ông là ai?

Kiều Tuyên hoàn toàn dính vào Đường Nham, khi Đường Nham đưa cậu ra ngoài cũng là lúc vừa ăn tối xong, tiêu cơm một chút.

Kiều Tuyên quần quít lấy Đường Nham vừa hôn vừa cọ, vừa cắn vừa liếm, làm như thể sinh ly tử biệt.

Đường Nham cảm thấy buồn cười, đề cậu tại chỗ ngồi cho một cái hôn nồng nàn mãnh liệt, bàn tay véo nhẹ mặt của cậu, mở mí mắt của cậu, “Ngoan, sẽ xuống sớm thôi.”

“Thời gian mười phút!” Kiều Tuyên ôm cổ anh không muốn buông tay.

“Được.” Đường Nham đồng ý, nhìn Kiều Tuyên còn làm dáng vẻ nhỏ bé ủy khuất đáng thương, trong lòng mềm thành một cục.

Kiều Tuyên càng ngày càng dính anh, cũng càng ngày càng biết làm nũng, cái loại quyến luyến cả thế giới chỉ có mình anh này thật khiến anh muốn nâng niu cậu trong lòng bàn tay, đây là bảo bối của anh, bảo bối duy nhất.

Chỗ ngồi trong xe chật hẹp không ngẩng đầu lên được, Đường Nham trực tiếp nằm úp sấp trên người cậu, dí má vào cậu cọ cọ, “Bảo bối.”

Kiều Tuyên bĩu môi, mắt to rất linh động, “Anh nhất định phải nhanh chóng quay về! Em sẽ nhớ anh!”

Lời âu yếm của người yêu, ngấy hơn nữa cũng chê ít.

“Ừa, chỉ mười phút, vừa đến mười phút anh sẽ trở lại.”

Kiều Tuyên trừng mắt, “Sao lại mười phút rồi anh mới về? Anh không thể về trước thời hạn một chút sao?”

“Được, anh sẽ về trước thời hạn, được chưa!” Đường Nham khẽ cười mỗ vài cái lên chóp mũi cậu.

Kiều Tuyên vươn đầu lưỡi liếm liếm môi cậu, lại đáng thương nói: “Trước thời hạn mười phút được không?”

“Em nói xem?” Đường Nham cười, học động tác của cậu liếm cậu, “Nếu không thì em cùng lên với anh đi?”

Kiều Tuyên bĩu môi, “Em ghét bọn họ.”

Đường Nham bắt đắc dĩ, “Ngoan, em chờ trong xe đó, nhanh thôi, chưa tới mười phút anh sẽ xuống ngay, sau đó chúng ta lập tức về nhà có được không?”

“Ừm.” Kiều Tuyên gật đầu, nhưng khi Đường Nham muốn đứng dậy lại ôm hông anh không muốn buông tay, “Anh còn chưa đi em đã nhớ anh rồi! Làm sao bây giờ!”

Đường Nham đối diện với cậu, thấy rõ ràng trong đôi mắt của Kiều Tuyên phản chiếu hình bóng của anh, chỉ có hình bóng của anh.

Nhéo cái miệng dẩu lên của cậu, Đường Nham chịu thua, “Anh gọi điện thoại được chưa!”

“Được!” Kiều Tuyên lại trở mặt giống như lật sách, nhào vào trong ngực anh, găm lung tung một trận lên mặt anh.

Đường Nham buồn cười xoa xoa đầu cậu, ôm người vào ngực, điều chỉnh vị trí ngồi một chút, cúi đầu mỗ ngoài miệng Kiều Tuyên một cái, “Không được phá đám!”

Cái tay đưa vào trong quần áo anh sờ lung tung của Kiều Tuyên dừng lại, suy nghĩ thêm một chút, xóc quần áo của anh lên chui vào, dấm từ trong cổ áo của Đường Nham chui đầu ra ngoài, ôm thắt lưng Đường Nham, dán lên mặt của Đường Nham, vẻ mặt đắc ý cười khanh khách, “Có giống cặp song sinh dính liền hay không!”

Đường Nham quả thật dở khóc dở cười, may mắn sau khi anh ăn cơm xong đã thay một bộ quần áo thường rộng thùng thình, cũng may mắn Kiều Tuyên gây, chẳng qua bộ quần áo này bị cậu kéo thành như vậy, có lẽ cũng không thể mặc lại lần hai!

Đường Nham một tay ôm lấy eo của Kiều Tuyên đang dán vào trong ngực anh, tay kia gọi điện thoại cho Đường Thế Thành.

Vì vậy không dám đưa Kiều Tuyên đi ăn cơm, biến thành ôm Kiều Tuyên gọi điện thoại, hơn nữa còn ở trước cửa nhà bọn họ, không biết nếu Đường Thế Thành biết được sẽ có vẻ mặt gì!

Ngược lại Kiều Tuyên rất vui vẻ, ghé lên trên vai Đường Nham vừa gặm vừa hôn, dáng vẻ thật sự là hận không thể mọc trên người Đường Nham! Trong mũi tất cả đều là mùi vị sữa tắm giống trên người cậu, nhà của bọn họ, ngôi nhà chỉ có hai người bọn họ!

Giọng Đường Thế Thành nghe điện thoại không tốt, Đường Nham cũng không quan tâm. Đường Thế Thành muốn quyền lợi ở công ty, gã muốn dần xếp ổn thỏa, hoặc là hai bên không dính dáng gì đến nhau. Theo như nhu cầu, cũng không cần quanh co lòng vòng, cha con bọn họ đến loại tình trạng này cũng gần không có gì khác người xa lạ nữa rồi, còn về Đường Mục và người mẹ kia, đối với Đường Nham mà nói ngay cả người xa lạ cũng không phải.

Đường Nham vừa xoa thịt non bên eo Kiều Tuyên, vừa nói chuyện điện thoại với Đường Thế Thành, nội dung cũng rất trực tiếp.

Đường Thế Thành chê anh cho Đường Mục chức vị nhỏ, vậy anh liền cho anh một vị trí lớn, tổng giám đốc đủ chưa?

Khi Đường Thế Thành nghe thấy Đường Nham muốn cho Đường Mục tiếp nhận vị trí tổng giám đốc của công ty chi nhánh ở tỉnh Q vốn mất hứng, tuy tăng chức vị, quyền lợi lớn, nhưng cách xa tổng công ty ở thành phố Z.

Đường Nham nói, chỉ cần Đường Mục đến tỉnh Q, tất cả năm công ty chi nhánh ở tỉnh Q đều do hắn phụ trách, không bị tổng công ty khống chế. Năm công ty chi nhánh này có thể nói là hoàn toàn đưa cho Đường Mục rồi.

Nghĩ đến đó, Đường Thế Thành bên kia lại có chút do dự.

Đường Nham lại hứa hẹn, nếu như Đường Mục có thể kinh doanh tốt năm công ty chi nhánh, đạt được mục tiêu của anh, đến lúc đó nếu như hắn muốn trở về tổng công ty, vị trí phó tổng giám đốc chính là của hắn.

Lần này, Đường Thế Thành bên kia lại rất sáng khoái đồng ý, dứt khoát cúp điện thoại, một chút cũng không nhìn ra ý tứ nhớ Đường Nham.

Đường Nham chưa từng nhận được tình cha từ trên người gã, cũng không chờ mong gì về gã, vậy nên sẽ không thất vọng.

Nhưng Kiều Tuyên lại rất không vui, bọn họ đã thành thê này rồi, ngay cả giả bộ cũng không giả bộ một chút, sao Đường Nham vẫn đưa cho Đường Mục năm công ty?

“Lỡ như Đường Mục thật sự quản lý rất tốt, anh thật sự để cho hắn làm phó tổng giám đốc hả?”

Đường Nham ôm cậu, véo thắt lưng cậu một cái, “Em nói xem?”

Kiều Tuyên cọ cọ trong ngực anh, “Anh lừa hấn hả?”

“Nói lừa gạt thì khó nghe quá, thật sự cho Đường Mục năm công ty, nếu như hấn thỏa mãn, ngoan ngoãn ở lại tỉnh Q, năm công ty đủ nuôi sống cả nhà bọn họ. Nếu như hấn không biết đủ,” Đường Nham nâng hông Kiều Tuyên lên, mỗ lên môi cậu một cái, “Nếu hấn không biết đủ, vẫn nghĩ đến thứ không thuộc về hấn, vậy phải xem hấn có bản lĩnh hay không rồi.”

“Anh muốn để bọn họ rời khỏi thành phố Z đúng không!” Kiều Tuyên bỗng nhiên hiểu ra.

Đường Nham cười, dán lên trán của cậu, “Không phải em không muốn nhìn thấy bọn họ sao?”

Kiều Tuyên nhếch miệng, mắt lóe sáng lấp lánh, ôm cổ Đường Nham đưa môi lên, nhiệt tình muốn hiến thân.

Đương nhiên Đường Nham sẽ không từ chối, xe vốn đỗ ven đường, tắt đèn xe, chỉ còn ánh sáng sót lại của đèn đường rải xuống.

Xe rung động một trận, tình cảm mãnh liệt trong xe mạnh mẽ dữ dội bắn ra bốn phía.

Sau khi kết thúc Kiều Tuyên mềm nhũn nép vào trong lòng Đường Nham, ngực hai người kề nhau, hô hấp nặng nề đồng bộ với nhau, ngay cả nhịp điệu của giống nhau.

Đường Nham ôm Kiều Tuyên, nắm cầm cậu ngậm đôi môi mềm mại, nụ hôn này không kịch liệt, nhưng lâu dài, dịu dàng tỉ mỉ, dai dẳng sâu sắc thuộc về người yêu, không nở buông ra.

Bàn tay lướt qua mỗi một chỗ trên người Kiều Tuyên, chân của cậu, bụng của cậu, cánh tay của cậu, cổ của cậu, mặt của cậu... Mỗi một tác da thịt đều in lại dấu vết của anh.

“Ừm...” Kiều Tuyên ngâm nhẹ như lông chim, mềm mại nhưng mài mòn đáy lòng Đường Nham.

Qua rất lâu, hai đôi môi mới cam lòng xa nhau.

Kiều Tuyên ghé lên trên vai Đường Nham, khuôn mặt cọ cọ trong cổ của anh, thấp giọng mở miệng trong không gian nhỏ hẹp mà tối tăm này: “Em yêu anh.”

Đường Nham cười, xoa tóc của cậu, “Anh yêu em, bảo bối.”

Hai người lẩn qua lẩn lại như vậy, thời gian đã không còn sớm, khi Đường Nham đang mở hôn lễ tại Kiều Tuyên thì dư quang lách qua thấy một chiếc xe từ khu nhà bọn Đường Thế Thành lái ra, sắc mặt của Đường Nham trở nên khó coi, nhìn chăm chăm đến khi chiếc xe kia đi xa mới thu hồi ánh mắt.

Anh chưa từng nghĩ, người anh tín nhiệm nhất vậy mà lại phản bội anh!

“Chúng ta về nhà đi.” Kiều Tuyên hôn cầm anh một cái, cọ cọ cổ anh nói.

Đường Nham thu hồi lạnh lùng nghiêm nghị trên mặt, biến thành ý cười, hôn lên môi Kiều Tuyên một cái, “Được, chúng ta về nhà.”

Trên thương trường không có bạn bè vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh hằng, điều ấy ông Đường đã sớm dạy Đường Nham, Đường Nham cũng đã sớm hiểu rõ. Phản bội không tồn tại, chỉ là theo đuổi lợi ích, không trách được ai.

Phản bội này khiến Đường Nham ngạc nhiên, anh gần như có thể nói là hoàn toàn tin tưởng người kia, nhưng cũng chỉ là gần như. Ngoại trừ Kiều Tuyên, không ai có thể khiến anh có chấp niệm lớn như vậy nữa, chẳng qua là bỏ xuống, khi thấy người kia quen thuộc gần gũi với Đường Mục, tình hữu nghị từng có cũng đã bị Đường Nham buông bỏ.

Kiều Tuyên hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra, vui trong lòng Đường Nham mặc cho Đường Nham mặc lại từng món quần áo vừa cời lúc nãy cho cậu.

“Dáng vẻ này của anh thật giống mẹ em! Khi em còn nhỏ mẹ cũng mặc quần áo cho em như thế.” Kiều Tuyên nhìn Đường Nham cười xấu xa, liếm một cái lên đầu đỏ trên ngực anh, “Đáng tiếc ở đây của anh không có sữa.”

Đường Nham khiêu mi, cầm lấy cái chân vói vào trong quần của anh, khi nhấc lên ấn xuống chỗ phía sau vừa rồi đã dùng qua của cậu một cái, “Rất giống, mẹ của em đút em ăn no miệng trước, anh phụ trách đút cái miệng nhỏ nhắn phía sau của em ăn no.”

Kiều Tuyên run một cái, “Đừng... Đừng đùa, sắp chảy ra rồi!”

“Không cho phép chảy ra! Để lại trong bụng em mới có thể sinh con cho anh, nếu trước khi về nhà để chảy ra sẽ đánh mông em!” Đường Nham đặt cậu ngồi bên ghế phụ, thắt dây an toàn cho cậu rồi mới bắt đầu sửa sang lại quần áo của mình.

“Anh nhanh một chút đi, con của anh sắp ra rồi!”

Lúc bọn họ về nhà đã gần mười một giờ, Kiều Tuyên vừa mới xuống xe đi một bước, khuôn mặt liền khóc đua tay về phía Đường Nham, “Ra... ra rồi!”

Đường Nham cười bước tới, ôm ngang lấy cậu, đi vào nhà.

19. Chương 17

Không tới mấy ngày sau, Đường Mục liền đến tỉnh Q, Đường Thế Thành và mẹ hắn không đi theo.

Thật ra Đường Nham cũng không trông chờ lần này cả nhà đều đi hết, chẳng qua tốt nhất là bọn họ có chút tự hiểu lấy mình.

Ngoài dự đoán của mọi người trong công ty là, nửa tháng sau, Dương Chứng lấy lý do giúp đỡ Đường Mục cũng bị phái đến tỉnh Q.

Dương Chứng là ai? Giám đốc điều hành, người mà khi Đường Nham ra nước ngoài du học đã kết bạn, quen biết gần mười năm, Đường Nham tin nhiệm Dương Chứng cả công ty đều rõ như ban ngày, ngay cả khi Đường Nham không có ở đây, công ty nhất định giao cho Dương Chứng.

Mặc dù Đường Nham thật sự muốn giúp Đường Mục đứng vững ở tỉnh Q, phái Dương Chứng đi cũng là dùng dao giết trâu mổ gà.

Không thể không nói, người sống lâu trong thương trường, phỏng đoán trong lòng người đều rất mạnh, trong bàn luận âm ỉ của nhân viên, người giật mình nhất vẫn là bản thân Dương Chứng.

Khi Dương Chứng nhận được thông báo thì trong lòng hồi hộp một cái, lại giả vờ bình tĩnh đến phòng làm việc của Đường Nham.

Đường Nham đang gọi điện thoại, thấy Dương Chứng đi vào cũng không ngạc nhiên, nở nụ cười như cũ, chỉ chỉ cái ghế đối diện, ý bảo hắn chờ một chút.

Dương Chứng ngồi đối diện Đường Nham, trên mặt lộ vẻ tươi cười, nhưng trong lòng cũng không bình tĩnh, hắn không biết Đường Nham đã phát hiện gì rồi, hay thật sự chỉ đơn thuần phái hắn đến tỉnh Q.

Chắc Đường Nham đang nói về hợp đồng, khoe miệng anh hơi cong, trong ánh mắt lộ ra cơ trí, trầm ổn bình tĩnh, trong lời nói lại tự tin ngạo nghễ, giống như đã dự liệu từ trước. Mắt híp lại, anh giống như một vị vua, đốt ngón tay thon dài từ tốn gõ lên bàn có tiết tấu, lại giống như gõ vào lòng Dương Chứng, khiến hắn có dự cảm xấu.

Đường Nham cúp điện thoại, nhìn về phía Dương Chứng đứng ngồi không yên, trong mắt chợt lóe lên lạnh giá.

“Tôi rồi à, vụ kiện của Toàn Dương thế nào rồi?” Đường Nham cười hỏi, hoàn toàn không nhìn ra khác thường.

“Sắp phải kết thúc rồi, hai ngày nữa sẽ xong.” Dương Chứng trả lời, dừng một chút, lại hỏi: “Chuyện đến tỉnh Q sao không nghe cậu nhắc đến, đột nhiên nhận được thông báo nhân sự tớ còn tưởng là nhầm, Đường Nham không phải là cậu chọc tớ chứ!” Dương Chứng giả vờ bình tĩnh cười trêu ghẹo.

“Mới vừa đưa ra quyết định,” Đường Nham tựa trên ghế xoay, cong môi nhìn Dương Chứng, ngược lại cũng không có gì khác thường, anh luôn luôn tự phụ, nhưng hóa ra cũng có lúc anh không hiểu người khác rõ ràng. Nếu như không phải đêm hôm đó thấy xe Dương Chứng từ trong căn hộ của Đường Mục lái ra, sáng vẻ hai người thân thiết, anh vẫn không biết quan hệ hai người này thân thiết như vậy từ lúc nào.

Vốn muốn để người khác kiểm tra một chút, sau đó lại không giải quyết được gì, giữa anh và Đường Mục như thế nào, người khác không biết, nhưng Dương Chứng lại rõ ràng, cho dù là nguyên nhân gì, phản bội chính là phản bội, anh chỉ nhìn kết quả, những cái khác không quan trọng.

“Cậu cũng biết quan hệ của tớ và Đường Mục, hẳn vẫn nghĩ đến Đường thị, để hẳn tớ tỉnh Q tớ cũng không yên tâm, phái cậu đi bề ngoài là giúp hẳn, trên thực tế cũng gần như là giám thị hẳn. Cậu đi trông hẳn thay tớ, khiến hẳn đứng vững ở đó, cũng nhìn hành động tiếp theo của hẳn. Nếu hẳn an phận thủ thường thì không sao, nếu không, đương nhiên tớ sẽ không khách sáo với hẳn. Tớ biết phái cậu đi là có chút lãng phí nhân tài, nhưng tớ cũng chỉ có thể tin tưởng cậu thôi! Ai bảo cậu là anh em của tớ, cậu không thể không giúp tớ chứ!” Đường Nham cười nhìn hẳn.

Đường Nham đã nói như vậy rồi, Dương Chứng còn có thể nói gì được? Tuy Đường Nham nói rất có lý, nhưng hẳn vẫn cảm thấy có chút bất an, cười gượng: “Vây cũng không nên vội vã như vậy chứ, trong tay tớ còn có vài vụ kiện.”

“Bây giờ Đường Mục vừa đi, không đủ sức có hành động gì lớn, lúc này cậu đi cũng có thể tạo mối quan hệ tốt với hẳn trước. Những chuyện khác cậu không cần lo lắng, tớ sẽ để Lý Văn Tân tiếp nhận vụ kiện. Cũng không bao lâu đâu, tối đa nửa năm, đến lúc đó nếu hẳn an phận rồi, cậu sẽ quay lại, vị trí tổng giám đốc vẫn là của cậu.”

Dương Chứng đúng là nhị bá thủ*, nhưng boss đã lên tiếng, cho dù có không cam tâm nữa cũng không thể không làm. (*người nắm quyền thứ hai trong công ty, chỉ đứng sau Đường Nham)

Ba ngày sau Dương Chứng đến tỉnh Q.

Nếu như ban đầu Dương Chứng còn ôm tâm lý may mắn, Đường Nham không biết chuyện của hẳn và Đường Mục, sau khi hẳn đi chưa đến vài ngày thì thông qua mạng lưới giao thiệp ở công ty biết được thư ký của Đường Nham đã bị thay đổi, Dương Chứng tin chắc, nhất định Đường Nham đã phát hiện gì rồi.

Hẳn và Đường Mục, có lẽ là không trở về được.

Sau khi Kiều Tuyên biết thì nhào tới trên người Đường Nham, bóp mũi anh buồn bực: “Anh biết gạt người khi nào vậy!”

Đường Nham bắt tay cậu lại hôn một cái, vô tội nói: “Rõ ràng là bọn họ gạt anh trước, anh mới là người bị hại.”

Kiều Tuyên không có bạn bè, không biết mùi vị bị bạn bè phản bội, vậy nên cũng không thể an ủi anh.

Trên thực tế, Đường Nham cũng không cần an ủi. Nói không có cảm giác gì về việc Dương Chứng phản bội là không thể, dù sao nhiều năm như vậy, uống rượu với nhau, làm việc với nhau, năm đó còn cùng giành một nữ sinh, thậm chí khi theo đuổi Kiều Tuyên cũng là Dương Chứng “bày mưu tính kế”, bây giờ lại đến tình trạng này, cũng có thất vọng mất mát. Nhưng dù sao Đường Nham cũng là người trưởng thành, ngoại trừ sẽ mất lý trí trên người Kiều Tuyên, anh đều có thể duy trì lý trí với những người khác.

Tiền tài, quyền lợi, địa vị... Đường Nham không biết vì sao Dương Chứng lại chọn đứng bên cạnh với Đường Mục, anh tự nhận bản thân đối xử với Dương Chứng không tệ, bây giờ chẳng qua cũng chỉ thấy rõ một người không đáng để kết bạn, không tính là tổn thất với anh.

Theo quan điểm của Kiều Tuyên, Đường Nham đơn giản là nhân từ với Đường Mục và Dương Chứng, khi biết Dương Chứng phản bội cuối cùng cậu cũng nghĩ thông suốt, đời trước Đường Nham chết có thể là do hai người kia gây ra, cậu còn đang suy nghĩ, Đường Nham không thể không phòng bị Đường Mục, mặc dù có hấn cản trở nhưng cũng không đến tình trạng mất mạng. Nhưng Dương Chứng thì không giống vậy, đời trước rất nhiều thời gian Đường Nham đều bởi vì cậu dày vò mù quáng nên không thể không ở nhà với cậu, công ty cũng giao vào trong tay Dương Chứng, sao anh lại nghĩ đến chuyện Dương Chứng đã phản bội được? Những chuyện sau này liền có thể giải thích.

Hiện tại Đường Nham đã biết bọn họ phản bội, nhưng cũng không có hành động gì lớn, ngược lại đưa cho Đường Mục mấy công ty, đơn giản là ngu xuẩn! Kẻ dằn dặt!

Kiều Tuyên tức giận cắn cắn Đường Nham, vừa cắn vừa mắng.

Đường Nham cưng chiều vuốt tóc của cậu, cũng không phản bác. Đối với Đường Mục và Dương Chứng, thật ra anh có suy nghĩ của bản thân, anh không biết chuyện đời trước, mà đời này bọn họ vẫn chưa gây ra thương tổn thật sự đối với anh và Đường thị, anh đã đưa ra cảnh cáo với Dương Chứng. Anh ngược lại không phải người nhân từ, chỉ là người không phạm ta ta không phạm người, người không quan trọng, anh lười dây dưa. Nhưng nếu người phạm ta, vậy thì không thể thuận theo bọn họ rồi.

Lại nói tiếp, Đường Nham cũng không phải một người tốt, trêu chọc anh, khi trừng trị người đó anh cũng sẽ không để ý có phải là chính nhân quân tử hay không.

20. Chương 18

Dương Chứng cảm phần đập phòng làm việc thế nào, Đường Mục luồng cuống gọi điện thoại cho Đường Thế Thành ra sao, còn Đường Thế Thành tức giận như nào, những chuyện này Đường Nham không biết, cũng không muốn biết.

Cũng không chỉ có mấy người bọn họ rời khỏi công ty, đây là một lần loại trừ, nếu Dương Chứng đã theo Đường Mục, Đường Nham cũng sẽ không ngu xuẩn mà cho rằng bên dưới hắn không có ai.

Đường Nham là vua của công ty này, anh nắm giữ tất cả quyền lợi trong công ty, trước kia vị vua trẻ dùng thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn sửa trị, thói nát không có chỗ che giấu, người dối trá gian xảo lên án anh tàn bạo, nhưng trong mắt kẻ độc tài không có thương hại.

Trong một tháng, Đường thị đã đổi gần hơn ba mươi giám đốc điều hành, người người trong công ty cảm thấy bất an, luôn luôn trong tư thế mưa gió sắp tới.

Cũng không phải là không có người xuất hiện ngăn lại, thậm chí ngay cả ông cụ từng cùng nhau dốc sức làm việc với ông Đường cũng ra mặt, nhưng cuối cùng hoặc là về mặt tức giận, hoặc là về mặt suy nghĩ sâu xa, hoặc là trong miệng nỉ non “già rồi, già rồi” đi ra từ phòng làm việc của Đường Nham, lắc đầu bỏ đi.

Đường như Đường Nham đã ra quyết định gì đó, về phần “chú Từ” trong miệng của Đường Mục, tạm thời còn chưa phải là thời điểm động đến ông ta.

Năng lực của Dương Chứng quả nhiên không tệ, từ sau khi hắn rời đi có thể dễ dàng nhận ra Đường Nham bận rộn thế nào.

Kiều Tuyên không có việc gì làm tiếp nhận vị trí trợ lý của Đường Nham — trợ lý sinh hoạt, bưng trà rót nước pha cà phê, nắn vai bóp chân làm ấm ổ chăn, thậm chí hôm nào đó còn dùng điện thoại di động đặt thức ăn bên ngoài cho hai người. Đây là lần đầu tiên trong mấy tháng qua sau khi cậu trùng sinh nói chuyện với người khác ngoại trừ Đường Nham, mặc dù chỉ là thông qua điện thoại di động.

Lúc thấy Kiều Tuyên giống như hiền vật quý đưa thức ăn bên ngoài cho anh Đường Nham còn kinh ngạc một chút, sau đó đặt tài liệu trong tay xuống ôm người vào lòng khen thưởng một phen thật trịnh trọng, Kiều Tuyên nhận được phần thưởng đỏ miệng cọ cọ trong lòng Đường Nham, ngược cảm ý bảo Đường Nham lấy tôm trong hộp đút vào miệng cậu.

Đường Nham cười, đương nhiên phải hầu hạ tiểu tổ tông thật tốt. Sờ sờ lỗ tai bị tóc che khuất của Kiều Tuyên, trong lòng áy náy, trong khoảng thời gian này công ty quá bận rộn, có đôi khi không thể chú ý Kiều Tuyên được, cậu cũng không làm ấm ỉ, ngược lại luôn là Kiều Tuyên ở bên cạnh anh im lặng với anh.

Cái đầu mỗ lên đỉnh tai Kiều Tuyên một cái, “Tóc dài rồi, ăn xong anh cắt cho em.”

Kiều Tuyên quay đầu nghi ngờ nhìn anh một cái, “Không được! Nhất định anh sẽ cắt em xấu xí!”

“Không đâu, khi anh học đại học ở nước ngoài thường tự mình cắt. Em phải tin tưởng anh, anh nhất định giúp em cắt một kiểu tóc hoàng tử!” Đường Nham nói.

Kiều Tuyên dường như không tin.

Sự thật chứng minh có đôi khi lời nói của Đường Nham thật sự không thể tin được, một giờ sau trong phòng riêng trong phòng làm việc truyền ra tiếng gào của Kiều Tuyên đầu tiên, sau đó là tiếng Đường Nham kêu thảm thiết.

“Đường Nham, tên khốn nạn! Anh dền tóc cho ông!” Kiều Tuyên ngồi trên người Đường Nham nghiến răng nghiến lợi, cuối cùng trực tiếp cắn một miếng lên cổ anh.

Đường Nham hít một hơi, xoay người đè người dưới thân thể, vuốt tóc của cậu, nhìn kiệt tác của mình ho khan một tiếng, vô lương tâm nói: “Anh thấy rất đẹp mắt.”

“Anh cút đi! Anh thấy hoàng tử nào trên đầu có ổ gà hả? Ông muốn cắn chết anh!” Kiều Tuyên rống giận.

Đường Nham cúi người, ngăn chặn cái miệng âm ỉ của cậu, Kiều Tuyên giãy dụa mấy cái không giãy ra, tròng mắt liếc anh một cái, cơ thể mềm nhũn ra trong võ vè của Đường Nham.

“Ừm...”

Đường Nham vừa hôn môi, vừa ôm Kiều Tuyên ngã xuống giường, cởi giầy của hai người, lần mò cởi nút áo vốn chính anh tự cài lúc sáng trên người Kiều Tuyên ra.

Không khí xung quanh nóng lên, sau đó là một trận rên rỉ.

Sau đó, Kiều Tuyên mềm nhũn dán lên trên người Đường Nham, bỗng nhiên nhớ lại chuyện tóc tai, kéo một nhúm tóc của Đường Nham, bĩu môi: “Em cũng cắt tóc cho anh!”

Đường Nham bắt tay cậu lại, từ trên tóc chuyển lên ngực, cầm đầu ngón tay của cậu ngấm ngứa, nói thẳng: “Không được.”

“Không công bằng! Anh đã cắt tóc em thành kẻ điên rồi! Em cũng phải cắt cho anh!”

Ngăn chặn Kiều Tuyên bạo động, khê cắn lên cái môi dẫu lên đến có thể treo được một chai nước của cậu, Đường Nham thở dài, lắc đầu, rất không tử tế nói: “Không được, ngày mai anh còn phải gặp khách hàng.”

“Anh khốn nạn! Anh phải gặp người, ông không muốn gặp anh nữa! A –! Khốn nạn — ưm — quá — sâu quá!”

“Bảo bối ngoan, em chỉ cần gặp anh là được.” Người dưới nặng nề thúc, Kiều Tuyên dạng chân trên người anh ưm một tiếng, tiếng kêu la trong miệng biến thành rên rỉ vụn vặt, không còn sức lực cắt tóc cho anh nữa.

Sau đó lúc tỉnh táo lại cậu hỏi Đường Nham thật sự có từng cắt tóc mình quá lố chưa, Đường Nham trả lời: “Có một khoảng thời gian anh chơi rock*.” (*theo như bạn DenizC comment bên dưới thì có thể vì anh chơi rock nên là... mọi người cũng hiểu dân rock thường để đầu tóc kiểu gì rồi đó)

“Đường Nham! Em xx đại gia anh!”

“Fuck you.”

Đường Nham bị nghiêm phạt là sáng trưa tối phải nói với mỗi bên cái đầu ỏ gà của Kiều Tuyên hai mươi lần “Tôi yêu Kiều Tuyên, Kiều Tuyên đẹp trai nhất thế giới.”

Nói một câu, mở ngoài miệng Kiều Tuyên một cái, thấy đáng vẻ cậu híp đôi mắt nhỏ dắc ý, Đường Nham cong môi, những lời này đối với anh mà nói không có chút nào khó, bởi vì đây vốn là lời muốn nói trong lòng anh.

21. Chương 19

Lúc Đường Nham bận rộn, Kiều Tuyên liền xem ti vi, lên mạng, cuối cùng thích mua đồ online, dùng danh nghĩa của Đường Nham mua rất nhiều thứ linh tinh.

Mỗi ngày thư ký vừa nhậm chức đều phải vội vàng nhận chuyển phát nhanh thay boss, nhiều khi một ngày có thể có mười mấy cái, cũng không phải là thứ gì lớn, ly, dép, khăn mặt, thái quá cũng có thần khí mặt gầy, tóc giả... gì đó. Đường Nham cảm thấy ánh mắt của thư ký nhìn mình hơi khác thường, giống như — nhìn trên đầu anh làm gì đó...

Sau khi tóc của Kiều Tuyên bị Đường Nham cắt hỏng thì cậu mua rất nhiều nón trên web, nón có vành, bảo vệ đầu, thay đổi hóa trang đầu mình đa dạng.

Vì khách hàng rất không hài lòng với tay nghề của Đường Nham của salon Kiều Tuyên, quản lý Kiều Tuyên cuối cùng cũng tiến hành khiếu nại, salon làm tóc của Đường Nham không thể không cắt đứt bồi thường, cũng bị quản lý Kiều Tuyên ra lệnh cưỡng chế trùng tu tay nghề, nếu không sẽ bị sa thải. (cái đoạn này đại loại là hai người này bày trò giả bộ đóng vai này nọ ấy, mình cũng đọc lại cũng thấy kỳ kỳ, mấy bạn thấy phi logic ở đâu thì nói mình nhé)

Đường Nham đáng thương bận bịu làm việc cho xong còn bị ép luyện tay nghề cắt tóc, lúc đó bỗng Kiều Tuyên chỉ vào một mô hình cơ thể người tóc dài ngồi trước gương, thuận tiện đảm nhiệm tổng chỉ huy việc cắt tóc.

“Bên trái!”

“Bên trái cắt nhiều quá, qua phải một chút!”

“Tay anh run rẩy cái gì? Anh có nhìn thấy anh cắt một mảng lớn như vậy không! Dựa vào tay nghề này của anh, lần sau gia sẽ không chiếu cố anh nữa, để anh thất nghiệp về nhà!”

Đường Nham bắt đắc dĩ nắm tay cậu lại, “Đại thiếu gia, cậu không động thì tôi có thể run rẩy không?”

Xoay ghế ngược lại sờ sờ khuôn mặt vừa đỏ vừa nóng của Kiều Tuyên, lấy cái gọi là thần khí mặt gầy gò đó trong tay cậu ném ra, “Mặt đang yên lành, em dày vò làm gì!”

Kiều Tuyên rất biết gió chiều nào theo chiều nấy, thấy sắc mặt Đường Nham không tốt, lập tức biến thành hamster, cọ cọ mặt trong tay anh, chớp đôi mắt to, vẽ mặt tủi thân, “Em chỉ muốn mặt trái xoan, trên mặt nhiều thịt quá.”

Đường Nham khom lưng, cắn một cái lên gò má có chút bụ bẫm của cậu, lưu lại dấu răng nhàn nhạt, ngón cái khẽ vuốt vết đỏ bị vật kia chà sát ra, thấp giọng nói: “Em như vậy là đẹp mắt nhất, còn dám dày vò lung tung sẽ đánh đòn.”

Kiều Tuyên nhanh chóng gạt đầu, bò lên trên người Đường Nham.

Đường Nham ôm người ra ngoài, gần đây anh quá bận, vừa phải họp, vừa phải đi công tác, phần lớn thời gian không thể ở cạnh Kiều Tuyên, khó trách cậu lại nhàm chán đến chơi đùa những thứ này.

“Chúng ta đi siêu thị một chút được không?”

“Không cần làm việc hả?”

Hôn lên môi cậu một cái, “Tối nay không cần làm việc, ngày mai em theo anh đi Mỹ công tác.”

“Ừ!”

Trong khoảng thời gian này Đường Nham đi công tác rất nhiều, mỗi lần đều đưa Kiều Tuyên theo, khi Đường Nham họp và xã giao thì Kiều Tuyên liền đợi trong khách sạn, cũng không ra khỏi cửa.

Đường Nham lại nhớ tới lời nói trước đây của Từ Dịch, chuyện của công ty đột nhiên trở nên nhiều, hơn nữa Kiều Tuyên không có gì bất thường, chuyện đưa Kiều Tuyên đến chỗ đông người cũng bị anh quăng ra sau đầu.

Anh hy vọng trong thế giới của Kiều Tuyên chỉ có một mình anh, nhưng bây giờ lại xuất hiện chuyện như vậy, khi anh bận rộn thì Kiều Tuyên ngay cả một người để nói chuyện cũng không có, Kiều Tuyên chưa từng cãi nhau với anh, tối đa là khi anh xem tài liệu sẽ dán lên lưng anh, im lặng, lại khiến anh cảm thấy không nỡ.

Lúc ra ngoài Đường Nham mặc áo bông dày cho Kiều Tuyên, Kiều Tuyên không vui, thoát nhìn giống như con gấu ngu ngốc, phản đối bị Đường Nham niêm phong trong miệng.

Đã vào tháng mười hai, khí lạnh trong không khí bức người, tay Kiều Tuyên giấu trong tay áo quá dài không cảm nhận được ý lạnh. Quay đầu nhìn người đàn ông mặc một thân đồ ở nhà đơn giản cũng không ngăn được vẻ đẹp trai, khoe miệng cong lên thật cao, nắm tay Đường Nham cùng giấu trong tay áo của mình, mười ngón tay đan xen với nhau.

Đường Nham ở bên cạnh cậu, thật tốt!

Đường Nham nhìn gò má Kiều Tuyên, tùy cậu có chút trẻ con vẫy cánh tay, khoe môi cong lên.

Nếu như không gặp được Kiều Tuyên, cuộc đời của anh chắc sẽ hoàn toàn khác biệt với hiện tại, anh sẽ trở thành một thương nhân dã tâm bưng bưng, lượn quanh tiệc rượu với đủ loại quần áo đẹp đẽ, trên tay nắm tiểu thư ưu nhã nhà ai. Anh sẽ dẫn dắt Đường thị không ngừng phát triển, hưởng thụ ca ngời và cái nhìn chăm chú của người khác. Anh sẽ trở thành một con sói cao ngạo, đứng ở chỗ cao nhất mắt nhìn xuống loài người tầm thường thấp kém.

Mà bây giờ, anh mặc quần áo ở nhà bình thường, giống như một người bình thường, nắm tay người yêu của anh, đang trên đường đi đến siêu thị, không có hoài bão vĩ đại, không có dã tâm nhìn tất cả bằng nửa con mắt, chỉ có cuộc sống chân thật và ấm áp.

Kiều Tuyên đến, làm mờ đi chí hướng được giáo dục mưu cầu quyền lợi của anh hai mươi năm trước, mà anh cũng bằng lòng nắm tay Kiều Tuyên làm một người bình thường cùng đi tiếp, anh sẽ không để Kiều Tuyên chờ quá lâu.

22. Chương 20

Hai ngày sau là ngày sinh của Khổng Tử, trên đường đã treo đầy đèn màu, trước cửa các cửa hàng đã để đủ loại cây thông Noel và ông già Noel.

Trong siêu thị tràn đầy không khí vui mừng, bây giờ là lúc rất đông người.

Kiều Tuyên ôm cánh tay Đường Nham, hận không thể rúc cả người vào trong cơ thể anh.

Một tay Đường Nham đẩy xe mua sắm, một tay ôm trọn cậu, có lẽ có người dùng ánh mắt khác thường nhìn bọn họ, có lẽ không có, nhưng những chuyện này cũng không nằm trong phạm vi suy nghĩ của Đường Nham. Anh cúi đầu ghé sát bên tai Kiều Tuyên, thấp giọng nhỏ nhẹ nói: “Ngoan, ngẩng đầu nhìn thử xem muốn mua cái gì.”

Kiều Tuyên gác đầu trên vai anh cọ cọ lắc đầu, bây giờ cậu cũng đã không biết vì sao lại bài xích những người khác, rõ ràng Đường Nham đã ở bên cạnh cậu rồi. Loại cảm giác này, không phải là sợ, thật giống như, xung quanh nhiều người như vậy, nhưng chỉ có một mình Đường Nham thuộc về cậu là có khiến cho cậu có cảm giác mình vẫn còn sống.

Đường Nham gạt đầu cậu từ trên vai anh ra liền đối diện với một đôi mắt to giả bộ đáng thương, suy nghĩ một chút, móc ra cái khẩu trang vừa mượn ở cửa siêu thị từ trong túi mang vào cho cậu, chỉ lộ một đôi mắt ở bên ngoài, lại cầm lấy tay cậu đặt trên tay cầm của xe mua sắm, đặt tay của mình bên cạnh tay Kiều Tuyên, để sau lưng Kiều Tuyên dán lên ngực của anh, gần như bị anh ôm vào trong lòng.

“Như vậy được không?”

Thanh âm của Đường Nham ở phía sau vang lên sau tai cậu, hơi thở phả vào lỗ tai cậu, Kiều Tuyên động động ngón tay, lấy ngón út quần lấy ngón cái của Đường Nham, khe khẽ ừ một tiếng.

Đường Nham cong môi, cầm cọ cọ lên xoáy tóc ở đỉnh đầu của cậu, cứ đẩy xe mua sắm chậm rãi di chuyển như vậy.

Mang theo đời trước, đã rất nhiều năm rồi Kiều Tuyên không bước vào siêu thị, lúc Đường Nham ở nước ngoài du học còn đi, nhưng mấy năm nay cũng không đến nữa.

Nhắc tới thì đây cũng là lần đầu tiên hai người cùng nhau đi siêu thị, không vội không hoảng sợ, cũng có chút mới mẻ.

Kiều Tuyên thích ăn đồ ăn vặt, thấy cái gì muốn ăn liền gẩy ngón tay của Đường Nham, lại lắc lắc đầu chớp mắt về mặt nịnh nọt nhìn Đường Nham, thấy Đường Nham gạt đầu liền vội vàng lấy lấy từ trên giá hàng xuống ném vào trong xe hàng, sau đó hai người chậm rãi đi.

Đường Nham gần như không có quy định gì về ăn uống với Kiều Tuyên, đương nhiên thực phẩm chiên dầu rác rưởi có thể ăn ít vẫn ăn ít.

Đi tới chỗ nhiều người, Đường Nham nghiêng thân thể, cánh tay siết chặt, che chở Kiều Tuyên về phía giá hàng, cố gắng không để người khác đụng cậu.

Cả người Kiều Tuyên chỉ lộ ra một đôi mắt. nhưng khung xương và người cao cũng không khó nhìn ra là một người đàn ông, cũng sẽ có người chỉ trở tư thế thân mật quá mức của bọn họ, khi Kiều Tuyên nhìn thấy thì miệng dưới khẩu trang bĩu bĩu, nghiêng đầu cọ cọ trên vai Đường Nham, không thèm quan tâm đến, tìm kiếm mục tiêu mới trên giá hàng.

Về phần Đường Nham, thì càng không để ý tới.

Kiều Tuyên cũng thích ăn hoa quả, khi đến khu hoa quả thì cả người đều bắt đầu vội vã.

Không ít người mua hoa quả, bác gái mặc đồng phục làm việc của siêu thị cũng làm việc không ngớt, kêu trong loa lớn, “Quả hạch, hàng hóa như hoa quả, không được dùng thử, xin các vị khách hàng mua sắm văn minh.”

Đường Nham cầm một quả táo xanh từ trên giá hàng, thừa dịp mọi người không chú ý vén khẩu trang của Kiều Tuyên lên nhét vào trong miệng cậu, lại ra vẻ như chưa có chuyện gì từng xảy ra hơi chớp mắt với Kiều Tuyên, ghé lại bên tai cậu thấp giọng nói: “Ném thử một chút xem ngon không? Ăn ngon thì mua về một chút.”

Kiều Tuyên sững sốt một lúc, nghiêng đầu liếc trộm xem bác gái siêu thị có thấy bọn họ hay không, sau đó cúi đầu bất động, chỉ là quai hàm dưới khẩu trang hơi nhúc nhích, tiếng hạt táo rơi xuống đất bị thanh âm loa lớn “Mua sắm văn minh! Mua sắm văn minh!” che mất.

“Táo này ăn không ngon, không ngọt!” Kiều Tuyên kéo kéo tay trái của Đường Nham, ngửa người về sau, giống như đặc vụ bàn bạc báo cáo kết quả thưởng thức.

Sau đó hai người giống như phát hiện ra trò chơi mới, vừa tránh né bác gái siêu thị, vừa ném thử một ngụm toàn bộ hoa quả có thể ăn được trong siêu thị, thậm chí Kiều Tuyên còn sáng tạo ra một ám hiệu, kéo tay trái là khó ăn không mua, kéo tay phải là ăn ngon có thể mua, kéo cả hai tay, là lén lấy thêm một miếng nữa.

Kiều Tuyên có khẩu trang và Đường Nham yểm hộ, cảm thấy có chút giống chiến tranh đánh du kích rất kích thích, ăn đến vui không ngừng được.

Đường Nham thấy cậu chuyển động quai hàm giống như hamster và tròn mắt xoay tròn giống như kẻ trộm, cảm thấy buồn cười.

Kiều Tuyên không nhận được bắt đầu tự mình cầm hai hạt hạt để cười len lén bỏ vào trong túi của mình, đang vui vẻ, chợt nghe thấy bên cạnh có một đứa trẻ khóc rống lên nói muốn mua hạt dưa, mẹ đứa trẻ trực tiếp lấy một túi hạt dưa to bỏ vào túi của đứa trẻ, nói: “Mua cái gì mà mua! Nhiều như vậy đủ để con ăn chưa!” Rồi liền kéo đứa trẻ đi.

Kiều Tuyên quay đầu ngậy ngẩn nhìn Đường Nham, “Hai chúng ta thật sự cực kỳ trẻ con!”

Đường Nham cũng tán thành gật đầu, lột một hạt hạt để cười, nhét vào trong miệng Kiều Tuyên.

Đối với người không có khái niệm về tiền bạc giống như Kiều Tuyên mà nói thì mua sắm rất dễ nghiệm, nhất là phía sau còn có một vị đại kim chủ nguyện ý cà thẻ không giới hạn cho cậu.

Lúc ra khỏi siêu thị thì trong tay hai người mỗi bên đã xuất hiện hai cái túi lớn. Về đến nhà thì tủ lạnh nhanh chóng đầy lên, thấy tủ lạnh tràn đầy đồ ăn, sau đó hai người mới nhớ tới ngày mai phải đi Mỹ, đi một lần một tuần, chờ đến về rồi ăn thì cũng không còn tươi nữa.

Cuối cùng Kiều Tuyên chỉ có thể vẽ mặt đau khổ nhìn Đường Nham bảo Tần Huân cầm đồ đi.

Bạn thân thật sự của Đường Nham chỉ có hai người, một là Dương Chứng, một người khác là Tần Huân, đương nhiên, hiện tại chỉ còn lại một người.

Ông nội của Tần Huân và ông Đường là bạn cũ hơn năm mươi năm, Đường Nham và Tần Huân gần như chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, cũng đều nhận ông nội của đối phương là ông nuôi, trở thành anh em của nhau.

Tần Huân cao to lực lưỡng, chiều cao gần tầm một mét chín, quanh năm vận động tập võ, phía dưới quản lý mấy trăm người, vẻ mặt lại nghiêm túc cứng nhắc, nhìn thấy thật sự có vài phần sát khí. Nhưng vậy mà lại là một kẻ tham ăn, thích nhất là ăn đồ ăn vặt. Hai năm trước cưới một người vợ, một năm trước có con trai, biến thành ôm con của hắn ăn chung.

Tần Huân vừa nghe thấy Đường Nham muốn ra nước ngoài, phản ứng đầu tiên chính là bảo anh mang đồ ăn về, trước đây chỉ cần mình hắn, bây giờ còn tăng thêm sữa bột. Ăn cũng không quên mang theo con của hắn, vậy nên con trai mới vừa đầy một tuổi của hắn ăn đến tròn vo, khiến bà xã hắn giận đến đạp hắn không ít.

23. Chương 21

Lần này công ty hợp tác đồ án với Mỹ thật ra chỉ cần ba ngày, những người khác trong công ty mang theo hợp đồng về nước, Đường Nham và Kiều Tuyên ở lại một mình.

Lễ giáng sinh ở Trung Quốc không có gì, ở những quốc gia này thì là một ngày lễ lớn, trên phố xá rất náo nhiệt.

Khoảng thời gian trước Đường Nham bận bịu, tranh thủ mấy ngày nay vừa khéo đến sinh nhật hai mươi hai tuổi của Kiều Tuyên, mang theo Kiều Tuyên xem như là chơi thỏa thích vài ngày.

Quà sinh nhật đương nhiên không phải ít, nhưng Kiều Tuyên cần nhất là phải có anh bên cạnh.

Bốn ngày, ngắm phong cảnh, mua đồ, quan trọng nhất là có người bên cạnh, Kiều Tuyên chơi đến vui vẻ, Đường Nham cũng có chút vui đến quên cả trời đất, lúc ngồi trên máy bay trở về, hai người đều có chút không nề, vừa nghĩ tới sau khi trở về lại bận rộn làm việc, Đường Nham thở dài.

Trở lại công ty, Đường Nham liền bắt đầu làm việc như ngựa không ngừng vó, thậm chí còn bận hơn so với

trước đây.

Kiều Tuyên biết mình không giúp được gì, chuyện duy nhất có thể làm là nắn bóp vai cho Đường Nham lúc mệt mỏi, kể vài ba chuyện buồn cười cậu thấy trên mạng.

Đường Nham chôn mặt trong cổ cậu hít sâu một hơi, mổ lên mặt cậu một cái, “Bảo bối, chờ qua khoảng thời gian bận rộn này anh sẽ luôn ở cạnh em.”

“Luôn luôn? Mặc kệ công ty sao?”

“Mặc kệ, chỉ ở cạnh em.”

Ánh mắt Kiều Tuyên sáng lên, mặc dù một khoảng thời gian ngắn trước đã nhận rõ Đường Nham cũng có một mặt lừa người, nhưng cậu luôn tin lời Đường Nham nói vô điều kiện, cũng không nghĩ tới ý tứ và tính khả thi trong lời nói của Đường Nham.

“Nhiệm vụ bây giờ của em là nghĩ xem chúng ta sẽ đi đâu, làm gì. Lập ra lộ tuyến.” Đường Nham bóp bóp cằm của cậu, cong môi nói, cũng coi như để cậu không quá buồn chán.

Kiều Tuyên rất nhiệt tình với nhiệm vụ này, ôm máy vi tính lên mạng tìm tòi, dùng vở để ghi lại.

“Chúng ta ra nước ngoài chơi đi! Trên web nói hải sản của Australia rất ngon!”

“Canada có thể trượt tuyết!”

“Đến Thụy Sĩ xem cực quang nhé!!

“Trong nước cũng phải đi xem, đến Cáp Nhĩ Tân xem tạc băng trước! Rồi đi Tân Cương ăn nho!”

...

Kiều Tuyên nói gì Đường Nham cũng gật đầu, Kiều Tuyên tràn đầy phấn khởi ghi đầy một quyển vở.

Chờ khi Kiều Tuyên xếp xong lịch trình ba năm thì cuối cùng cũng sắp bước qua năm mới rồi, công ty của Đường Nham chỉ nghỉ một tuần.

Hai người lại đi siêu thị lần nữa, lúc trở về lại là bốn túi lớn, bày đầy cả một tủ lạnh, lần này đều vào bụng Kiều Tuyên đang vui trong lòng Đường Nham.

Vào lúc khác thì hai người đều không ra khỏi cửa mà ở nhà với nhau.

Khi Đường Nham du học ở nước ngoài ngược lại đã từng làm cơm, chỉ là nhiều năm như vậy không làm cơ bản đã quên sạch. Kiều Tuyên càng không cần phải nói, đã bao nhiêu năm cậu chưa vào phòng bếp rồi.

Chẳng qua sủi cảo trong tủ lạnh thì vẫn biết nấu, đương nhiên, còn có lẩu đơn giản nhất.

Sau khi ăn sủi cảo cộng thêm lẩu liên tục ba ngày, cuối cùng thì Đường Nham cũng mặc tạp dề vào phòng bếp, cau mày, vừa nhìn sách dạy nấu ăn trên web, vừa vụng về bắt tay cắt cải trắng, nghiêm túc trên mặt như đối mặt với kẻ địch lớn mạnh.

Kiều Tuyên ôm lấy thắt lưng anh từ phía sau, lộ đầu ra nhìn động tác của anh, “Không tệ không tệ, rất có tiềm năng!” Nhìn cũng có chút ý tứ hả hê.

Thật ra Kiều Tuyên thật sự rất có lòng tin với Đường Nham, đời trước của cậu sau này đều ăn cơm do Đường Nham nấu, đã quên mùi vị, nhưng cuối cùng cậu cũng không phải chết đói, mùi vị cũng không tính là quá kém.

“Ngửi cũng tạm được! Sau này cơm nhà chúng ta đều giao cho anh, anh phải phụ trách... khụ khụ... cho ăn no... khụ khụ...” Lời còn sót lại của Kiều Tuyên vẫn chưa nói xong đã bị khói nồng nặc mùi khét sặc chạy ra ngoài.

Cuối cùng cải trắng biến thành đồ ăn đen thui, Kiều Tuyên vỗ vỗ khuôn mặt thất bại của Đường Nham, “Chàng trai, em xem trọng anh, tiếp tục cố gắng!” Sau đó bị Đường Nham đá một cước đuổi ra khỏi phòng bếp.

Chờ Kiều Tuyên bưng sủi cảo đã nấu xong ra, Đường Nham đã vọt đi tắm rửa thay một bộ quần áo khác.

Đêm giao thừa, Kiều Tuyên làm ổ trên sofa, dựa trên người Đường Nham xem đêm xuân*, điện thoại di động của Đường Nham vang lên títtít không ngừng, đều là tin nhắn ngắn chúc Tết, phần lớn là khách hàng hợp tác, Đường Nham vừa ôm eo Kiều Tuyên, vừa động ngón tay gửi trả lời, lễ phép khách sáo vẫn nên có. (*mấy chương trình Tết này nọ trên tivi)

Trong lòng Kiều Tuyên có chút không cân bằng, cậu ngay cả điện thoại di động cũng không có, Đường Nham lại ngồi bên cạnh cậu gửi tin nhắn với người khác, cho dù biết là lời khách sáo, Kiều Tuyên cũng rất bất mãn!

Lỗi tai Đường Nham đau nhói, điện thoại di động trong tay bị Kiều Tuyên cướp mất, “Anh phải xem đêm xuân với em!!”

Đường Nham hôn lên mí mắt tròng lớn của cậu một cái, cười nói: “Đều là khách hàng... Được được được, anh tắt điện thoại được chưa.”

“Em tắt máy cho anh!” Kiều Tuyên đang muốn tắt máy, một tin nhắn đã được gửi đến một ngày, còn là giọng nói, Kiều Tuyên không cẩn thận nhấn mở.

“Nham Nham yêu dấu, sao anh lâu như vậy cũng không đến gặp em, em rất nhớ anh! Năm mới vui vẻ! Moah!”

Giọng nữ trong trẻo khiến Kiều Tuyên tròn to mắt, vẻ mặt hung ác nhìn Đường Nham.

Đường Nham đỡ trán, vừa muốn giải thích lại nhận một tin khác.

“Đã lâu em không gặp anh, chúng ta video nha!! Love you!”

Bên dưới còn có hiện ra hình ảnh của một cô gái trẻ xinh đẹp, tay đưa hình trái tim, nụ cười trên mặt xán lạn.

Hồ hấp của Kiều Tuyên hơi chậm lại, Đường Nham còn chưa kịp mở miệng thì cậu đã từ ghế sofa nhảy dựng lên, “Đường Nham, anh khôn nạn!”

Đường Nham trở mắt nhìn điện thoại di động của mình bị ném đến thì thể tách ra, chẳng qua cũng không quan tâm nó, thấy sắc mặt Kiều Tuyên tức đến trắng bệch thì rõ ràng là đã hiểu lầm rồi, trong lòng mắng con nhóc chết tiệt kia một lần, vội vàng đi qua ôm lấy người không để ý Kiều Tuyên giãy dụa.

“Em hiểu lầm rồi, nghe anh giải thích!”

Kiều Tuyên cũng biết cậu nên lý trí, từ khi cậu trùng sinh đến nay trên cơ bản Đường Nham vẫn ở bên cạnh cậu, gọi điện thoại, cũng chưa từng lén gọi điện gì đó sau lưng cậu, căn bản không có khả năng dính líu đến người phụ nữ khác.

Sống lại một đời, cậu biết Đường Nham yêu cậu rất nhiều, cũng biết phải tin tưởng Đường Nham. Nhưng cô gái đó rõ ràng là gọi Đường Nham, còn thân thiết mờ ám như vậy, cậu tin chắc hai đời cậu cũng chưa từng thấy cô gái trong ảnh kia, Đường Nham quen biết cô ta lúc nào cậu cũng không biết!

Trong lòng Kiều Tuyên khủng hoảng, từ lúc trùng sinh cậu cho rằng đời này chỉ sống vì Đường Nham, cũng xác định Đường Nham là của mình cậu, chưa từng hoài nghi. Nhưng, nếu như xuất hiện sai lầm, nếu như... Cậu nên làm gì bây giờ?

Cảm thấy thân thể Kiều Tuyên đang run rẩy, Đường Nham ôm người chặt lại, không ngừng vuốt lưng cậu, hôn mặt cậu, “Bảo bối, đừng như vậy! Đó là em gái anh, Tirenna!”

“Tirenna? Em gái?”

Đường Nham nâng mặt cậu, thấy đôi mắt vô thần của cậu thì rất đau lòng, “Đúng vậy, em gái ruột của anh, sau khi mẹ anh sinh anh thì lấy một khoản tiền của ông nội anh đi, Tirenà là con gái bà sinh sau khi gả cho một người Pháp, nhỏ hơn anh tám tuổi, bây giờ cả nhà bọn họ ở Pháp. Trước đây anh đã nói với em rồi, em quên hả?”

Kiều Tuyên đã khôi phục lý trí, suy nghĩ hồi lâu vẫn không nhớ ra được.

Đường Nham hôn lên môi cậu một cái, “Khi chúng ta vừa ở chung đã nói rồi, lúc đó em còn lười nói chuyện với anh, chắc là không nhớ rõ. Không sao cả, đừng suy nghĩ.”

Chuyện đó đối với Kiều Tuyên mà nói đã sắp mười năm rồi, lúc đó lại không để ý, đương nhiên hiện tại càng không nhớ ra.

Ôm cổ Đường Nham cọ cọ, bĩu môi, có chút tủi thân nói: “Em cho là... Xin lỗi.”

“Ngốc nghếch! Sau này không được ghen bậy bạ nữa. Tuy thấy em giận anh anh rất vui, nhưng em tức giận có nguy hiểm gì thì sao bây giờ? Còn nữa, em cứ không tin tưởng anh như vậy? Anh rất tức giận!”

“Em sai rồi, em cam đoan sẽ không nghi ngờ anh nữa! Anh tha thứ cho em lần này được không?”

Nhìn dáng vẻ tội nghiệp của cậu, sao Đường Nham tức giận cho được, biết cậu vừa nãy thật sự bị dọa, trấn an mà vuốt lưng của cậu, hôn môi cậu một cái, thấp giọng nói: “Được, anh không giận, nhưng em phải nhớ kỹ, anh yêu em, chỉ yêu em, cả đời Đường Nham chỉ yêu một mình Kiều Tuyên. Còn quên nữa sẽ không dễ dàng tha thứ cho em như vậy!”

“Ừ!” Kiều Tuyên nhanh chóng gạt đầu, lấy lòng hôn lên mặt Đường Nham.

Đường Nham ôm cậu đứng dậy, đi về phía thư phòng, “Video với con nhóc kia, để cho em yên tâm, đúng lúc để nó gặp “chị đầu” của nó một chút.”

24. Chương 22

Qua hết Tết Nguyên Tiêu, Đường Nham chính thức lại thành dân đi làm bận rộn.

Đáng nhắc tới chính là, trong năm Đường Mục trở về thành phố Z ăn tết, dùng danh nghĩa Đường Thế Thành mời Đường Nham về ăn cơm, đương nhiên bị Đường Nham tìm lý do từ chối.

Sau đó lúc không có ai Đường Mục lại gọi điện thoại cho Đường Nham mấy lần, đều bị Đường Nham lãnh đạm qua loa bỏ qua.

Đến sau này giọng điệu của Đường Mục rõ ràng không tốt, Đường Nham cũng không để ý, năm ngoài động tác anh chỉnh đốn công ty lớn như vậy, có thể nhìn đến giờ cũng xem như không tệ, nhìn dáng vẻ của hắn thì hiển nhiên không cam lòng buông tha cục thịt Đường thị béo bở này, vậy thì luôn có ngày nào đó sẽ chó cùng rứt giậu, Đường Nham cũng không lo lắng, ngược lại rất thích nhìn thấy ngày đó tới.

Thật ra theo ý của Đường Nham, đấu với Đường Mục thật sự không có gì thú vị, mèo vờn chuột còn phải vậy bắt chạy quanh căn nhà hai vòng, Đường Mục với anh là một con chuột mới sinh chưa dứt sữa ngay cả mắt cũng không mở ra được, anh ngay cả móng vuốt cũng không cần duỗi, một chút tính khiêu chiến cũng không có.

Về phần anh lửa cháy thêm dầu, trên thực tế cũng không phải nhằm vào Đường Mục, anh chỉ gác lại kế hoạch của hắn thôi, nói cách khác, Đường Nham căn bản không đặt Đường Mục vào mắt.

Kế hoạch du lịch vòng quanh thế giới của Kiều Tuyên đã sắp xếp đến mười năm sau, tưởng tượng càng đẹp thì hiện thực càng cô đơn, nhất là khi Đường Nham liên tục bay ra nước ngoài công tác.

Đường Nham cũng sợ cậu lẻ loi, để cho cậu ra ngoài chơi thì lại lo lắng, không thể không nói, Đường Nham đã xem Kiều Tuyên thành con nít.

Một ngày nào đó Đường Nham thật khó khăn rảnh rỗi trong chốc lát, vuốt Kiều Tuyên nói giới thiệu một người bạn với cậu.

Ban đầu Kiều Tuyên đã từ chối, bây giờ cậu đã có thể cách điện thoại đặt thức ăn bên ngoài, nhưng cuối cùng cũng không quen nói chuyện với người khác, chứ đừng nói chi là loại mặt đối mặt này. Huống hồ, cậu cũng không nghĩ muốn bạn bè gì đó, cậu chỉ cần Đường Nham là đủ rồi, tuy là Đường Nham luôn bận rộn nhiều việc.

Đường Nham ôm Kiều Tuyên, áp lên trán cậu, thấp giọng nói nhỏ nhẹ, có thể anh vẫn bận rộn một khoảng thời gian, tìm người chơi với Kiều Tuyên, anh không muốn thấy Kiều Tuyên quá cô đơn.

Kiều Tuyên bác bỏ, cậu không còn là con nít nữa.

Chờ khi Kiều Tuyên nhìn thấy “người bạn” Đường Nham muốn giới thiệu với cậu thì hô hấp nghẹn lại một chút, Đường Nham thật sự coi cậu là con nít, hơn nữa còn là loại con nít ngây ngô kia!

Kiều Tuyên nhìn “bạn ” một chút, rồi nhìn Đường Nham, không biết là anh ngu ngốc hay điên rồi, hoặc là trêu đùa cậu, trợn mắt há mồm, “Nó chính là bạn bè mà anh muốn giới thiệu với em đó hả? Có phải anh đùa giỡn em không!?”

“Sao anh lại vô vị như vậy chứ? Em không quen nói chuyện với người khác, vừa khéo nó cũng không nói nhiều, để nó chơi đùa với em, vừa đúng không buồn chán.”

Chơi đùa với cậu? Không để ý tới trong phòng còn có những người khác, Kiều Tuyên nhảy một cái lên người Đường Nham, vừa cọ vừa gào, cảm thấy hơi có chút đỡ khốc đỡ cười.

Tần Huân đối diện mặt không chút thay đổi nhìn bọn họ cuối cùng cũng mở miệng, “Thương lượng xong chưa? Cuối cùng được không?”

Đường Nham ôm Kiều Tuyên gật đầu với hắn, “Được, để cho hai người bọn họ làm bạn.”

Tần Huân cúi đầu nhìn con trai đang trong mắt liếc nhìn lung tung tích tích trong lòng, vỗ vỗ lưng bé, “Con ở chỗ này của cha nuôi mấy ngày, mấy ngày sau cha sẽ tới đón con.”

Bạn nhỏ Tần Tiêu Vũ tuy nhỏ tuổi nhưng lá gan lại rất lớn, không sợ người lạ chút nữa, hơn nữa cha nuôi Đường Nham này mỗi lần gặp bé đều mua một đồng thức ăn ngon, vậy nên lúc Tần Huân rời khỏi chưa từng khóc lóc, chỉ là thấy anh trai nhỏ giống như bé bị cha nuôi ôm vào trong ngực a a hai tiếng, ha ha ha cười khanh khách.

Không sai, người bạn mà Đường Nham giới thiệu với Kiều Tuyên là con trai một tuổi rưỡi của Tần Huân bạn nhỏ Tần Tiêu Vũ, đỡ khốc đỡ cười là câu duy nhất có thể hình dung tâm trạng của Kiều Tuyên vào giờ phút này.

Đường Nham cũng suy nghĩ đến tình huống của Kiều Tuyên mới có ý tưởng này, không khiến cậu quá buồn chán, tiếp xúc người khác lại có trở ngại, cuối cùng chỉ nghĩ tới con trai của Tần Huân.

Trên thực tế, Đường Nham chỉ nói chuyện với Tần Huân một chút, thật ra anh cũng hiểu được có chút không đáng tin cậu, Kiều Tuyên có thể chăm sóc con nít hay không cũng là vấn đề.

Nhưng Tần Huân vừa nghe thấy đã lập tức đồng ý, tuy hắn rất yêu con của hắn, nhưng từ khi có vật nhỏ này, hắn và vợ hắn lại chưa từng một mình ra ngoài ăn cơm được, vừa nghe thấy lời của Đường Nham, không nói hai lời liền đóng gói con trai đưa đến, trên đường trở về đã mua vé đi Maldives du lịch hai người năm ngày. Về phần bà xã của hắn có đồng ý không, khiêng lên, mang đi!

Tần Huân không lo lắng con hắn ở chỗ Đường Nham có vấn đề gì một chút nào, phải biết rằng đối con trai của hắn mà nói, người ba ruột luôn nghiêm mặt này còn không có sức hấp dẫn bằng người ba nuôi thích trêu chọc bé kia. Lại nói, Đường Nham đầu gối cũng cũng là một ông chủ, bản thân không biết chăm sóc con nít thì còn có thể không có tiền mời bảo mẫu à!

Tần Huân không hề chịu trách nhiệm mà buông con trai ôm lấy bà xã bay đi nghỉ phép, nhưng để lại cho Kiều Tuyên một gánh nặng lớn.

Đường Nham nghĩ không sai, Kiều Tuyên không hề có một chút bài xích nào đối với bạn nhỏ Tần Tiêu Vũ như người khác, ngược lại chung sống, ặc, thật náo nhiệt.

Đường Nham thấy bạn nhỏ bò loạn trên đất và người lớn nhanh chóng chạy lại bắt bé, cong môi lên, xem ra quyết định của anh không sai.

“Đường Nham, nó chui xuống dưới bàn của anh rồi cuối cùng anh có quản hay không!” Kiều Tuyên tức giận trừng mắt nhìn Đường Nham vẻ mặt xem trò vui, thằng nhóc này giống như một con cá trạch, cậu đuối nửa ngày, lại sợ làm bé bị thương, ngực phập phồng rất nhanh, trên trán đã nổi lên một lớp mồ hôi mỏng.

Đường Nham cười sờ mũi một cái, “Anh còn chưa xem xong tài liệu, hai người các em chậm rãi chơi đi.”

“Chơi em gái anh!”

Đường Nham xoay người tiếp tục xem tài liệu của anh, phía sau thỉnh thoảng truyền đến tiếng con nít ô oa không rõ của thằng nhóc kia và tiếng Kiều Tuyên hỗn hển chửi bới không thể làm gì, không ảnh hưởng đến tâm trạng của anh một chút nào, ngược lại khóe miệng còn cong lên.

Kiều Tuyên trải qua năm ngày này quả thật có thể dùng rối loạn để hình dung, sau khi Đường Nham giao thằng nhóc kia cho cậu liền hoàn toàn mặc kệ buông tay rồi. Nếu như nói trước đây cậu cảm thấy trẻ con là thiên sứ hồn nhiên, vậy bây giờ là ác ma. Trước đây Kiều Tuyên không mang theo đứa trẻ lớn như vậy, chưa bao giờ biết trông trẻ lại mệt đến thế, thật là một phút đồng hồ cũng không thể thả lỏng, bạn nhỏ Tần Tiêu Vũ luôn bò loạn, một phút đồng hồ không chú ý tới đã không biết đập đầu ở chỗ nào.

Đường Nham thật vất vả rảnh rỗi trong chốc lát, Kiều Tuyên vui trong ngực anh hít một hơi dài, cả hai đời cậu chưa từng mệt như vậy, Đường Nham cười hôn lên môi cậu một cái, “Bây giờ không buồn chán đi.”

Kiều Tuyên vô lực cho anh một ánh mắt xem thường, “Đường Nham, anh thật sự là quá khôn kiếp!” Hiện tại cậu khá hoài niệm cuộc sống buồn chán, ba ngày ngắn ngủi, giống như ba trải qua ba tháng! May mắn hai người bọn họ không có con!

Bạn nhỏ Tần Tiêu Vũ ở sofa bên kia lập bập lập bập bò qua, nhìn Đường Nham, nhìn Kiều Tuyên, sau đó kéo cánh tay Kiều Tuyên cũng ngồi vào trong ngực anh.

Đường Nham nhéo cái mũi nhỏ của bé một cái, cánh tay đuối một cái, ôm bé lên đùi, mỗi bên một đứa.

Kiều Tuyên trừng mắt nhìn thằng nhóc kia, thằng nhóc kia cũng nhìn cậu, bỗng nhiên mở miệng a a hai tiếng, hướng về phía Kiều Tuyên “thất thất!” (*đại loại là con nít nói không rõ chữ)

Kiều Tuyên đỡ trán, kêu ôi một tiếng, dùng sức cắn một cái lên cổ Đường Nham, “Đều do anh! Khốn nạn!” Sau đó nhận mệnh đứng lên pha sữa bột cho thằng nhóc kia.

Đường Nham khẽ cười điểm mũi thằng nhóc kia một cái, “Gọi cha nuôi.”

“A a!”

“Là cha nuôi.”

“Ba ba!”

Đường Nham cười càng sâu hơn, “con trai ngoan.” Anh thật thích tên nhóc con này, thằng nhóc này ngoại trừ thích di chuyển thích quây còn lanh lợi, chỉ ít không giống những đứa trẻ khác động một chút là khóc.

Hôm đó bạn nhỏ Tần Tiêu Vũ bị đưa đi Kiều Tuyên kích động đến khóc ròng, đương nhiên, cũng có thể là vì nguyên nhân khác, dù sao khi đó cậu đang bị Đường Nham đè xuống giường làm hoạt động nào đó.

Lúc thằng nhóc kia ở đây không thể vận động, Đường Nham nhịn vài ngày đã sớm tích một đồng lửa, mỗi một cái đâm vào cơ thể Kiều Tuyên đều vừa vội vừa nặng.

Kiều Tuyên vịn chặt bờ vai của anh theo anh đâm vào người dưới cậu thì lắc lư, trong miệng phát ra tiếng kêu khóc khàn khàn lại đứt quãng, tiếng kêu càng lúc càng lớn, uyển chuyển thay đổi giọng điệu, quyến rũ đến khiến lòng người ngứa ngáy.

“Không được... dừng... Ừm...”

Đường Nham lật cậu lại, đem gối đầu dưới bụng của cậu, liếm cắn lỗ tai mềm đỏ của cậu, lần nữa đồ thứ còn chưa ngừng xuất ra ở miệng huyết, nặng nề đẩy thẳng thắt lưng, Kiều Tuyên lại kêu lên.

Bàn tay gian xảo di chuyển trước người cậu đã sớm ướm nhẹp một mảnh, liếm vành tai cậu cười khế, “Là đàn ông sao có thể nói không được?”

Một vòng chiến đấu kịch liệt mới bắt đầu duy trì liên tục đến khi sắc trời ngoài cửa sổ chuyển trắng, hai người mới ôm nhau dần dần ngủ.

Sau khi tỉnh dậy cả người vô lực, Kiều Tuyên chỉ có thể nằm lỳ trên giường gào khóc đòi ăn trứng mất nhìn Đường Nham giả trang lão sói vẫy đuôi ăn no uống đủ hưng hăng nện giường, “Em không muốn người bạn như vậy chút nào! Anh còn làm vậy nữa em sẽ cắn chết anh!”

“Dùng miệng nhỏ phía dưới cắn, đem qua anh bị em cắn suýt chút nữa thoải mái đến chết.” Về mặt Đường Nham dư vị.

“Khốn nạn! Con sói háo sắc! Lưu manh!” Kiều Tuyên buồn bực mắng to, “Sao anh lại vô sỉ như vậy!”

Thấy Kiều Tuyên sắp bùng nổ tới nơi, Đường Nham dứt cậu ăn cháo, dịu dàng trấn an: “Ng ngoan ngoan

ngoan, sau này không để em chăm sóc vật nhỏ kia nữa, đừng nóng giận, ăn chút cháo rồi ngủ một giấc,”

Cho dù Kiều Tuyên không nói, anh cũng sẽ không làm vậy nữa, tuy thẳng nhóc kia ở đây thì náo nhiệt, nhưng, mùi vị cấm dục thật sự không chịu đựng nổi mà!

25. Chương 23

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đưa bạn nhỏ Tần Tiêu Vũ đi, cuối cùng Kiều Tuyên lại nhàn rồi, nhưng hiện tại cậu tuyệt đối sẽ không cảm thấy nhàm chán, muốn ăn thì ăn, muốn ngủ thì ngủ, xem ti vi, cọ trong lòng Đường Nham một chút, thoải mái hơn so với hầu hạ tiểu ma tinh.

Mặc dù Kiều Tuyên nói cậu không cần bạn bè, nhưng cũng không ngăn cản hứng thú của cậu với người khác, đương nhiên, người có thể dụ dỗ Kiều Tuyên dưới mí mắt của Đường Nham không nhiều lắm, vậy mà lại thật sự có một người như vậy.

Từ đêm giao thừa khi Tirenna liếc mắt nhìn thấy “chị dâu nhỏ” trong camera liền thường xuyên quần quít lấy Kiều Tuyên. Đương nhiên, loại người nguyên thủy không có điện thoại di động cũng không dùng phần mềm tán gẫu, sống khép kín như Kiều Tuyên là không thể liên lạc được. Vậy nên điện thoại di động của Đường Nham liên tục rung lên.

“Em muốn nói chuyện với chị dâu nhỏ!”

“Em tìm chị dâu nhỏ!”

“Chị dâu nhỏ của em đâu?”

...

Đường Nham đưa điện thoại di động cho Kiều Tuyên nằm trên đùi anh, vừa mới bắt đầu Kiều Tuyên còn có chút không quen, không nói tình huống của cậu, cho dù là từ nhỏ đến lớn, cậu cũng chưa từng quá thân thiết với con gái gì đó, ban đầu cầm điện thoại di động ngỡ ngàng, căn bản không biết nói gì với Tirenna, hết lần này tới lần khác cô bé bên kia đầu điện thoại còn lú lú, Kiều Tuyên chỉ có thể vẽ mặt đau khổ cầu cứu Đường Nham.

Đường Nham bóp mặt của cậu, nhưng một chút ý tứ muốn giúp một tay cũng không có. Tirenna vẫn là một cô bé hoạt bát sáng sủa, ban đầu khi biết mình có một người anh trai cũng quần quít lấy anh như thế, lúc đó cô còn nhỏ, tiểu loli máu lai nãi âm bập bẹ kêu anh trai trong điện thoại, con bé từ nhỏ lớn lên ở Pháp, cũng được dạy song ngữ, gọi điện thoại cho anh cũng kích động dùng tiếng Trung, tiếng Pháp lộn xộn. Có một lần còn gọi điện thoại cho anh nói đứa bé trai nhà hàng xóm luôn kéo tóc cô, bảo anh đi đánh người ta một trận.

Nói ra cũng châm chọc, quan hệ của Đường Nham với mẹ anh bên kia còn tốt hơn so với Đường Thế Thành bên này nhiều.

Năm đó ông Đường biết không trông cậy gì vào Đường Thế Thành được liền đặt mục tiêu lên người đời thứ ba, chọn một người phụ nữ xuất thân sạch sẽ mang thai người thừa kế Đường thị, đương nhiên người phụ nữ này là mẹ Đường Nham, Tô Nhã.

Khi ông Đường chọn người cũng có tính toán, không cần phải nói xuất thân trong sạch, nhất định phải thông minh sắc sảo, đáng đáp cũng không thể quá kém, hơn nữa tốt nhất là con gái nhà bình thường, Đường thị dù thế nào đi chăng nữa cũng là để dành cho họ Đường, nếu như nhà gái quá mạnh mẽ, nổi lên đã tâm, vậy không dễ giải quyết.

Tô Nhã không nghi ngờ gì là thích hợp nhất. Khi Tô Nhã sinh Đường Nham chỉ mới hai mươi tuổi, đã là nghiên cứu sinh đại học thủ đô của Trung Quốc, tướng mạo cũng là đẹp nhất, quan trọng nhất là cha mẹ của cô đều là giáo sư chuyên môn, dòng dõi thư hương, ông Đường cực kỳ thỏa mãn về điều này.

Mà sở dĩ Tô Nhã đồng ý sinh người thừa kế cho Đường Thị, thật sự là bất đắc dĩ, cả nhà bọn họ lái xe trên đường cao tốc xảy ra tai nạn giao thông, cô được mẹ che chở cứu sống, ba mẹ cô lại chết ngay tại chỗ, mà em trai Tô Nhiên nhỏ hơn cô bảy tuổi hôn mê ba năm trong phòng chăm sóc đặc biệt, bị bác sĩ chẩn đoán là người thực vật.

Tô Nhã gần như suy sụp, em trai trên giường bệnh là lý do sống duy nhất của cô, cô tuyệt đối không thể để cho người thân cuối cùng của mình cũng rời xa mình, nhưng phí tổn như nước chảy khiến Tô Nhã mệt mỏi.

Vào đúng lúc này ông Đường tìm thấy cô, nhìn em trai hôn mê bất tỉnh sắc mặt tái nhợt cấm đầy các loại ống trên người, sao cô có thể lựa chọn được? Vì vậy tình trùng được chọn lựa kỹ càng được đặt vào trong cơ thể cô, sau năm lần thất bại cuối cùng cũng thành công mang thai, sau này mới có Đường Nham.

Có lẽ Tô Nhã yêu Đường Nham, nhưng cũng có thể là áy náy, tóm lại là vì tiền mà sinh con, cho nên mặc dù ông Đường không cấm cô thăm hỏi Đường Nham, Tô Nhã cũng rất ít khi gặp anh.

Khi Đường Nham hai tuổi thì Tô Nhiên tỉnh lại, nhưng trở thành một đứa ngốc, chỉ số IQ vĩnh viễn dừng lại ở năm tuổi.

Ai cũng nói cháu ngoại trai giống cậu, Đường Nham và Tô Nhiên có sáu phần giống nhau, Đường Nham mạnh mẽ hơn Tô Nhiên, Tô Nhiên thì đẹp hơn Đường Nham, không sai, là xinh đẹp, xinh đẹp tinh xảo vô song.

Sau này Tô Nhã làm du học sinh ở Pháp bảy năm lặng lẽ mang theo Tô Nhiên di dân sang Pháp.

Sinh Tirenra ra khiến Tô Nhã nhớ tới những thiệt thòi Đường Nham phải chịu đựng, khi đó Đường Nham đã tám tuổi, Đường Thế Thành làm nghệ thuật của gã ở khắp nơi trên thế giới, trong nhà chỉ có anh và ông Đường, vào một ngày nào đó nhiều hơn một người phụ nữ để anh gọi là mẹ.

Cho đến khi Đường Nham mười hai tuổi ra nước ngoài trong bốn năm, mỗi tháng Tô Nhã đều sẽ từ Pháp bay về ở với anh vài ngày.

Tính tình Đường Nham có chút lạnh nhạt, nhưng cũng không đến tình trạng lạnh lùng, có lẽ liên quan đến ông Đường và Tô Nhã cho anh tình yêu.

Tirenra cảm thấy rất hứng thú về Trung Quốc, nguyện vọng luôn muốn đến Trung Quốc đến khi lên đại học vẫn chưa đạt được, tự nhận là tạo mối quan hệ tốt với Kiều Tuyên sau này cả ngày quẩn quít lấy Kiều Tuyên nghiên cứu thảo luận văn hóa Trung Quốc, ặc, văn hóa ẩm thực chiếm phần lớn.

Thế giới của kẻ tham ăn có chút đơn giản, khi Kiều Tuyên nhận được một hộp thức ăn lớn Tirenra gửi từ Pháp về thì hai người liền kết thành đồng minh.

Có qua có lại, Kiều Tuyên đóng gói một hộp cổ vịt Vũ Hán, Lão Can Ma, xúc xích Shuanghui, mì khô giòn, sợi cay Trung Quốc... chuyển phát qua Pháp.

Đường Nham nhìn Kiều Tuyên ôm máy tính ngồi trên chân anh đang kịch liệt thảo luận sợi cay ngon hay cổ vịt ngon với Tirenra cười đến bất đắc dĩ, đồng thời cũng vừa phát hiện tiếng Pháp của Kiều Tuyên vậy mà lại tốt hơn so với anh.

Có lẽ đây cũng là một trong những nguyên nhân Tirenra thích Kiều Tuyên, cô kích động nói tiếng Trung, tiếng Pháp, thậm chí là dùng đến tiếng Anh lộn xộn, tiếng Pháp của Đường Nham chỉ là trình độ căn bản, có đôi khi căn bản không biết cô đang nói gì. Kiều Tuyên thì không giống vậy, đời trước cậu nói được sáu thứ tiếng, trong đó bao gồm cả tiếng Pháp, không nói có thể đuổi kịp nhịp điệu nói chuyện của con bé kia, có đôi khi cũng điên cuồng dùng ba thứ tiếng theo cô.

Kiều Tuyên học đại học vốn là chuyên ngành ngoại ngữ, Đường Nham cũng không cảm thấy kỳ lạ vì cậu biết tiếng Pháp.

Không lâu sau khi qua năm mới Đường thị liền tuyên bố đưa thị trường ra Mỹ, dẫn tới chấn động không nhỏ trên thương trường, Đường Nham vội vàng gây dựng lại công ty lần cuối, hai kẻ tham ăn xúm lại cũng nhạc kiến kỳ thành*, trong khoảng thời gian này anh cũng không thể để ý tới Kiều Tuyên, có người theo cậu cũng là chuyện tốt. (*vui mừng khi thấy chuyện gì đó phát triển hay thành công)

Vậy nên Đường Nham cũng không biết hai đời Kiều Tuyên tới nay có một việc quan trọng nhất.

Kiều Tuyên nói muốn thử kiếm tiền mua một món quà sinh nhật cho Đường Nham, Tirenna nghĩ kế, còn giúp cậu nhận công việc phiên dịch, dùng danh nghĩa của cô nhận từ các giáo sư ở trường học của cô, phiên dịch một quyển tác phẩm tiếng Trung thành tiếng Pháp, lương dịch tiếng Pháp không thấp, chỉ là yêu cầu tính chuyên nghiệp cao, may mắn trình độ tiếng Pháp của Kiều Tuyên thật sự không tệ, không biết thì tra ngay trên mạng, hơn nửa tháng sau nhận được phần tiền lương đầu tiên trong đời này.

Kiều Tuyên vui vẻ ôm chăn lăn lộn trên giường, Đường Nham thấy thế không hiểu sao lòng lại ngứa ngáy, nhào tới đè người dưới cơ thể, liếm liếm mặt cậu, “Có chuyện gì mà vui vẻ vậy?”

Kiều Tuyên ra sức lắc đầu.

“Tiểu xấu xa, cũng có bí mật không nói với anh. Có phải liên quan đến Tirenna không? Anh ghen tị!” Đường Nham cố ý giận tái mặt.

Kiều Tuyên liếc mắt, ôm cổ Đường Nham găm mặt anh một cái, “Anh ghen cái rắm, con nhóc kia, cũng không phải anh không hiểu! Hôm qua còn giết dây em, khi hai chúng ta lên giường thì mở video đặt lên đầu giường, nó muốn quan sát ngay tại chỗ chúng ta oox trên giường thế nào! Thảo nào là em gái anh, tư tưởng quá không lành mạnh!”

“Liên quan gì đến anh? Anh cũng không có sở thích xem người khác lên giường, anh chỉ thích... lên giường với em.” Đường Nham cười, tay đã vói vào trong quần áo Kiều Tuyên, đặt lên bụng cậu, nhẹ nhàng gảy một cái ở rốn cậu.

“Ngứa!” Kiều Tuyên run rẩy một cái, hóp bụng lại, thân trên nâng lên dán lên người Đường Nham.

Tay Đường Nham đi xuống theo cái bụng xẹp xuống của cậu, dễ dàng đưa vào lưng áo hơi rộng luồn vào trong quần.

“Ừm...” Kiều Tuyên ngứa đầu hôn môi với Đường Nham, trong miệng phát ra tiếng rên rỉ hưởng thụ.

Đường Nham dừng lại một chút, dường như nghĩ đến gì đó, khóe môi cong lên, tay rút từ trong quần Kiều Tuyên ra dưới ánh mắt bất mãn của cậu, lấy điện thoại di động ra, bắt đầu gọi điện thoại.

“Anh làm gì đó?”

Đường Nham cười với cậu, trong điện thoại truyền đến tiếng bíp bíp đang gọi điện.

Đường Nham đặt điện thoại di động bên giường, tay tiếp tục động tác vừa rồi.

“Ừm... Điện... điện thoại...” Kiều Tuyên còn đang băn khoăn điện thoại đang gọi đi, lơ như kết nối rồi...

Đường Nham cúi người liếm một cái lên đầu đờ đỏ trên ngực cậu, khiến cho Kiều Tuyên run rẩy và rên khê, ý cười càng sâu, “Không phải là con nhóc kia muốn xem hai chúng ta ân ái sao? Không thể xem được, ngược lại nghe một chút thì có thể, nhớ kỹ chút nữa kêu lớn tiếng một chút.”

“Khốn nạn... A...” Kiều Tuyên nhanh chóng che miệng tại, ánh mắt hung ác trợn mắt cố ý nhìn người đàn ông giả trò xấu trên người cậu, vừa câu nguyệt trong lòng, đừng nhận! Đừng nhận!

Cạch! Điện thoại kết nối!

“Ai vậy hả? Trễ như vậy còn đánh thức bản tiểu thư muốn chết hả! (tiếng Pháp... Ặc không biết (?_?))” Hiển nhiên Tirenna chênh lệch thời gian nửa đêm bị đánh thức rất nén giận, nhưng nhanh chóng biến thành tiếng hét chói tai.

“A! Nham Nham anh đang lên giường với chị dâu nhỏ hả?”

Trả lời cô là tiếng tiếng va chạm kéo dài và tiếng Kiều Tuyên rên rỉ.

Mắt Kiều Tuyên hiện lên hơi nước, liễu mạng muốn nhin tiếng xuống, nhưng tên khốn trên người mỗi một cái đều đâm vào chỗ sâu nhất của cậu, còn xấu xa đặt tay cậu ở đầu giường không cho cậu che miệng.

“Ừm... A...”

Trong loa truyền ra tiếng thét chói tai hưng phấn, Kiều Tuyên cảm thấy mình không còn mặt mũi gặp người nữa! Ngẩng đầu hung hăng cắn lên vai Đường Nham một cái.

Đường Nham hít một hơi, cười nói: “Mèo hoang nhỏ.” Tay giữ tại thắt lưng của cậu siết chặt, kéo xuống một cái, nặng nề đâm vào.

“A... ư...” Kiều Tuyên cảm thấy ruột suýt chút nữa bị đâm xuyên, hơi đau một chút, nhiều hơn là vui vẻ ngập đầu bắt đầu dâng lên trong cơ thể, bao phủ ý thức của cậu.

Vậy mà đột nhiên Đường Nham lại cố tình bất động, chống trong người cậu nhìn cậu vắn vẹo dưới thân, rên rỉ.

“Ừm ừm ư ha...” Chân Kiều Tuyên quấn chặt hông của Đường Nham hơn, ánh mắt cầu xin.

“Nói, muốn anh làm em.”

Tiếng Tirenna thét chói tai còn ở bên tai, Kiều Tuyên cũng không nhin được, mang theo tiếng khóc nức nở, “Làm... làm em! Em muốn!”

Đường Nham cúi người hôn lên khoeo mắt ngắn lệ của cậu, chậm rãi rút ra, nặng nề đâm vào.

“A... ừm...”

Loại phương thức giày vò người này khiến Kiều Tuyên hoàn toàn tan vỡ, còn để ý điện thoại gì nữa, ôm bả vai Đường Nham, ô oa bật khóc.

“Nhanh... nhanh lên một chút... ư...”

Đường Nham cười, “Kêu ông xã, nói ông xã làm em anh liền thỏa mãn em.”

“Ông... ông xã... A... ông xã làm em... Ừm a...”

Tiếng thét chói tai của Tirenna trong điện thoại càng kích động, Đường Nham cũng cười càng sâu, hôn nhẹ đôi mắt khóc đến đáng thương của Kiều Tuyên, dụ dỗ, “Ngoan, dùng tiếng khác nói ông xã chơi em.”

Kiều Tuyên nào còn có lý trí, vừa khóc vừa gọi, đối với Đường Nham nói gì nghe nấy, “Ông... A... xã, chơi em... A... Nhanh... (tiếng Pháp... Ặc không biết (?_?))”

Đường Nham cười thỏa mãn, lại nhìn xuống điện thoại di động, nắm eo của Kiều Tuyên bắt đầu nhanh chóng làm.

Trong phòng chỉ còn lại tiếng khóc nức nở rên khê của Kiều Tuyên và tiếng va chạm nặng nề, cộng thêm tiếng nữ sinh cười mờ ám truyền ra từ trong loa.

Chờ Đường Nham bắn vào trong Kiều Tuyên lần thứ ba, cuối cùng mới thỏa mãn ngừng lại, Kiều Tuyên đã không còn một chút sức lực, mặc cho Đường Nham tư thế chôn trong cơ thể cậu ôm cậu, trở mình dựa vào đầu giường ngồi dậy.

“Này này! Vậy là đã xong rồi hả?” Tirenna ở đầu bên kia tiếc nuối kêu to.

Dường như bây giờ Đường Nham mới nhớ tới điện thoại, cầm đến bên tai, “Sao điện thoại lại kết nối? Em nghe được gì rồi?”

Tirenna cười mờ ám một trận, còn thật sự cho rằng là trong lúc vô ý dè vào điện thoại, “Cái gì em cũng nghe thấy hết! Thanh âm của chị dẫu nhỏ thật dễ nghe! Quá quyến rũ rồi! Chẳng qua Nham Nham anh cũng quá tưng rồi! Sao nhanh như vậy đã xong rồi! Không phải Trung Quốc có một câu là một đêm làm bảy lần sao? Có phải anh không được không? Có muốn em gửi cho anh chút thuốc cường dương hay không?”

Về mặt Đường Nham đen thui, “Không phải ở chỗ đó của em đã ba giờ sáng rồi sao? Em đi ngủ tiếp đi!”

Tút! Cúp điện thoại!

Sờ sờ mặt của Kiều Tuyên đến bây giờ vẫn chưa hết tức giận trong lòng, cười nhẹ, “Bảo bối, có muốn ông xã một đêm làm bảy lần không?”

“Khốn... khốn nạn!” Kiều Tuyên vô lực chửi nhỏ, thanh âm đã khàn khàn, ghé vào trên vai Đường Nham muốn cắn, lại biến thành một mẻ gặm nhẹ.

“Bảo bối!”

Thanh âm Đường Nham nguy hiểm, Kiều Tuyên cảm thấy thứ gì đó khảm trong cơ thể lại dần dần lớn lên, suýt chút nữa lại bật khóc, đẩy ngực anh giấy dứa, “Không được... không muốn...” Sẽ chết người đó!

“Đừng nhúc nhích!” Đường Nham ôm sát cậu, ghé lên đầu cậu thở sâu, “Anh ôm một chút hòa hoãn đã.”

Kiều Tuyên không dám cử động nữa, ôm hông của anh dán mặt lên ngực anh, trong lòng đã sớm rơi lệ đầy mắt, Đường Nham khốn nạn này, sau này sao cậu dám vui vẻ chơi đùa với Tirenna nữa?

Đường Nham thì ăn no uống đủ, lại thêm thực hiện được âm mưu, hài lòng nheo mắt lại. Thiếu chút nữa anh đã quên rồi, Tirenna sắp mười chín tuổi, sớm đã đến tuổi yêu đương rồi, Kiều Tuyên cũng mới hai mươi hai, tuổi tác hai người vốn gần, trước khi Kiều Tuyên bị anh mạnh mẽ bẻ cong queo còn là một trai thẳng, tai họa ngầm lớn như vậy suýt chút nữa bị anh quên mất!

Bây giờ, Đường Nham cười, yên tâm. Chú thích hình ảnh:

1. Cổ vịt Vũ Hán
2. Tương ớt Lão Can Ma nổi tiếng
3. Xúc xích Shuanghui
4. Mì khô giòn
5. Sợi cay Trung Quốc

26. Chương 24

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Khi Tirenà gọi điện đến tìm Kiều Tuyên thì Kiều Tuyên nhìn Đường Nham dùng sức lắc đầu, dùng khẩu hình nói với anh: Nói em không ở đây! Em không ở đây!

Bây giờ cậu không muốn nói chuyện với Tirenà, một cô bé rất tốt, ặc, tuy tư tưởng không thuần khiết gì mấy, bị Đường Nham không biết xấu hổ này hơn nửa đêm trù tính nghe một trận đùa giỡn trên giường, thật sự là... thật sự là bản thân cậu cảm thấy không còn mặt mũi gặp người, người được đề cập đến này đương nhiên là Tirenà.

Đường Nham cong môi nhìn Kiều Tuyên gấp gáp, nhưng lại rất phối hợp nói trong điện thoại cậu không ở đây.

Kiều Tuyên vừa mới thở phào nhẹ nhõm, chợt nghe thấy anh nói thêm: “Em ấy mang thai, đang dưỡng thai...”

“Cút đại gia anh đi!” Kiều Tuyên xông lên cướp lấy điện thoại di động.

Rõ ràng đời trước cảm thấy Đường Nham là một người rất đứng đắn mà! Sao bây giờ hết hãm hại em trai đến hãm hại em gái, bây giờ lại hãm hại tới mình, không biết xấu hổ cộng thêm không có liêm sỉ, thật là, thật là... Nếu không phải yêu anh, thật sự muốn đè cái mặt xảo trá này lên cửa chính của công ty bọn họ, để tất cả mọi người nhìn thử, boss của bọn họ vô sỉ bao nhiêu!

Kiều Tuyên trừng mắt nhìn anh một cái, ôm điện thoại chạy xa khỏi ghế sofa của anh nói chuyện với Tirenà.

“Chị dâu nhỏ! Nham Nham nói anh đang mang thai đó!”

Kiều Tuyên đơ ra, cắn răng trừng mắt nhìn người đang vùi đầu vào công việc, “Ặc... Anh là nam, sao có thể mang thai được? Anh ấy nói bậy.”

“À-“

Kiều Tuyên tin chắc nghe thấy một chút tiếc nuối trong một từ này là xảy ra chuyện gì?

“Thật ra hiện tại đàn ông cũng có thể mang thai, cần phải cải tạo thân thể một chút, đặt một tử cung trong cơ thể, chịu chút hormone sinh dục nữ kích thích đặc trưng phái nữ, sau đó...”

“Ngừng lại đã! Anh sẽ gửi cho em một hộp thức ăn, em muốn bún gạo Vân Nam hay vịt quay Bắc Kinh?”
Kiều Tuyên vội vàng gấp gấp ngắt ngang cô.

Không thể để cô nói tiếp nữa, cậu không muốn sinh con, càng không muốn cải tạo cơ thể, cậu cực kỳ vô cùng thỏa mãn đối với cơ thể hiện giờ của mình, rõ ràng cậu và Đường Nham là yêu đương bình thường thuần khiết (ngoại trừ lên giường), sao đến chỗ Tiren lại một hồi hỏi cậu có hứng thú với SM hay không, một hồi lại truyền bá chuyện đàn ông sinh con cho cậu, cậu thật sự không có những sở thích này, ngay cả nghĩ cũng không nghĩ tới, quen biết Tiren, luôn cảm thấy mở ra một cánh cửa thế giới mới cho cậu, đương nhiên cậu không định bước vào cánh cửa này!

Dời đi lực chú ý của kẻ tham ăn thì dùng đồ ăn là có tác dụng nhất, quả nhiên, đề tài của Tiren đã chuyển đến trên vịt quay Bắc Kinh.

Kiêu Tuyên lặng lẽ thở phào một hơi, lần nữa dùng mắt bắn ra hai đạo phi đao, mục tiêu trúng ngực Đường Nham! Tên khốn nạn này!

Tiren đâu chỉ mở ra cho cậu một cánh cửa này, bắt đầu từ khi nhận được phần tiền lương đầu tiên, cuối cùng Kiều Tuyên cũng tìm thấy chìa khóa thoát khỏi số phận ăn bám.

Internet hiện tại phát triển như vậy, có vài công việc căn bản không cần phải ra ngoài. Tiren sẽ nhận một ít công việc phiên dịch cho cậu ở Pháp, đương nhiên, chính cậu cũng học được tìm một ít trên mạng.

Trong hiện thực cậu không quen lui tới với mọi người, nhưng thế giới internet hư cấu dùng chữ viết lại dần dần không có nhiều ngăn cách như vậy.

Tiền lương phiên dịch cũng không cao, nhưng Kiều Tuyên làm cực kỳ có tình cảm mãnh liệt, nhiều loại ngôn ngữ đời trước cuối cùng cũng có đất dụng võ. (Cam: nhớ là tác giả bảo tiền lương phiên dịch tiếng Pháp cũng không thấp?? Khó hiểu ghê)

Kiêu Tuyên thấy số tiền bên trong tài khoản dần dần nhiều lên, đặc ý tính toán làm thế nào để chúc mừng sinh nhật hai mươi bảy tuổi sắp tới của Đường Nham.

So sánh lẫn nhau, Đường Nham ngược lại không thoải mái như vậy.

Từ khi tuyên bố Đường thị niêm yết tới nay, đủ loại chuyện lũ lượt kéo tới, đánh giá và cải cách công ty của anh chuẩn bị từ năm trước, trong đó không phải không có một chút phiền phức.

Đường thị là do một tay ông Đường sáng lập, có lịch sử hơn năm mươi năm, gần như mỗi tỉnh toàn quốc đều có công ty chi nhánh, xây dựng thương hiệu trên các tuyến đường chính, trong mỗi ba hoặc bốn tuyến đường thành phố cũng có nhà cung cấp, tiếng tăm không thể nói là không lớn, vậy mà cứ có một chút vấn đề, Đường thị không niêm yết.

Theo sự phát triển kinh tế của thị trường, rất nhiều công ty lớn đều nhao nhao lựa chọn niêm yết để mở rộng danh tiếng và tài chính thị trường, nhưng Đường thị là doanh nghiệp lâu năm từ đầu đến cuối lại không có động tĩnh niêm yết, bên ngoài thảo luận âm ỉ, thật ra nguyên nhân chân chính không phải là ông Đường không đồng ý niêm yết.

Ông Đường trải qua thời kỳ nghèo khó, tuy khi sáng lập Đường thị đầu óc khôn khéo, nhìn xa trông rộng, nhưng trong xương vẫn có tư tưởng truyền thống, công ty nhà mình, đương nhiên muốn phải bị khống chế trong tay người nhà, Đường thị không thiếu tiền, lại không thiếu danh tiếng, cần gì phải niêm yết công ty chia cổ phần trong công ty ra ngoài, bị người khác giám thị quản thúc!

Huống hồ gì khi đó ông Đường cũng đã lớn tuổi, không có nhiều sức lực dứt khoát cải cách công ty hẳn hoi như vậy, chỉ muốn cứ như vậy ổn định truyền Đường thị vào trong tay Đường Nham.

Nói ông Đường khôn khéo không phải là không có lý, chính tư tưởng bảo thủ của ông, cổ thủ công ty, nhưng cũng không bắt ép Đường Nham giống như ông.

Ông Đường biết, Đường Nham không giống với ông, thanh niên còn trẻ tuổi lực tráng, tư tưởng tiên phong, nhất định sẽ tiến hành cải cách chế độ cũ kỹ của công ty. Công ty giao vào trong tay Đường Nham, đó chính là thế giới của người trẻ tuổi rồi, ông cũng không phải người không bỏ xuống được, sớm muộn gì ông cũng phải chết, vừa chết là hết, Đường Nham muốn làm gì cũng không liên quan đến ông nữa.

Ông Đường cũng biết, cổ đông cùng nhau dốc sức làm việc với ông trong công ty nhất định sẽ không đồng ý cách làm của Đường Nham, để lót đường cho Đường Nham, trước khi chết ông đã viết di chúc, do luật sư bảo quản thay.

Tin tức Đường thị muốn niêm yết vừa xuất hiện, vài lão cổ đông trong công ty quả nhiên đã đại náo công ty, ông cụ đã hơn bảy mươi tuổi còn chống gậy đến phòng làm việc của Đường Nham mắng to anh.

Đường Nham chỉ bình tĩnh nhìn.

Trước đây lúc thành lập công ty ông Đường đã một mình chiếm bảy mươi phần trăm cổ phần công ty, ba mươi phần trăm khác ở trong tay các cổ đông bỏ vốn khác, công ty này rõ ràng là họ Đường, từ ông Đường truyền vào trong tay đường Nham.

Nhiều năm như vậy những người này lấy được không ít lợi ích từ Đường thị, không nói cầm hoa hồng Đường thị chia cho, còn xếp không ít người vào Đường thị, ông Đường có giao tình với bọn họ, chỉ cần không có lỗi gì nặng, mở một mắt nhắm một mắt.

Nhưng những người này lại cố tình xem Đường thị thành cây rưng tiền rồi, liều chết ôm không thả, Đường thị niêm yết, cổ phần của bọn họ nhất định giảm xuống, ông cụ bảy tám chục tuổi, còn có thể có sức lực chỉ vào Đường Nham mắng to anh, vong ân phụ nghĩa! Ăn cháo đá bát! Trước đây nếu như không có bọn họ bỏ vốn, sao sẽ có Đường thị bây giờ!

Đường Nham chỉ cười nhạt nhìn bọn họ, mấy năm nay Đường thị báo đáp bọn họ đâu chỉ gấp mười, sợ là gấp trăm lần cũng có! Anh không phải ông, không có giao tình với bọn họ, vậy nên cũng không có ý định phí công vô ích nuôi bọn sâu mọt này!

Gọi tất cả cổ đông đến, luật sư đọc di thư của ông trước mặt bọn họ. Theo lý thuyết hiện tại Đường Nham mới là ông chủ của Đường thị, muốn làm gì căn bản không cần báo cáo với bọn họ, cũng không cần lấy di thư của ông ra.

Mà Đường Nham làm vậy chẳng qua là vì hình tượng của công ty, chuyện này rất quan trọng, hình tượng công ty cực kỳ quan trọng, nếu để bọn họ truyền ra bên ngoài nói anh lộng hành gì gì đó, không có chỗ nào hay với chuyện công ty niêm yết.

Đồng thời cũng để cho bọn họ thấy rõ, quyết định niêm yết này, bọn họ không cản được, nếu như quá rảnh rồi, không bằng nhanh chóng chuẩn bị tiền, đến lúc đó mua thêm một chút cổ phiếu, nói không chừng đến lúc đó đại hội cổ đông sẽ có vị trí của bọn họ. Chú thích hình ảnh:

1. Bún gạo Vân Nam
2. Vịt quay Bắc Kinh

27. Chương 25

Đâu chỉ có những cổ đông này nóng nảy, người ngồi không yên nhất là Đường Mục, mặc dù biết vị trí phó tổng giám đốc mà Đường Nham hứa hẹn là một cái bẫy, ít nhất hiện tại công ty còn có một cái họ với hắn, hơn nữa có Đường Thế Thành ở đó, không phải hắn không có cơ hội vào tổng công ty. Nhưng nếu công ty niêm yết thì sẽ có nhiều người giám thị hơn, càng nhiều cổ đông, họ Đường này của hắn liền không có ý nghĩa gì nữa, quan trọng nhất là, trong di chúc của ông Đường vậy mà lại không nhắc đến tên của hắn, ngay cả Đường Thế Thành còn có mười phần trăm cổ phần ban đầu.

Đường Mục cắn răng, cũng đều họ Đường, dựa vào cái gì mà trong mắt lão già đáng chết kia chỉ có Đường Nham!

Thật ra không phải Đường Nham chưa từng giữ lại đường sống cho Đường Mục, không bao gồm tài sản công ty ước định khi đến tỉnh Q của năm công ty bên trong, bằng năm công ty được vạch ra khỏi Đường thị này, không có liên quan đến Đường thị, là tài sản cá nhân của Đường Mục.

Đối với em trai không có tình cảm này, Đường Nham thật sự đã rất khoan dung rồi, không ngờ rằng hắn không nhận phần tình cảm tốt đẹp đó.

Vào loại thời điểm này, sự ích kỷ của Đường Thế Thành liền thể hiện ra, chính gã có mười phần trăm cổ phần, kiếp sau không lo ăn uống nên chuyện gì cũng không xía vào, bị Đường Mục ồn ào nóng nảy liền gọi điện thoại cho Đường Nham, tùy tiện hỏi hai câu, tranh thủ chút lợi ích cho Đường Mục. Thái độ của Đường Nham vừa kịch liệt gã liền co rúm lại, trực tiếp nói với Đường Mục đang âm ỉ là bảo vệ tốt năm

công ty là được, đừng nhớ thương Đường thị nữa! Cuối cùng dứt khoát mặc kệ tất cả, khiến Đường Mục tức đến nguyền rủa!

Đường Thế Thành chính là như vậy, quan tâm nhất vĩnh viễn là bản thân gã, con trai thì đáng là gì!

Kiều Tuyên không hiểu chuyện của công ty, vậy nên cũng không quan tâm, cậu quan tâm là sinh nhật hai mươi bảy tuổi sắp tới của Đường Nham.

Trước một ngày Kiều Tuyên đã len lén đặt một nhà hàng Tây cao cấp, còn đặc biệt dặn phải có bữa tối dưới ánh nến, trải thảm hoa hồng, cậu muốn tặng Đường Nham một niềm vui bất ngờ.

Bây giờ nhớ lại, ngoại trừ cùng ra ngoài du lịch ra, đây là hành động lãng mạn đầu tiên của hai người!

Lần lãng mạn đầu tiên trong hai đời đều do cậu tạo ra, Kiều Tuyên ngẫm lại liền kích động, tuy là một bữa cơm tối tốn mất ba tháng tiền để dành của cậu, cậu vẫn vui vẻ. Trước đây đều là Đường Nham chăm sóc cậu, đối xử tốt với cậu, có thể làm chút gì đó cho Đường Nham khiến cậu cực kỳ thỏa mãn!

Nghĩ đến Đường Nham có thể có ánh mắt ngạc nhiên vui mừng, trong lòng Kiều Tuyên có cảm giác tự hào không rõ!

Mà trên thực tế, Đường Nham cũng thật sự rất ngạc nhiên vui mừng.

Trong khoảng thời gian này Đường Nham bận rộn chuyện của công ty, căn bản ngay cả sinh nhật mình cũng quên, Kiều Tuyên cũng nói đưa anh đến nhà hàng, chỉ nói muốn ra ngoài ăn cơm.

Đường Nham ôm lấy cậu hôn, lại mổ hôn đôi mắt sáng ngời của cậu, trong lòng rất áy náy, mấy ngày nay không thể ở bên cạnh cậu thật tốt.

“Bảo bối, đợi anh thêm một khoảng thời gian nữa, chờ công ty niệm yết xong, chúng ta liền đi du lịch, tất cả những chỗ em ghi trên sổ anh đều đi với em một lần.”

“Được! Được!” Kiều Tuyên dùng sức gật đầu, kéo anh liền đi ra ngoài, “Đi mau, em đói rồi!”

Đường Nham cười khẽ, mặc cậu kéo anh ra ngoài.

Khi đến nhà hàng Kiều Tuyên đưa sổ hóa đơn cho người bán hàng, đương nhiên có người mang bọn họ đi.

Đường Nham cũng không nghĩ quá nhiều, chỉ ôm Kiều Tuyên cùng đi theo, khi tới cửa lại bị Kiều Tuyên kéo.

“Anh chờ bên ngoài, em vào xem trước!”

Lúc này Đường Nham mới có chút nghi hoặc, quan sát xung quanh, nhà hàng Tây xa hoa giá cả lại đắt đỏ, đây là nơi Kiều Tuyên không thích nhất, sao hôm nay lại dẫn anh tới đây? Còn thần thần bí bí không cho anh đi vào?

Đường Nham ở bên ngoài nghi hoặc, Kiều Tuyên bên trong lại vội vàng bày hoa hồng và nến mà nhà hàng cố ý chuẩn bị ra, châm lửa, kiểm tra thêm một lần, hoa hồng, có, nến, có, rượu đỏ, có, đèn màu, có, nến hình trái tim, có!

Hoàn hảo!

Mặc dù có chút thiếu nữ, nhưng lúc này chính là muốn lãng mạn được thế nào thì làm thế ấy, nếu như không phải tiền cậu kiếm được không đủ mua một cái nhẫn kim cương, cậu thật sự muốn quỳ xuống đất cầu hôn một trận, chuyện có khí phách đàn ông như thế, phải để mình làm!

Trên giường và dưới giường, luôn có một người giống đàn ông như thế!

Lặng lẽ tính toán vào lúc này sang năm cậu mới có thể gom đủ tiền mua một cái nhẫn kim cương, Kiều Tuyên đi tới, kéo cửa phòng ra, đầu tiên nhào qua che mắt Đường Nham.

“Trước đừng nhìn, đi vào theo em!”

“Làm gì vậy? Thần bí thế.” Đường Nham cười, nắm lấy tay cậu, đi theo cậu từng bước một vào trong, còn có thể nghe thấy Kiều Tuyên không nhịn được cười mờ ám.

“Đến rồi!” Kiều Tuyên đứng trước ngọn nến hình trái tim, trước khi buông mắt Đường Nham ra, nói: “Anh phải giữ lấy em, cảm động quá cũng đừng bật khóc!”

Đường Nham đang cảm thấy buồn cười, Kiều Tuyên đã buông tay anh ra.

Cảnh tượng trước mắt quá mộng ảo, luôn xuất hiện trong mơ của thiếu nữ chưa trưởng thành, trong bóng tối chuỗi ánh sáng bạc lấp lánh trên vách tường, tạo thành “sinh nhật vui vẻ”, đèn màu bên cạnh tạo thành “I love U”, bên chân là ngọn nến xếp thành hình trái tim, trên cái bàn cách đó không xa phủ kín cánh hoa hồng, hai bên đều đặt hai cái giá cắm nến kiểu Tây.

Đường Nham nhìn mọi thứ trước mắt, lại nhìn đôi mắt phát sáng chớp chớp nhìn anh chăm chú của Kiều Tuyên, giơ tay lên che mắt.

“Sinh nhật vui vẻ! Có cảm động hay không? Che mắt làm gì? Không phải là thực sự cảm động đến khóc chứ!?” Kiều Tuyên nhào qua ôm lấy cổ anh, cắn lên cằm anh một cái, cười đùa.

Đường Nham thả tay xuống, nào có dấu vết khóc? Ôm eo của Kiều Tuyên, cười đến bất đắc dĩ, “Em làm những thứ này...” Thở dài ra một hơi, “Anh không phải phụ nữ.”

Tuy nói như vậy, trong mắt anh lại vui vẻ rõ ràng.

Đương nhiên Kiều Tuyên cũng nhìn ra được, treo trên cổ anh ngửa đầu, có chút đắc ý, “Em biết anh không phải phụ nữ, nhưng anh là vợ em!”

“Tiểu xấu xa, ai là vợ?” Đường Nham cúi đầu, hôn một cái lên môi cậu, đánh lên mông cậu một cái.

Kiều Tuyên không sợ chết nhìn anh, “Anh là vợ em! Em cũng là đàn ông, sao lại không thể có vợ được? Mặc kệ thế nào, dù sao trong lòng em, anh chính là vợ của em!”

Đường Nham cười gật đầu, “Được, nhưng chỉ có thể ở trong lòng em, nhưng ra khỏi miệng phải gọi anh là ông xã.”

Kiều Tuyên trợn mắt nhìn ba giây, nhếch miệng cười, “Em vừa nhìn anh trong lòng kêu “vợ! vợ!”, anh không phản đối!”

Đường Nham cong môi, như tin như không nhìn cậu một cái, tay ôm nâng eo cậu trượt xuống, dùng sức, nâng mông Kiều Tuyên bế lên, kề sát trán của cậu, thấp giọng nói: “Bảo bối, anh rất vui, cảm ơn em! Còn nữa, anh yêu em!” Hướng về phía trước, hôn môi Kiều Tuyên.

Chân Kiều Tuyên vòng quanh lưng anh, cánh tay vịn bả vai Đường Nham, mở miệng, không chút khách sáo đón nhận.

Rượu đỏ, hoa hồng, thịt bò, ánh nến.

Hai cái ghế ban đầu ở hai đầu bàn được Kiều Tuyên dời đến cùng một chỗ, dựa trên người Đường Nham há miệng chờ Đường Nham cắt miếng thịt bò gọn gàng đưa vào trong miệng cậu, khoe khoang với Đường Nham tiền bữa cơm này hoàn toàn do cậu tự kiếm. Đương nhiên, chuyện cậu làm phiên dịch trên mạng được giấu kín.

Dù sao sinh nhật Đường Nham đã qua, Kiều Tuyên cũng không có ý định gạt anh, đời trước lòng tự ái của cậu hại anh, đời này cái gì cũng không quan trọng, sẽ không rầu xoắn xuýt về vấn đề tiền bạc. Cậu nguyện ý được Đường Nham nuôi, cũng không quan tâm làm tiểu bạch kiểm, tiền của Đường Nham chính là tiền của cậu, chuyện này không có gì không tốt.

Đường Nham đút cậu uống một hớp rượu nho, sờ mặt cậu một cái, đối với chuyện cậu kiếm tiền, chỉ nói một câu, “Chơi một chút là được rồi, đừng để mệt mỏi.”

Kiều Tuyên liếc mắt, hừ một tiếng, cậu sẽ không nói cho Đường Nham biết cậu còn chuẩn bị sang năm sẽ mua một chiếc nhẫn kim cương đâu!

28. Chương 26

Thật ra vào buổi tối sinh nhật của Đường Nham hôm đó Kiều Tuyên còn đặt một cái bánh ga-tô, không lớn.

Trên đường về nhà Kiều Tuyên cười khanh khách mờ ám, úp sấp lên Đường Nham đang lái xe nói bên tai anh một câu, xe trượt một cái suýt chút nữa chết máy.

Ánh mắt Đường Nham ám trầm, liếc mắt nhìn Kiều Tuyên một cái, tốc độ xe tăng vọt, lao ra ngoài.

Kiều Tuyên nói: “Chúng ta thử xem ăn bánh ga-tô trên giường thế nào nhé? Là một phần của quà sinh nhật của anh, đêm nay, chuyện gì em cũng nghe lời anh...”

Nghĩ đến Kiều Tuyên không mặc quần áo, dáng vẻ trét bánh ngọt khắp người, thân thể Đường Nham đã trung thực làm ra phản ứng trước.

Một trận bánh ga-tô play xấu hổ sắp diễn ra, Đường Nham ở trong gara đã nhin không được suýt chút nữa đè Kiều Tuyên xuống làm một lần.

Đêm nay tình cảm mãnh liệt như vậy, nhưng mà, kết quả cuối cùng là Đường Nham suýt chút nữa bị đuổi tới phòng khách ngủ, càng không cần phải nhắc tới bánh ga-tô play.

Người nhớ rõ sinh nhật của Đường Nham không chỉ có Kiều Tuyên, còn có một vài người khác, một vài người cũng gửi một phần quà tới, chiếu theo khẩu vị của Đường Nham, đối tượng của Đường Nham có nam có nữ, đương nhiên cũng có Kiều Tuyên.

Kiều Tuyên chỉ thiếu chút nữa là tức chết, mắt đỏ bừng ném ảnh chụp lên mặt Đường Nham, lại hầm hừ mà ném bánh ga-tô từ cửa sổ ra ngoài.

“Đường Nham, con bà nó đại gia anh! Anh cút đến phòng khách cho ông! Ông đây không muốn nhìn thấy anh nữa!” Kiều Tuyên tức giận đâu còn là cô vợ nhỏ mềm mại dễ đẩy ngã nữa, trong nháy mắt hóa thân thành mèo hoang nhỏ.

Trên mặt Đường Nham có dấu tay, trên bụng có dấu chân, trên cánh tay có dấu móng tay, trên cổ có dấu răng, hoàn toàn là dáng vẻ bị bạo lực gia đình, nhưng cũng không dám thật sự đi tới phòng khách, nếu không nhất định Kiều Tuyên sẽ tức chết cả buổi tối.

Đối diện với ánh mắt giết người của Kiều Tuyên nhìn về bên cạnh anh, trên đùi lại bị đá một cước, hít một tiếng tiến lên ôm người vào lòng, hôn nhẹ lên trán, mỗ mỗ khước môi, liếm liếm khước mắt trừng đến sắp nứt ra của cậu.

“Bảo bối, những bức hình kia ngoại trừ hai người chúng ta là chụp lén gần đây, những tấm khác đều là ảnh cũ đã chụp rất nhiều năm trước rồi, đều là trước khi anh biết em. Anh thề, sau khi anh quen em không tìm người khác nữa. Đừng tức giận, ngoan.”

Đương nhiên Kiều Tuyên nhìn ra những hình kia không phải chụp hiện tại, thậm chí còn có khi Đường Nham du học ở nước ngoài, vận nên cậu vẫn chỉ là tức giận mà thôi, nếu như là chụp gần đây.... Cậu muốn chết cùng một chỗ với Đường Nham!!

“Anh cút đi! Không có liêm sỉ, không biết xấu hổ!” Kiều Tuyên ở trong ngực anh giãy dụa, “Anh là một người không biết xấu hổ, nụ hôn đầu đêm đầu tiên của ông đều mẹ nó bị anh lừa gạt, tên ngựa đực anh! Lưu manh! Anh... anh... không công bằng, ông lỗ lớn rồi!” Giãy không ra, Kiều Tuyên càng mắng càng giận, cuối cùng nép lên vai Đường Nham ủy khuất bật khóc.

Đường Nham ôm lấy cậu đi về phía phòng tắm, nghe tiếng cậu nằm úp sấp trên vai hu hu khóc có chút không nỡ, vừa đi vừa dỗ, “Ng ngoan, anh sai rồi. Nếu như anh biết sau này sẽ gặp được em, nhất định sẽ không liếc mắt nhìn người khác một cái, anh xin lỗi, đừng khóc có được không? Sau này anh sẽ không để em chịu oan ức nữa, chỉ nhìn một mình em chỉ hôn bảo bối của anh thôi, anh thề đó.”

Đường Nham ôm Kiều Tuyên đến phòng tắm rồi đặt cậu xuống, moi khuôn mặt khóc thê thảm của cậu ra, cầm khăn mặt nhẹ nhàng lau mặt cho cậu.

“Em tức giận!” Kiều Tuyên đỏ mắt trừng anh.

“Anh biết.” Kiều Tuyên buông khăn mặt, nâng khuôn mặt cậu lên ngậm môi cậu, khẽ hôn, “Bảo bối, anh yêu em, chỉ yêu em.”

“Em đây vẫn tức giận!” Kiều Tuyên hừ một tiếng, nằm úp sấp trên vai anh, nhảy lên người anh câu chân, rầu rĩ hỏi: “Những bức hình này là ai gửi tới?”

Ai sẽ vô duyên vô cớ gửi loại hình này tới nhà bọn họ? Tổ rõ là kẻ đó không hiền lành gì, Kiều Tuyên tức giận, nhưng không đến mức mất đi lý trí.

Đường Nham ôm cậu đi về phòng ngủ, gò má cọ cọ lỗ tai cậu, “Anh sẽ xử lý. Ng ngoan, anh đi nấu nước, em ngâm chân có được hay không?”

“Hừ! Lấy lòng em cũng vô dụng thôi! Em sẽ không dễ dàng tha thứ cho anh như vậy đâu!” Kiều Tuyên cắn cổ anh lý sự.

Đường Nham phối hợp gật đầu, “Được, không tha thứ.”

“Hừ!”

Kiều Tuyên đã sớm biết, dựa vào điều kiện của Đường Nham, lúc trước không thể nào anh không có người khác, nhưng biết là một chuyện, bây giờ bày ra trước mắt lại là một chuyện khác, biết rõ đều đã là quá khứt, không nên so đo, nhưng cậu vẫn khó chịu, hơn nữa còn tức giận, Đường Nham chỉ có thể là của một mình cậu!

Không có bánh ga-tô, Đường Nham mặt dày bò lên giường Kiều Tuyên ôm người vào trong lòng, hôn nhẹ môi, “Ngoan, anh ôm em ngủ.”

Kiều Tuyên đập một cước dưới chăn bị vây ở giữa hai chân của Đường Nham.

Tay Đường Nham từ từ vói vào trong quần áo của Kiều Tuyên, nhẹ nhàng xoa từ trên xuống dưới giống như đối xử với con nít, “Bảo bối ngoan.”

Kiều Tuyên nhìn anh chăm chăm hừ một tiếng, tựa đầu lên ngực anh, nhắm mắt lại, trên lưng được xoa quá thoải mái, vốn đang tức giận cũng mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Kiều Tuyên ngủ nhưng Đường Nham lại không ngủ được, ánh mắt của anh trở nên âm trầm nguy hiểm trong bóng tối, đây là có người đang uy hiếp anh sao? Quả thật là muốn chết! Xem ra lòng nhân từ của anh không có người cảm kích rồi, vậy thì đừng có trách anh!

Ngày hôm sau những bức ảnh kia được phát tán trên mạng, tiêu đề gần như đều là “Sinh hoạt cá nhân hỗn loạn của ông chủ Đường thị”, “Người cầm quyền của Đường thị là đồng tính”, “Ông chủ Đường thị bí mật hẹn hò gái quán bar”... Tiêu đề nhấn mạnh làm nổi bật “Đường thị”, rõ ràng cho thấy là hướng về Đường thị.

Nhưng người không rõ sự thật thấy người cầm quyền của Đường thị nhất định là một tên hoang dâm vô sỉ, người như vậy, sao có thể quản lý Đường thị tốt được?

Niềm yết gần đến hồi cuối bị cắt đứt, tin tức tiêu cực khiến giá trị được thẩm định của Đường thị giảm đáng kể, khủng hoảng PR của công ty, nhưng truyền thông thì lại ưa thích mấy loại tin tức tình sắc thu hút ánh mắt của mọi người này, những tấm hình kia thậm chí còn trở thành tin tức giải trí bất quá.

Tình thế bất lợi đối với việc Đường thị niêm yết, các bộ phận dần dần nóng nảy bất an.

Sắc mặt Đường Nham âm trầm ngồi sau bàn nghe người đứng đầu bộ phận truyền thông báo cáo tin tức.

“Những hình ảnh kia ban đầu được đăng trên một website nước ngoài, sau đó bị nhiều nhà truyền thông

trong nước đăng lại, dần dần lan truyền. Thời gian truyền thông trong nước phát hành tạp chí gần như giống nhau, rõ ràng cho thấy đồng thời nhận được tin tức, không loại trừ có người cố ý phá hoại. Có một vài truyền thông có thể mua chuộc đã đồng ý cắt bỏ bản tin, nhưng truyền thông trong nước rất nhiều, tài chính và kinh tế, báo giải trí cũng chằm ngoi thổi gió, tình hình cực kỳ bất lợi. Boss, tôi thấy tốt hơn bây giờ nên tổ chức một buổi họp báo, tiết lộ ngài Lãnh ra đi, có lẽ có thể dời sự chú ý của công chúng một chút.”

Thật ra không cần suy nghĩ, Đường Nham cũng biết những bức hình này là ai phát tán ra ngoài, có thể có được ảnh chụp khi anh du học ở nước ngoài, lại là người đối chọi với anh, ngoại trừ Dương Chứng thì không còn người thứ hai.

Đường Nham nhắm mắt, anh vẫn không muốn tin tưởng, Dương Chứng thật sự cứ trở mặt với anh như thế. Tình bạn gần mười lăm năm, anh tự hỏi mình đối xử với Dương Chứng không tệ, tội gì phải đi đến bước này? Hiện tại, anh vẫn có chút tò mò nguyên nhân Dương Chứng hận Đường thị hoặc có lẽ là hận anh, theo Đường Mục cuối cùng có ích lợi gì?

Đường Nham đưa tay lên, “Chuẩn bị một chút, ba ngày sau tổ chức buổi họp báo.”

Đường Nham gọi điện thoại cho bên Mỹ trước, bên kia điện thoại là một người Mỹ gốc Hoa.

“Tình hình có biến, ba ngày sau công ty sẽ tổ chức buổi họp báo, tôi cần cậu về nước ngày kia.”

Cúp điện thoại, Đường Nham lại gọi đến số của Tần Huân.

“Giúp tớ đề mấy tin tức tiêu cực về Đường thị trên mạng xuống.” Chỉ một câu nói này, Đường Nham biết Tần Huân có thể làm được, quả đấm dễ nói chuyện hơn tiền, người không bạo lực không hợp tác giao cho Tần Huân là dễ làm nhất.

“Còn nữa, để người dưới quyền của cậu giám thị Đường Mục và Dương Chứng, nếu như có thể thì cắt đứt thư từ qua lại và internet của bọn họ.”

Thanh âm Tần Huân cắn miếng khoai tây trong điện thoại, “Hai mươi hộp pho mát viên.”

“Được rồi.”

Đường Nham nhẹ chớp hai mắt, đầu ngón tay gõ trên mặt bàn, qua thật lâu, cầm điện thoại di động lên, gọi điện thoại cho Dương Chứng.

Điện thoại vang lên thật lâu, khi Đường Nham cho rằng sẽ không có người nhận điện thoại thì đầu dây bên kia có người tiếp.

Không một người mở miệng, hai đầu điện thoại đều im lặng.

“Lý do.” Cuối cùng Đường Nham mở miệng trước.

“Lý do? Bây giờ cậu lại hỏi lý do với tôi! Đường Nham, cậu còn nhớ rõ Tiết Ninh không?” Trong điện thoại truyền đến tiếng cười nhạt của Dương Chứng, “Tôi nghĩ cậu không thể nào nhớ rõ! Ha, Tiết Ninh chết vì cậu, nhưng cậu không có chút cảm giác gì, còn sống tự do đến thế! Đường Nham, tôi chờ ngày cậu gặp báo ứng!”

Dương Chứng trong trí nhớ của Đường Nham luôn tươi cười, năng lực mạnh mẽ, nhân duyên tốt, tính cách trầm ổn, ôn hòa lễ độ, chưa từng giống như bây giờ – cuồng loạn hận thù.

Đường Nham từng sống thật lâu, ký ức nhanh chóng trở về ngày xưa, Tiết Ninh, cái tên này cũng không có gì xa lạ.

Năm ấy Đường Nham mười bảy tuổi quen biết Dương Chứng, đều là du học sinh Trung Quốc, vậy nên thường xuyên lẫn lộn cùng một chỗ, đương nhiên tình cảm rất tốt.

Năm thứ hai bọn họ làm đại biểu đón tiếp du học sinh mới đến từ Trung Quốc, trong đó có Tiết Ninh, một cô nhóc hoạt bát đáng yêu, trước đây anh còn tưởng rằng như thế.

Tiết Ninh thường xuyên quần lấy hai người bọn họ, luôn miệng kêu “đàn anh”, khi bọn họ chơi bóng rổ thì dưới sân cô là người kêu lớn nhất, khi bọn họ chơi ban nhạc thì cô ở bên cạnh điên cuồng lắc đầu theo, đi theo bọn họ cùng rượu, cùng bọn họ đua xe, có đôi khi còn điên cuồng hơn nam sinh.

Dần dần, bọn họ ngầm cho phép Tiết Ninh tham gia vào, nhóm hai người biến thành ba người, gần như đến chỗ nào cũng là ba người, cho đến một ngày Tiết Ninh tỏ tình với anh.

Trong lòng Đường Nham vẫn xem Tiết Ninh là em gái, thậm chí là anh em, căn bản không có ý gì khác. Từ đó về sau liền thường xuyên trốn cô, vừa nhìn thấy cô đã bỏ chạy, đẩy Dương Chứng qua.

Nhưng Tiết Ninh giống như bị điên vậy, đi theo anh, không ngừng gọi điện cho anh, chất vấn hỏi hành tung của anh, chạy đến ký túc xá của anh.

Đường Nham không nói rõ ràng với cô, trực tiếp tìm một người bạn gái, kết quả Tiết Ninh càng thêm điên cuồng, đánh bạn gái của anh một trận, còn chụp ảnh nude, uy hiếp bạn gái của anh chia tay với anh.

Khi đó Đường Nham mới phát hiện, Tiết Ninh căn bản không đơn thuần giống như cô thể hiện ra, sau đó càng tránh né không gặp cô, thậm chí ngay cả ký túc xá cũng không về.

Lần đó là Dương Chứng gọi điện cho anh, trong điện thoại nói Tiết Ninh đã nghĩ rõ ràng, muốn nói xin lỗi

với anh, mọi người trở lại lúc ban đầu, vẫn là bạn tốt.

Võn Đường Nham không muốn nhận lời, nhưng lời nói của Dương Chứng gần như van xin anh, không còn cách nào, anh không thể làm gì khác hơn là đi.

Kết quả là gì? Kết quả là Dương Chứng đã chạy trước, nói là để hai người bọn họ nói chuyện thật tốt, nói không chừng là có hiểu lầm. Căn bản anh không muốn để ý Tiết Ninh, nhưng ban đầu Tiết Ninh biểu hiện quả thật rất tốt, nói xin lỗi với anh, nói cô biết lỗi rồi.

Khi đó Đường Nham còn trẻ, không suy nghĩ nhiều như vậy, nhớ tới tình cảm trước kia, tính cảnh giác cũng ít đi, uống rượu Tiết Ninh đưa tới.

Lúc tỉnh lại lần nữa là ở trên giường quán rượu, anh bị Tiết Ninh bỏ thuốc, đã xảy ra quan hệ.

Cảm giác đầu tiên của Đường Nham là phẫn nộ, sau đó biến thành chán ghét với Tiết Ninh, nhưng Tiết Ninh lại càng thêm điên cuồng, tự cho mình là bạn gái của anh, lại đột nhiên ở trong phòng hiện tại của anh, gửi ảnh chụp giường chiếu hôm đó của cô vào hộp thư của anh, tấn công phái nữ bên cạnh anh hiện tại, mọi thứ giống như một người điên.

Đường Nham không chịu nổi quấy nhiễu từ bên ngoài, cuối cùng quyết định về nước trước thời hạn, trước khi về nước nhận được được video và một bức huyết thư, đêm hôm đó Tiết Ninh không chỉ chụp ảnh, mà còn ghi hình tất cả lại. Tiết Ninh dùng video này uy hiếp anh, nếu anh dám đi liền công khai video.

Khi đó Đường Nham chỉ mới mười tám tuổi, thiếu niên chính trực, cũng căn bản không phục tùng bộ dạng kia của cô, trực tiếp về nước.

Sau khi anh về nước một tháng thì nhận được điện thoại của Dương Chứng, Tiết Ninh tự sát.

“Thì ra...” Thì ra ngay từ lúc đó cậu đã hận tôi, tình cảm nhiều năm như vậy, thì coi là gì?

Đường Nham hít sâu một hơi, có chút thất vọng, không cần phải nói lời dư thừa nữa, “Ngu xuẩn.” Cúp điện thoại.

Tiết Ninh chết, bây giờ Đường Nham nghĩ lại có lẽ hơi liên quan tới anh, nếu như là anh hiện tại, sẽ không dùng cách từ chối trực tiếp như thế mà là tìm một cách xử lý sẽ không tạo thành hậu quả không thể bù đắp được. Nhưng khi đó trẻ tuổi tự mãn, đâu nghĩ nhiều như vậy?

Đối với bi kịch của Tiết Ninh, sau khi Đường Nham trưởng thành chỉ thở dài một tiếng, còn về áy náy, cảm giác tội lỗi thì không có, hướng hồ chính anh cũng là người bị hại.

29. Chương 27

Ba ngày sau, Đường thị tổ chức một buổi họp báo, trong buổi họp báo ngoại trừ xuất hiện ông chủ của Đường thị Đường Nham ra, còn có Lãnh Hạ.

Tin tức để Lãnh Hạ đảm nhiệm tổng giám đốc đưa Đường thị ra thị trường vừa tung ra, bản tin tài chính và kinh tế đã sôi sùng sục trước.

Lãnh Hạ, nam, ba mươi bảy tuổi, người Mỹ gốc Hoa, cựu CEO của công ty A thuộc top năm trăm trên thế giới, sau khi đi ăn máng khác đã đến công ty B nằm trong top một trăm trên thế giới, lại bị công ty C thuộc top năm mươi trên thế giới dùng một số tiền lớn đào đi, một năm trước tuyên bố rời khỏi công ty C. Từ đó về sau, hướng đi của hắn vẫn luôn nhận được sự quan tâm săn đón của nhiều công ty bên ngoài, bên ngoài từng dự đoán, bước tiếp theo của hắn sẽ gia nhập công ty R xếp top ba mươi trên thế giới, công ty R từng nhiều lần tung cành ô-liu* với hắn, ai có thể ngờ rằng hắn lại đột nhiên xuất hiện trong buổi họp báo của Đường thị, cũng tuyên bố đảm nhiệm chức tổng giám đốc đưa Đường thị ra thị trường? Đây quả thật là một quả bom. (*tượng trưng cho sự hòa bình, tung cành ô-liu nghĩa là đưa ra lời mời thiện chí đến người nào đó, đương nhiên người được mời sẽ nhận được lợi ích nhất định)

Tin tức này vừa tung ra, có học giả tài chính và kinh tế tính toán, giá trị của Đường thị bởi vì sự gia nhập của Lãnh Hạ mà thậm chí tăng lên gấp đôi.

Lúc này, tiêu điểm tất cả mọi người đều chuyển qua người Lãnh Hạ, đâu ai còn nhớ tới chuyện tình đã biến mất trên internet hai ngày nay của ông chủ Đường thị.

Khi nhận được điện thoại của Tần Huân thì Đường Nham vừa mới đi tới sau lưng Kiều Tuyên, Tirenà bên kia đang video với Kiều Tuyên vừa nhìn thấy anh đã thét chói tai, “A! Đàn ông phụ tình tới! Mọi người chạy mau!”

Kiều Tuyên quay đầu liếc mắt nhìn anh, “Hừ!”

Đường Nham bắt đắc dĩ, Kiều Tuyên vẫn còn đang tức giận vụ ảnh chụp, không biết đã nói bậy gì về anh với con nhóc này rồi.

Trong điện thoại Tần Huân nói: “Gần đây Đường Mục đang xoay tiền, có thể đến lúc đó sẽ chờ để thu mua cổ phiếu của Đường thị, tốt nhất cậu chú ý một chút.”

Đường Nham ờ một tiếng, ngồi xuống bên cạnh Kiều Tuyên, hôn nhẹ lỗ tai của cậu, Kiều Tuyên đẩy anh một cái, trong máy vi tính truyền đến hai tiếng “a~” ngứa ngáy cả người của một nam một nữ. Lúc này Đường Nham mới phát hiện trong máy vi tính có nhiều người đang video, giọng nữ đương nhiên là Tirenà, giọng nam là của Tô Hi Tầm.

Trong máy tính Tô Hi Tầm cười toe toét, biểu cảm khoa trương xoa xoa cánh tay, “Anh, em van anh, hai người đàn ông đừng dính nẹp như thế, nên cân nhắc ở đây còn có một thẳng nam, hơn nữa còn là vị thành niên!”

Đường Nham liếc mắt nhìn hấn, “Ba mẹ em cũng không kém chút nào, em nên quen rồi.”

Tô Hi Tầm nghĩ đến ba mẹ dính nhơn nhớt, hận không thể mọc trên người nhau, nói chuyện âu yếm ầu trĩ không sợ ê răng hiêm thấy kia, rùng mình một cái, bĩu môi, “Dù gì bọn họ cũng có giới tính khác nhau, hai người các anh như vậy, sẽ làm hư trẻ con!”

Đường Nham ý vị thâm trường cong môi dưới, “Em khẳng định hai người bọn họ như vậy là bình thường à? Nếu lớn lên sai lệch thì em đã sớm sai lệch rồi.”

Tô Hi Tầm nhún vai, được rồi, nhà bọn họ như vậy cũng thật sự không quá bình thường, dù sao bạn học ba ba của hấn cũng sẽ không trốn trong lòng mẹ xem phim hoạt hình.

“Ba em đâu?” Đường Nham hỏi.

“Bị mẹ em đưa tới công ty chơi rồi, em đáng thương bị bỏ lại một mình ở nhà, đoán chừng bọn họ đã sớm quên trong nhà còn có một người cần ăn cơm rồi.” Tô Hi Tầm bất đắc dĩ nói.

Đường Nham nở nụ cười, nghĩ đến cậu, vợ kia, thật sự có thể như thế.

Tô Hi Tầm là con trai Tô Nhiên, năm nay mười bảy tuổi.

Trước đây Tô Nhiên hôn mê trong bệnh viện ba năm tỉnh lại, chỉ số IQ thoái hóa đến năm tuổi, Tô Nhã chăm sóc hấn bốn năm, cuối cùng chỉ số thông minh chỉ có thể đạt đến trình độ của trẻ con tám tuổi. Sau đó Tô Nhã mang hấn đi dẫn đến Pháp, không ngờ đến đó lại gặp được bà xã của hấn.

Chỉ số IQ của Tô Nhiên không cao, nhưng dáng dấp đẹp mắt, lúc không cười cả người lộ ra hơi thở cấm dục, giống như một đóa tuyết liên không thể đến gần trên Thiên Sơn, lúc cười lại mặt như hoa đào, giống như thiên sứ rơi xuống nhân gian vóc người cao gầy cân xứng, nếu như không phải đầu óc không tốt, thật sự hoàn mỹ đến không moi ra khuyết điểm.

Vậy nên mới nói, trời cao cũng rất công bằng.

Còn về bà xã của Tô Nhiên, Từ Mạn Quân, người nọ là một người phụ nữ mạnh mẽ hơn, năm đó vì học thiết kế mà trốn tránh việc tiếp quản xí nghiệp của dòng họ, một mình chạy đến Pháp, tại đây lại yêu một Tô Nhiên chỉ số IQ không đủ, lại vì ở bên cạnh Tô Nhiên mà buông tha lý tưởng, nghe người nhà sắp đặt, vào công ty.

Từ Mạn Quân lớn hơn Tô Nhiên hai tuổi, năm đó vì để người nhà chấp nhận Tô Nhiên mà không tiếc mang thai trước khi lập gia đình, vác cái bụng bự dắt Tô Nhiên trở về nhà họ Từ, vậy nên khi sinh Tô Hi Tầm ra chỉ mới hai mươi bốn tuổi.

Sở dĩ Tô Nhã yên tâm giao Tô Nhiên cho Từ Mạn Quân, đơn giản là vì thấy được Từ Mạn Quân yêu Tô Nhiên thật lòng, mà Tô Nhiên cũng rất tin tưởng cô.

Đã nhiều năm như vậy, sự thật cũng chứng minh quyết định ban đầu của Tô Nhã chính xác, Từ Mạn Quân đối với Tô Nhiên, nào chỉ một chữ yêu là có thể hình dung.

Nhà bọn họ là điển hình nữ cường nam nhược, trí lực của Tô Nhiên lại có vấn đề, nhưng nhiều năm như vậy, Từ Mạn Quân ngay cả mặt lạnh cũng chưa từng bày ra với Tô Nhiên.

Tô Hi Tầm đã từng cho rằng, cho dù là vợ chồng ân ái cũng luôn có lúc không hòa hợp, mẹ hần không nổi giận với ba hần, nhất định là có thời điểm nhẫn nhịn.

Loại ý nghĩ này của hần trực tiếp bị Tô Mạn Quân đập một cước, tức giận với ba con? Nói giỡn à! Chỉ cần thấy ba con, đã cảm thấy tất cả mong muốn của đời mẹ đều đã thực hiện được, còn có gì phải tức giận!

Dùng lời nói của Tô Hi Tầm thì chớ nhìn mẹ hần là lão đại ở bên ngoài, quản lý công ty mấy ngàn người, ở nhà bọn họ, địa vị tối cao vĩnh viễn là người ba thích gặm móng heo xem phim hoạt hình kia của hần. Mẹ hần hoàn toàn xem ba hần thành trẻ con mà yêu thương, ba hần hơi bĩu môi một chút, người mẹ được coi là nữ cường nhân bên ngoài của hần lập tức biến thành tay sai. So sánh với nhau, địa vị của hần ở nhà thật sự bị coi thường! Thậm chí mẹ hần còn nói, trước đây sinh hần là vì để khi còn bé chơi với ba hần, trưởng thành hầu hạ ba hần!

Ở trong nhà bọn họ, nếu có ba cái móng heo, chắc chắn mẹ hần sẽ hỏi ba hần trước, “Ông xã, hôm nay có móng heo anh thích ăn nè! Anh muốn ăn mấy cái?”

Nếu như ba hần nói ăn một cái, vậy bọn họ mỗi người một cái.

Nếu như ba hần nói ăn hai cái, vậy mẹ hần một cái, hần không có

Nếu như ba hần nói muốn ăn ba cái, vậy hần và mẹ hần khỏi cần ăn nữa.

Bởi vậy có thể thấy được, bạn nhỏ Tô Hi Tầm từ nhỏ đến lớn phải trải qua nhiều cay đắng, khi còn bé là chơi cùng, trưởng thành thì biến thành người hầu, hần cũng hoài nghi có phải mẹ hần đều đem tình thương của mẹ cho ba hần rồi không!

May mắn, Tô Hi Tầm sống trong một gia đình bi thảm như vậy lớn lên vẫn là một người con có hiếu, nhất định là kỳ tích!

Thật ra có một đôi ba mẹ chán ngán như vậy cũng không phải là không có chỗ tốt, ít nhất hần lớn như vậy rồi nhưng từ trước tới nay ba mẹ hần chưa từng cãi nhau, so với ba mẹ của bạn học động một chút là ồn ào muốn ly hôn, muốn đánh nháo tiểu tam kia thì tốt hơn nhiều. Tuy ở nhà địa vị hần không cao, nhưng trong nhà cũng cho hần không gian tự do lớn lên.

Tô Hi Tầm đã từng hỏi mẹ hấn, vì sao lại thích ba hấn, lúc đó Từ Mạn Quân liếc mắt nhìn hấn, lại một khuôn mặt cô gái nhỏ tựa trong lòng Tô Nhiên, Tô Nhiên đang ôm cả eo cô, vẻ mặt hứng thú mà xem Tom & Jerry.

Từ Mạn Quân nói: “Bởi vì đáng đáp ba con đẹp trai.”

Tô Hi Tầm bêu môi khinh thường, đáp một câu: “Mê trai!”

Từ Mạn Quân trừng mắt liếc hấn một cái, “Con biết cái gì? Lần đầu tiên mẹ thấy ba con đã cảm thấy người đàn ông này thật là đẹp mắt, là cái loại đẹp đến muốn nhìn cả đời ấy.”

“Nói như vậy là mẹ vừa gặp đã yêu ba con rồi? Nhưng nhất định rất nhiều người ngắm trộm gương mặt này của ba con, sao ba con lại vừa ý mẹ được? Dù sao trông mẹ... Ặc, ngược lại kém xa ba.” Tô Hi Tầm nhăn mũi, mẹ hấn có làm thịt hấn hay không?

Nhưng Từ Mạn Quân không chỉ không tức giận, ngược lại nở nụ cười, giống như nhớ tới gì đó, “Lúc đó ba con làm ở một quán trà sữa, con biết không, quán trà sữa ở Pháp, người đến gần như là người phương Tây.”

“Sau đó thì sao?” Tô Hi Tầm hiếu kỳ.

“Sau đó...” Từ Mạn Quân cười càng sâu hơn, quay đầu nhìn về phía Tô Nhiên, “Sau đó ba con không phân biệt được mặt của người phương Tây, anh ấy thấy người phương Tây trông đều giống nhau, chỉ có khác biệt tóc dài ngắn. Mà mẹ là người Trung Quốc, ba con có thể phân biệt được, cả ngày nhìn người giống nhau, đột nhiên nhìn thấy mẹ liền ấn tượng thật sâu. Khi ở quán trà sữa ở Pháp, thật ra trong mắt của ba con chỉ có ba người lui lui tới tới, một người ngoại quốc tóc dài, một người ngoại quốc tóc ngắn, một người khác là mẹ, tiếng Pháp của ba con lại không tốt, chỉ có thể nói chuyện với mình mẹ, vậy nên, ba con đã bị mẹ lừa vào trong tay!”

Tô Hi Tầm tin chắc, lúc mẹ hấn nói những lời nên trên mặt lại có vẻ ngượng ngùng của thiếu nữ! Van mẹ đó, mẹ là nữ cường nhân mà!

“Bây giờ ba em cực kỳ đáng ghét, mẹ em quy định ba chín giờ tối ngủ, trước khi ba ngủ đều chạy đến trước phòng em xem em đã ngủ chưa, nếu em chưa ngủ, ba liền nằm úp trên sofa trong lòng khách la hét cũng không ngủ, sau đó mẹ em liền cắt mạng ở phòng em, ép em ngủ. Ba còn học được cách vén chăn, em tránh trong chăn chơi điện thoại di động cũng không được, có một chút tia sáng ba cũng có thể bắt lấy, hại em bị mẹ tịch thu điện thoại! Em lạy, chỉ mới có chín giờ mà! Sao em có thể ngủ được? Bây giờ ba em thật là, cực kỳ xấu xa giảo hoạt!”

Tô Hi Tầm đang oán trách, phía sau đột nhiên tăng thêm một người, úp sấp trên màn hình máy tính, cười vẫy vẫy tay về phía màn hình, “Chào Tiểu Nham Nham, chào tiểu bảo bối, bên cạnh Tiểu Nham... Ừm, cậu không biết.”

Đường Nham cười, ôm bả vai Kiều Tuyên, nói với người trong màn hình: “Cậu, đâu là Tiểu Tuyên.”

“Ừm, chào Tiểu Tuyên.”

Đây là lần đầu tiên Kiều Tuyên gặp Tô Nhiên, sững sốt ba giây, đẹp đẹp, đẹp, ngoại trừ mấy chữ này, cậu không biết làm sao để hình dung chấn động trong đầu.

Quay đầu nhìn Đường Nham, thật sự hơi giống, chỉ là Tô nhiên khiến người ta có một loại kinh diễm, Đường Nham thì có phần nghiêm nghị hơn, so sánh cả hai, Tô Hi Tầm ngược lại chỉ có miệng là hơi giống Tô Nhiên.

Tirena cũng ở bên cạnh kêu, “Cậu nhỏ, có nhớ tiểu bảo bối không vậy!”

Tô Nhiên hí cặp mắt xinh đẹp, lắc đầu, nghiêm túc nói: “Hôm nay vẫn chưa đến thời gian nhớ, bà xã nói mỗi ngày chỉ có thể nhớ mọi người mười phút, lúc khác đều phải nhớ cô ấy.” Cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay một cái, “Còn một, hai, ba... còn sáu giờ nữa mới có thể nhớ mọi người.

Về mặt Tirena buồn bực hắc tuyến, nhìn dáng vẻ của người cậu mỹ nhân ngây thơ vô tội cuối cùng cũng nhụt chí thở dài, nhìn trong tay hắn, hỏi: “Cậu nhỏ, cậu cầm gì trong tay thế?”

Tô Nhiên nhìn trong tay mới đột nhiên nhớ tới, đưa thứ trong tay cho Tô Hi Tầm, “Con trai, ba mua móng heo cho con, ăn đi.”

Tô Hi Tầm nhìn thứ rõ ràng đã bị gặm qua trong tay hắn, “móng heo” ngổn ngang thành bùn nhão, nghiêng răng, “Ba, ba khẳng định là mua cho con hả? Sao bên trên lại có dấu răng của ba!”

Về mặt của Tô Hi Tầm quá dữ tợn, Tô Nhiên bĩu môi, nét mặt oan ức, ra dấu tay trong không khí chỉ bụng của mình, nói: “No rồi.”

“Con biết mà!” Tô Hi Tầm đỡ trán, “Con đã nói ba không thể nào có lòng tốt nhớ đến con!”

“Tô Hi Tầm, sao con lại nói chuyện với ba con như thế hả! Ba con cho thì con nhận lấy đi, bây giờ không ăn thì tuần sau phải ăn không khí!” Thanh âm của Từ Mạn Quân từ cửa truyền đến.

Sắc mặt Tô Hi Tầm đầy đau khổ, bất đắc dĩ nhận lấy, phơi bày thành quả trong tay với những người khác trong màn hình, “Thấy không! Ở nhà em bị đối xử như thế đó! Ba em ăn no mới tới em!”

“Ở trong phòng làm gì hả? Đi cắt miếng bánh kem cho ba con trước đi, rồi tới phòng bếp lấy chút nước nóng rửa tay cho ba con một chút, đừng nóng quá, trên tay dính dầu của móng heo, rửa đi là được.” Từ Mạn Quân đập đập cửa phòng của Tô Hi Tầm thúc giục, lúc xoay người tới khỏi mới nhớ tới tăng thêm một câu, “Con ăn cơm chưa?”

Mẹ ruột đó! Tô Hi Tầm đang muốn khóc rờn rờn, chợt nghe Từ Mạn Quân nói tiếp, “Chưa ăn thì có sủi

cảo ăn nhanh trong tủ lạnh, tự con xuống lấy ăn. Khi ăn thì trốn trong phòng bếp đừng để ba con nhìn thấy, sợ anh ấy ăn nhiều không tiêu hóa được. Mẹ đến thư phòng bận rộn một lúc trước, chăm sóc ba con cho tốt.”

Tô Hi Tầm quay đầu, nhìn Đường Nham, hỏi: “Anh, anh khẳng định em là con ruột của hai người bọn họ hả?”

Đường Nham gạt đầu một cái, “Đúng... À?! Nghe nói hình như là mẹ em lừa ba em lên giường.”

Tô Hi Tầm đang cầm sủi cảo ăn nhanh, khóc ngất trong phòng bếp.

Mà trong thư phòng Từ Mạn Quân lại nhận được cuộc gọi của Đường Nham.

Từ Mạn Quân vẫn rất thích cháu ngoại trai rất giống với ông xã của mình này, cô đã từng tưởng tượng con trai của mình và Tô Nhiên lớn lên hẳn là giống bộ dạng của Đường Nham, đáng tiếc dáng vẻ của Tô Hi Tầm giống cô hơn, bình thường, không có chỗ nào trông đẹp như Tô Nhiên, điều này khiến cô buồn bực rất lâu.

Đường Nham thăm hỏi tình hình gần đây của cô và Tô Nhiên trước, sau đó đi thẳng vào vấn đề, người đã quá thân thiết và tin tưởng thì không cần nói vòng vo.

Đường Nham tìm Từ Mạn Quân, mục đích là để cô nghĩ cách thu mua năm công ty trong tay của Đường Mục, mặc dù trong thời gian ngắn không thể mua hết nhưng cũng phải ngăn chặn Đường Mục trước khi Đường thị niêm yết, không thể để hắn chuẩn bị được tiền.

Không có năm công ty này, để xem làm sao hắn có thể mua cổ phiếu của Đường thị nữa!

Vốn muốn chờ cho hắn một con đường sống, đáng tiếc có vài người hết lần này tới lần khác không đi, vậy thì không thể trách anh được rồi!

Thật ra trước đây Đường Nham giao năm công ty ở tỉnh Q cho Đường Mục cũng không hoàn toàn yên tâm, sở dĩ chọn tỉnh Q là vì ở đây có Từ thị, nếu như nói Đường thị có công ty chi nhánh ở toàn quốc thì tỉnh Q hoàn toàn là địa bàn của Từ thị. Nếu như Đường Mục có hành động gì khác thường, vừa lúc có Từ thị ở đây đề xuống, năm công ty này, coi như là lễ vật đưa cho cậu, mợ anh.

Mặc dù Từ Mạn Quân là phụ nữ nhưng từ nhỏ đã lớn lên trong thế gia thương nghiệp, không nói mưa dầm thấm đất, mười mấy năm qua quản lý Từ thị cũng không phạm sai lầm gì, đối với phần lễ vật này của Đường Nham, đương nhiên là vui vẻ nhận lấy rồi.

30. Chương 28

Hai ngày trước khi Đường thị niêm yết, Đường Nham nhận được một đoạn video, là video khi Dương Chứng đăng lên mạng bị người của Tần Huân chặn lại, bất ngờ chính là cái mà Tiết Ninh quay đêm hôm đó.

Đường Nham thật sự tức giận, anh cảm thấy bản thân đã quá nhân từ với Dương Chứng, nhưng hẳn lại hết lần này tới lần khác không biết ơn thì không còn gì để nói nữa.

Vì đoạn video kia bị chặn lại nên không tạo thành thiệt hại gì, Dương Chứng cũng bị người của Tần Huân áp về thành phố Z, sau đó đưa đến châu Phi để hẳn tự sinh tự diệt.

Công ty của Đường Mục đột nhiên liên tiếp xảy ra đủ loại vấn đề, bản thân hẳn bận tít tít.

Ngày một tháng mười, lễ Quốc Khánh. Hôm nay, Đường thị chính thức niêm yết cổ phiếu của công ty trên thị trường Mỹ, bán hết cổ phiếu trong vòng nửa giờ.

Sau đợt quyền cổ phiếu đầu tiên, Đường Nham chiếm năm mươi một phần trăm cổ phần công ty vẫn là cổ đông lớn nhất kiêm chủ tịch, Đường Thế Thành từ mười phần trăm giảm thành sáu phần trăm, Lãnh Hạ sở hữu tám phần trăm cổ phần công ty làm tiền công của hẳn, mà cổ phần của những lão cổ đông khác trong công ty cộng lại cũng chưa đến mười phần trăm, ngoại trừ mười lăm phần trăm cổ phần phân tán ra bên ngoài, cổ phiếu còn dư lại được một phú thương Pháp thu mua.

Ngày Lãnh Hạ đưa Đường thị ra thị trường cũng tuyên bố nhậm chức tổng giám đốc của Đường thị.

Mà Đường Nham thì chính thức lui khỏi vị trí ra sau hậu đài, một tháng sau khi Đường thị niêm yết liền mang theo Kiều Tuyên bắt đầu cuộc hành trình vòng quanh trái đất của bọn họ.

Ba tháng sau, toàn bộ năm công ty trong tay Đường Mục bị Từ thị thu mua, khi Đường Mục giận đến sắp điên thì Đường Nham đang ôm Kiều Tuyên nhảy bungee ở Anh, chờ khi Đường Thế Thành có thể liên lạc với anh đã là một năm sau, đáng tiếc lúc này Đường Mục vì tiết lộ bí mật thương nghiệp đã bị phán xử ba năm tù.

Nửa năm sau, khi Đường Nham và Kiều Tuyên đi trượt tuyết ở Canada, cuối cùng Dương Chứng cũng từ châu Phi “trốn” về, rồi bù, không tuần dật tiêu sái như lúc đầu nữa, sau khi bị người của Tần Huân cảnh cáo không được tiếp tục xuất hiện ở thành phố Z thì biến mất.

Đường Nham bỏ trọng trách xuống, thật sự không quan tâm công ty, chỉ cùng Kiều Tuyên du lịch khắp nơi trên thế giới.

Kiều Tuyên là người vui vẻ nhất không ai bằng rồi, kế hoạch trên quyền sổ du lịch kia đã sắp xếp đến hai mươi năm sau, chẳng qua trạm đầu tiên đã bị Đường Nham đổi thành Pháp.

Lần đầu tiên Kiều Tuyên gặp Tirenna thì có chút ngượng ngùng, mặc dù nói chuyện phiếm trên mạng rất nhiều nhưng đối mặt với người thật, tay chân cậu vẫn thật sự có chút luống cuống, nhất là đối diện còn có mẹ của Đường Nham.

Kiều Tuyên trốn sau lưng Đường Nham, len lén đánh giá người phụ nữ có năm phần tương tự Đường Nham kia.

Mẹ Đường Nham rất tao nhã, trên người có khí chất yên tĩnh, mà cô là một nhà thiết kế thời trang, lại không khỏi sinh ra vài phần giới giang.

Khi Kiều Tuyên còn đang do dự nên gọi thế nào đã bị Đường Nham kéo ra trước, Đường Nham trực tiếp ôm cả eo của cậu, nói với mẹ anh: “Đây là vợ con.”

Kiều Tuyên có chút xấu hổ, muốn đẩy anh, lại bị Đường Nham trùm mắt một cái, lại trực tiếp hôn một cái lên mặt cậu, “Xấu hổ cái gì? Con dâu xấu cũng phải gặp cha mẹ chồng!”

Kiều Tuyên cúi lên lưng anh một cái, lần đầu tiên từ khi trùng sinh tới nay nói chuyện với người ngoài trước mặt Đường Nham: “D... chào dì, con... con là Kiều... Kiều Tuyên!”

Tô Nhã đánh giá thiếu niên thanh tú ngượng ngùng đối diện, sớm biết Đường Nham đã có bạn trai, đây lại là lần đầu tiên gặp mặt, trước đây Đường Nham thật sự bao bọc cậu quá tốt.

Có lẽ vì cô sống ở nước ngoài quanh năm nên không chống đối việc Đường Nham có bạn trai, nhưng phần lớn nguyên nhân có lẽ là vì cô không muốn vì loại chuyện như vậy mà có ngăn cách với Đường Nham, Đường Nham nguyện ý gọi cô một tiếng mẹ đã đủ, cô cũng không có tư cách ràng buộc anh.

Con đường của mình phải do tự mình đi, giày vừa chân hay không cũng chỉ có chân biết, huống chi hiện tại xem ra hai người bọn họ sống cũng không tệ lắm.

Đường Nham và Kiều Tuyên ở lại Pháp một tuần, ở chỗ xa lạ này, Kiều Tuyên vẫn rất không quen, hơn nữa cũng không biết ở chung với người nhà Đường Nham thế nào, vậy nên Đường Nham đi tới đâu cậu liền đi theo đó, thật sự là như hình với bóng.

Ngoài thời gian Tirenna đi học ra thì đều dính lấy hai người bọn họ, nói chuyện nhiều hơn, Kiều Tuyên cũng dần dần tìm về cảm giác trên mạng, nói chuyện cũng nhiều hơn.

Buổi tối trước ngày phải rời khỏi, Đường Nham chạy xe đạp chở Kiều Tuyên đến bãi cỏ ngoài đường nhỏ để hóng gió.

Lúc đầu nói là anh chở Kiều Tuyên, nhưng cố tình đại boss của Đường thị lái Maserati, lại không chạy được một chiếc xe đạp, nghiêng nghiêng ngã ngã, chưa tới hai vòng phải dừng lại, chỗ nói chỉ là chở Kiều Tuyên.

Kiều Tuyên ngồi xổm ven đường cười anh, “Không ngờ rằng còn có chuyện anh không biết nha!”

Đường Nham bắt tắc dĩ thở dài một hơi, ánh mắt thỉnh cầu nhìn Kiều Tuyên.

Kiều Tuyên bị anh nhìn như thế, trong nháy mắt nổi lên một cảm giác thỏa mãn, chủ nghĩa đàn ông bùng nổ, đứng dậy, ngẩng đầu ưỡn ngực, vẻ mặt đắc ý đi về phía Đường Nham.

“Tránh ra, ngay cả xe đạp cũng không biết chạy, anh có bị đàn không hả!”

Đường Nham đưa xe đạp cho cậu, chỉ cười nhìn cậu đắc ý mà đạp xe đạp vù vù ra ngoài rồi quay lại.

“Lên xe, thiếu gia dẫn anh đi hóng gió!”

Đường Nham ngồi phía sau, anh ít nhất đã mười lăm năm không ngồi qua thứ này, thật sự không phải khó chịu bình thường, ôm eo Kiều Tuyên, mặc cậu chạy thật nhanh, trong miệng thối ra giai điệu không hòa hợp.

Kiều Tuyên tràn đầy đắc ý, đã chạy rất xa, lúc sau chạy trở về xa quá chân đã run đến nhũn ra, nằm trên xe bất động ăn vạ, “Không được, em không chạy nữa!”

Đường Nham cười lắc đầu, để cậu ngồi phía sau xe rồi chậm rãi đẩy về.

“Anh vậy mà lại không chạy xe đạp hả!” Kiều Tuyên rất ngạc nhiên về phát hiện này, ngồi trên xe được Đường Nham đẩy lại chế nhạo, “Trên đời này lại có chuyện anh không làm được!”

Hành diện, đây là hình dung Kiều Tuyên bây giờ, đương nhiên còn có thể miêu tả bằng một câu, tiểu nhân đắc chí!

Đường Nham bỏ Đường thị xuống cả người rảnh rồi, không để ý đến chế giễu của Kiều Tuyên, chẳng qua là nhìn thấy đôi mắt sáng như sao của cậu thì ngừng lại, một tay đỡ xe đạp, tay kia đặt sau đầu Kiều Tuyên, ánh mắt chứa ý cười đối mặt với cậu, “Anh cũng chỉ là một người thường, đương nhiên sẽ có chuyện không biết, sau này em sẽ nhận ra, anh còn rất nhiều thứ không biết.” Đè đầu Kiều Tuyên hôn lên.

Hai tay Kiều Tuyên còn vịn trên xe đạp, chỉ có thể ngửa đầu phối hợp.

Gió đêm, hương cỏ, côn trùng kêu vang, ánh sao, hôn môi với người yêu.

Bầu không khí rất tốt, chỉ trừ...

“Xe... sắp... ngã...”

Rầm!

Xe đạp ngã, Kiều Tuyên cũng ngã lên bãi cỏ ven đường, đạp Đường Nham cũng ngã bên cạnh cậu một cước.

“Khốn nạn, anh buông tay ra làm gì!”

Đường Nham xoay người, đè lên người Kiều Tuyên, vuốt gò má của cậu, cúi đầu nhẹ mỗ chóp mũi của cậu, ghé vào tai cậu trầm giọng nói nhỏ, “Bảo bối, anh chỉ là người bình thường, cũng sẽ có... lúc không kìm nén được tình cảm, ai bảo em, quá mê người.”

Vành tai bị liếm một cái, Kiều Tuyên run lên, vừa muốn đẩy Đường Nham ra, miệng đã bị chặn lại.

Màn trời chiếu đất, trong chóp mũi truyền đến một trận mùi cỏ xanh, Kiều Tuyên bám lưng Đường Nham, nhắm mắt lại.

31. Chương 29: Hai Ba Chuyện Lời Cuối Sách – Hoàn

Một, sóng gió video.

Dương Chứng vâng lời biến mất khỏi thành phố Z, Đường thị cũng đã niêm yết, Tần Huân không tiếp tục để người khác cố ý đi tìm hấn, thả lỏng cảnh giác.

Vậy nên cũng không ai ngờ rằng, nửa năm sau khi Đường thị niêm yết, trên mạng sẽ xuất hiện một đoạn video bất nhả liên quan đến Đường Nham, chính là cái mà năm đó Tiết Ninh thừa dịp Đường Nham bị trúng thuốc quay lại.

Vốn Dương Chứng muốn dùng thứ này bôi nhọ Đường Nham hoặc Đường thị, nhưng hấn không ngờ rằng Đường Nham thật sự rút khỏi vị trí ra sau hậu đài rồi, bây giờ Lãnh Hạ mới là người đại diện cho Đường thị, thậm chí rất nhiều người chỉ biết Lãnh Hạ, căn bản không biết Đường Nham là ai. Đoạn video này liên không còn ý nghĩa gì nữa, huống chi nó cũng chỉ tồn tại trên mạng hai mươi phút.

Video không ảnh hưởng lớn đến Đường thị, nhưng lại gây xích mích cả ngày ở chỗ Kiều Tuyên.

Chuyện ảnh chụp lần trước đã khiến Kiều Tuyên giận một khoảng thời gian, lần này trực tiếp nhốt Đường Nham ngoài phòng ngủ, chỉ ném một cái chăn để Đường Nham ngủ trên sofa nửa tháng.

Trong lúc Đường Nham càng giả bộ đáng thương, cẩn thận hầu hạ, mỗi sớm tối còn viết bản kiểm điểm hai ngàn chữ, chỉ thiếu nước chưa quỳ xuống khóc ròng ròng thôi!

Kiều Tuyên nằm lì trên giường khóc mấy giờ, vẫn còn tức giận, suy nghĩ thật lâu, cuối cùng cũng nghĩ ra cách nghiêm phạt Đường Nham.

Kiều Tuyên mua một cái camera, hưng tận tròng mắt nhìn Đường Nham, không phải anh thích quay loại video này sao? Em để cho anh quay đủ!

Đường Nham cũng rất oan uổng, khi đó căn bản anh không biết! Chẳng qua nhìn thấy đáng về tức giận đùng đùng của Kiều Tuyên, Đường Nham sáng suốt không phản bác.

Nhìn lại đã thấy Kiều Tuyên cài xong camera, vừa cởi quần áo vừa khí thế hung hăng nhào về phía anh, trong lòng Đường Nham run lên, đây không phải là phương pháp mà Kiều Tuyên nghĩ tới để nghiêm phạt anh chứ!?

“Về mặt đó của anh là sao? Có thể quay với người khác, lại không muốn quay với em hả!”

Đường Nham nhanh chóng lắc đầu, “Không không!” Chỉ là anh không chắc chắn, đây thật sự là nghiêm phạt sao?

Kiều Tuyên đã cởi quần áo nhào lên người Đường Nham, hung ác cắn một cái lên cổ anh, Đường Nham bị đau đến hít một hơi, cũng không đẩy cậu ra, cánh tay đã rất tự giác ôm eo cậu, chợt nghe Kiều Tuyên ghé vào tai anh nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ông cũng phải quay video lại! Sau này nếu anh dám có lỗi với ông, ông cũng sẽ đăng thứ này lên mạng, còn gửi đến công ty của các người nữa, mỗi người một cái!”

Đường Nham khẽ vuốt lưng cậu, cúi đầu hôn bả vai mượt mà của cậu, “Bảo bối, không có một ngày như vậy.” Liếc mắt nhìn camera đã chạy, Đường Nham cong môi, ôm lấy Kiều Tuyên, đè lên trên sô pha.

Sau đó, Kiều Tuyên mềm nhũn trong lòng Đường Nham bị anh ôm xem video đã quay lại, đỏ mặt một trận, đương nhiên là tức giận.

“Khốn nạn! Anh... anh...”

Trong miệng Đường Nham còn thì thầm bên tai cậu, cười khê, “Sao vậy? Nhìn xem quay rất rõ ràng.”

Trong video, tiểu Đường Nham đang đặt bên miệng huyệt của Kiều Tuyên nhẹ nhàng kéo chậm chậm, hình ảnh vừa thay đổi, rơi vào mặt đầy tình dục của Kiều Tuyên, chậm rãi kéo xuống phía dưới, ánh mắt mê ly, môi đỏ mọng hơi sưng, dưới cổ đầy vết đỏ, hai điểm đỏ tươi đẹp ướt át trên ngực dựng thẳng, hình ảnh mê loạn biết bao, quả thực là đáng về chưa thỏa mãn dục vọng!

Hình ảnh lại thay đổi, rơi vào đùi Kiều Tuyên đang vòng ngang hông Đường Nham, dọc theo bắp đùi hướng về phía trước, tiểu Kiều Tuyên chỗ bắp đùi dựng rất cao, run lên một cái, mà tiểu huyết sau lưng dưới sự trêu đùa của Đường Nham khẽ co rút, tất cả đều bị quay lại.

Tiểu Đường Nham dè trong miệng huyết, đi sâu vào từng chút một, miệng huyết càng lúc càng lớn, nếp uốn xung quanh từng chút bị căng ra, giống như một cái miệng nhỏ nhắn, cắn lấy tiểu Đường Nham.

Trong video đó có thể thấy được, Đường Nham đang cầm camera, đặc tả thật gần chỗ hai người cắn khếp đến chặt chẽ.

“Anh... anh vô sỉ!” Thấy thích ý trên vẻ mặt của Đường Nham, Kiều Tuyên mới muộn màng hiểu cậu đã ra một quyết định ngu xuẩn, đây là nghiêm phạt chó má gì hả!

Nhưng Đường Nham rõ ràng cảm thấy thích thú, rất nhiều lần quay lại bộ dạng lúc ân ái của Kiều Tuyên, sau này đã có thể thành thạo hiểu rõ khi nào thì quay xa, khi nào thì quay gần, thậm chí phát triển trên con đường “nhiếp ảnh gia”, đương nhiên, tác phẩm của anh chỉ giấu trong két sắt của anh, chỉ để cho cá nhân thưởng thức.

Kiều Tuyên vẫn muốn phản đối, đáng tiếc ở trên giường cậu căn bản không phải là đối thủ của Đường Nham, một cái hôn là có thể bị mê hoặc đến thần chí không rõ, bảo bày ra tư thế gì liền bày ra tư thế đó, nào có sức lực phản đối!

Thân là nam chính quan trọng nhất trong tác phẩm quay chụp của Đường Nham, có đôi khi Kiều Tuyên hận không thể một chương đập chết anh, tên khốn này, thật là một chút tiết tháo* cũng không có! (*đạo đức phẩm hạnh)

—

Hai, chuyện Đường Nham không biết làm.

Đường Nham từng nói, anh chỉ là người bình thường, cũng sẽ có rất nhiều thứ không biết.

Từ khi phát hiện Đường Nham không biết chạy xe đạp, Kiều Tuyên liền vui vẻ ghi chép lại những chuyện Đường Nham không biết, đương nhiên, nếu có chuyện cậu biết mà Đường Nham không biết, Kiều Tuyên sẽ rất vui sướng cười nhạo anh.

Năm thứ ba khi bọn họ du lịch thế giới, Kiều Tuyên đã có thể hỏi chuyện người xa lạ một cách tự nhiên rồi. Nguyên nhân trong này là do Đường Nham vẫn ở bên cạnh cậu, đương nhiên, có thể vẫn liên quan đến chuyện Đường Nham không thạo ngôn ngữ.

Nói đến ngôn ngữ, đây là chuyện Kiều Tuyên đặc ý nhất. cậu biết nói sáu thứ tiếng, lại xuất thân từ chuyên ngành ngoại ngữ, mà Đường Nham chỉ biết ba thứ tiếng.

Bọn họ cũng sẽ đến một vài quốc gia có vài loại ngôn ngữ du lịch, lúc này Đường Nham là kẻ dẫn không thông ngôn ngữ, đi xa gì gì đó đều phải dựa vào Kiều Tuyên.

Mỗi khi đến lúc này, Kiều Tuyên đều cảm thấy cực kỳ thỏa mãn, nhất là khi dừng chân ở khách sạn, cậu đặt phòng với nhân viên phục vụ, cầm chìa khóa, Đường Nham nghe không hiểu, cũng chỉ có thể giống như cô vợ nhỏ kéo hành lý đi phía sau cậu.

Ăn chơi bên ngoài, lúc này đổi thành Đường Nham chủ động dính trên người cậu không thể rời khỏi cậu! Nếu không, hừ hừ, Kiều Tuyên có thể không giúp anh hỏi toilet ở đâu! Để anh nhịn chết!

Trước đây, Kiều Tuyên cảm thấy, Đường Nham quản lý công ty nhiều người như vậy, kiếm nhiều tiền như vậy, càng không cần nói đến khí tràng trong công ty, mặc dù không đến tình trạng cái gì cũng biết, nhưng cũng hiểu được anh không giống người bình thường.

Bây giờ rời khỏi công ty, du lịch khắp nơi trên thế giới, Kiều Tuyên mới thật sự cảm nhận được, thật ra Đường Nham cũng không có gì khác biệt với người thường.

Anh mặc quần áo thường ngày đơn giản, ít đi dáng vẻ sắc bén nghiêm cẩn khi mặc âu phục. Anh cũng sẽ mặc đồ ngủ và mang dép, dựa vào sofa ngồi trên thảm trải sàn chơi game, ôm cậu ăn tôm xem phim truyền hình. Thỉnh thoảng còn cầm tài khoản của cậu mua một vài thứ cổ quái kỳ lạ trên mạng.

Đường Nham, dờ xuống thân phận ở công ty, thật ra là một người bình thường, vậy nên, anh có chuyện không biết thì chẳng có gì lạ.

Năm thứ tư du lịch vòng quanh thế giới, trên quyển sổ nhỏ của Kiều Tuyên đã ghi lại ba trang lớn những chuyện Đường Nham không biết.

“Anh không biết chạy xe đạp!”

“Anh không biết nói tiếng Ả Rập!”

“Anh không biết may quần áo!”

“Anh không biết sửa xe!”

“Anh không biết trả giá!”

...

“Anh vậy mà lại có nhiều thứ không biết như vậy nha!” Kiều Tuyên vui trong lòng Đường Nham tầm tắc,

mỗi lần đọc một cái thì mắt liền sáng lên một chút, “Để em ngẫm lại, anh còn cái gì không biết nữa đây?”

Đường Nham ôm cậu lên đùi, hôn nhẹ mặt cậu, “Anh còn có một việc không biết.”

“Việc gì?”

Đường Nham nhìn cậu, cười đến ý vị thâm trường, “Anh sẽ không* để em phản công.” (* là “sẽ không” hoặc “không biết”)

Khuôn mặt Kiều Tuyên thoáng chốc xụ xuống.

“Vậy nên, mục tiêu cuối cùng ở sau sổ của em có thể gạch bỏ.” Đường Nham cười khê, mút một cái ở sau cổ cậu ra vết đỏ.

“Anh... khốn nạn! Dựa vào đâu mà em phải luôn luôn ở dưới!” Kiều Tuyên nhe răng.

“Em muốn ở trên à? “Video nhỏ” của anh hình như chưa từng quay trong phòng bếp, bây giờ chúng ta đi quay, nếu như quay xong em còn sức lực, anh để em ở trên có được không?”

“Không được... Đây! Anh đừng cởi quần áo của em, khốn nạn!”

“Cởi quần áo mới có thể quay ra video đẹp được, hay là em muốn anh làm như lần trước, cắt một cái lỗ ở giữa quần, trực tiếp tiến vào?”

“Không được...”

“Vậy chúng ta cởi hết quần áo ra có được không? Ông xã biết bảo bối xấu hổ, vậy để em mặc tạp dề có được không?” Đường Nham cười khê, ôm Kiều Tuyên đã bị cởi sạch trơn bóng, mềm nhũn trong ngực anh đi về phía phòng bếp, anh nhớ rõ tạp dề hẳn là đặt trong tủ bát a...

Ba, cuối cùng của cuối cùng.

Kiều Tuyên vốn dự định vào lúc sinh nhật hai mươi tám tuổi của Đường Nham dùng tiền để dành mua một chiếc nhẫn kim cương cầu hôn anh, đương nhiên kế hoạch này bị Đường Nham nhanh chân giành trước rồi.

Hôm đó lúc Kiều Tuyên hai mươi ba tuổi đã bị Đường Nham kéo thẳng vào giáo đường.

Cha xứ, lễ phục, người thân bạn bè của Đường Nham.

Giây phút này vốn nên hồi hộp, nhưng trên thực tế Kiều Tuyên lại bình tĩnh kỳ lạ, trao đổi nhãn với Đường Nham, đọc lời tuyên thệ, bình tĩnh không sơ suất chút nào, giống như đã từng làm mấy trăm lần.

Sau đó khi ở bên cạnh Đường Nham cùng ngắm sao lại nói về ngày đó, Kiều Tuyên cũng thấy lạ về sự bình tĩnh của cậu, Đường Nham sờ sờ mặt cậu, cười nói: “Không có gì lạ cả, bởi vì chúng ta đều biết sớm muộn gì cũng sẽ có ngày này. Chẳng qua chỉ là hình thức mà thôi, chúng ta yêu nhau, không liên quan đến nhãn trên tay và lời thề từng nói.”

Kiều Tuyên suy nghĩ một chút, hình như là nguyên nhân này, cũng không xoắn xuýt nữa. Di chuyển một chút trong lòng Đường Nham, điều chỉnh tư thế thoải mái, dựa trong lòng anh, nghe nhịp tim của anh, lặng lẽ nhìn trời.

Mỗi một ngày sau này, bọn họ đều trải qua như vậy, yên bình mà hạnh phúc, bởi vì có đối phương luôn bên cạnh.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trung-sinh-khong-cung-chieu-em-thi-cung-chieu-ai>